

EGYETEMES REGÉNYTÁR.

14.964

OSZK

I. 1

A HEGYSÉG TÜNDÉRE

Írta

BENICZKYNÉ BAJZA LENKE

Első kötet.

SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA BUDAPESTEN.

Egy-egy évfolyam 18 kötetből áll.

Egyetemes Regénytár

Gyűjteménye

*a legkiválóbb hazai és külföldi
regényeknek.*

Egy-egy kötet ára
diszes piros vászon-
kötésben

- 50 kr. -
(Egy korona.)

◇ Minden kötet külön is kapható. ◇

Tizenhárom éves fennállása óta, 216 kötetével, a leg-
gazdagabb sorozatát nyújtja az **Egyetemes Regénytár**
a legjobb hazai és külföldi regényeknek. A mi érdekes és
kiváló a külföldi regényirodalom terén az utóbbi években
megjelent, mind belekerült az Egyetemes Regénytárba s
hazai jeleseink közül nincs egy sem, a ki ne volna néhány
kötettel képviselve gyűjteményünkben. Ezek a szempontok
vezérelnek bennünket a jövőben is: csak jót, érdekeset és
egyuttal értékeset nyújtani, ez lesz törekvésünk ezután is.

A 13. folyam I. kötet ismét Ohnet regény, **A faviè-
resi lelkész** a címe. Ohnet mester ebben a regényében
is és a közönség, mely eddig Ohnetnek kb. 150000 kötetét
vette meg az Egyetemes Regénytár-ból, **A favièresi
lelkész**-ben épp úgy fog gyönyörködni, mint a legolvasot-
tabb francia író többi regényeiben.

Ohnet regényei után a mindig irodalmi esemény
számba menő **Mikszáth**-féle Almanach-ot hozzuk, mely
tartalmával, pompás bekötésével és páratlanul olcsó ára-
val, (1 frt) a legnépszerűbb, a legkelendőbb magyar könyv.

A mit az Almanach után hozunk, a legjava lesz a
modern hazai és külföldi irodalmaknak: Beniczkyné B. L.,
Bródy Sándor, Herczeg Ferenc, Szabóné Nogáll Janka,
Tábori Róbert, a külföldiek közül Coppée, Croker, Gyp,
Prevost stb. legújabb munkái vannak előkészületben.

Az Egyetemes Regénytárban minden hóban egy teljes
regény 1—2 kötetben jelenik meg. Egy-egy évfolyam 18
kötetből áll. Minden kötet külön és bármely könyvkereskedés-
ben megszerezhető. **Egy-egy kötet ára diszes piros
vászonkötésben 50 kr. (1 korona.)** A gyűjteményre
előfizetni is lehet. Az előfizetési ár bérmentes küldéssel:
20 kötetre 10 frt, 10 kötetre 5 frt, 6 kötetre 3 frt.

Singer és Wolfner könyvkiadóhivatala

Budapest, Andrásy ut 10.

Jegyzéke az eddig megjelent köteteknek:

I. évfolyam.

Ara forint

A banya, <i>Ohnet György</i> től, fordította <i>Fát J. Béla</i>	1.—
A lohinai fiú, elbeszélés <i>Mikszáth Kálmán</i> tól	—50
Beatrice házassága, angolból, <i>Hugh Conway</i> től	1.—
A jubilénsok, regény, írta <i>Tolnai Lajos</i>	—50
A kék lányol, francia regény, írta <i>Fortuné du Boisgobey</i>	1.—
A halott, regény, írta <i>Feuillet Oktáv</i>	—50
Lise Fleuron, írta <i>Ohnet György</i> , fordította <i>Fát J. Béla</i>	1.—
A főlemle, írta <i>Petelet István</i>	—50
Nem! írta <i>Wükie Collins</i> . Regény	1.—
Violanta, regény, írta <i>Eckstein Ernő</i> , ford. <i>Fát J. Béla</i>	—50
Saját kezébe, regény, írta <i>Beniczkyné Bajcsa Lenke</i>	—50
Egy csontváz elbeszélése, írta <i>Manuel Gonzales</i>	—50
Az ural körökben, regény, írta <i>Hamilton Alde</i>	—50

II. évfolyam.

A Croix-Mort grófnők, regény, írta <i>Ohnet György</i>	1.—
Élő halott, <i>Hugh Conway</i> regénye	1.—
Megölt lelkek, regény, írta <i>Margitay Desső</i>	—50
Az özvegy, írta <i>Feuillet Oktáv</i>	—50
Magduska öröksége, regény, írta <i>Abonyi Lajos</i>	1.—
Jung Helén, elbesz. írta <i>Lindau Pál</i> , ford. <i>Tábori Róbert</i>	—50
Sarah grófnő, írta <i>Ohnet György</i> , ford. <i>Dr. Székely János</i>	1.—
Balassa Bálint, írta <i>P. Szathmáry Károly</i>	—50
A marquisné, regény, írta <i>Delpit Albert</i> , ford. <i>Fát J. Béla</i>	1.—
Előő szerelem. — Kip-kop, írta <i>Turgenyev Iván</i>	—50
A fészek regényei, írta <i>Mikszáth Kálmán</i>	—50
Tábori posta, regény, írta <i>Carmen Sylva</i> , ford. <i>Fát J. Béla</i>	1.—

III. évfolyam.

Ó az! Regény, írta <i>Beniczkyné Bajcsa Lenke</i>	1.—
A hitetlen, regény, írta <i>Delpit E.</i>	1.—
Almanach 1888. évre, szerkeszti <i>Mikszáth Kálmán</i>	1.—
Holdentis Meta, írta <i>Cherbulais V.</i> , ford. <i>Ambrus Zoltán</i>	1.—
Lég és föld. — Kiltörölt évek. Két elbeszélés, írta <i>Kasár E.</i>	—50
A tábornok úr fia. — A nevelő. Írta <i>Groller Bálduin</i>	—50
Akarat, írta <i>Ohnet György</i> , ford. <i>Tóth Béla</i>	1.—
A legszebb hercegnő, tört. regény, írta <i>P. Szathmáry K.</i>	1.—
A freskók, írta <i>Ouida</i>	—50
Blaisot kisasszony, írta <i>Uchard Mario</i>	—50
Emberek, Elbeszélések, írta <i>Bródy Sándor</i>	—50
Fehér éjszakák, írta <i>Dosztojevskij Tivadár</i>	—50

IV. évfolyam.

Az elvált asszony, regény, írta <i>Csiky Sergyely</i>	1.—
„Ó“, Angol regény, írta <i>Rider Haggard</i>	1.—
Almanach 1889-re, szerk. <i>Mikszáth Kálmán</i> (elfogyott)	1.—
Álom, regény, írta <i>Zola Emil</i> , ford. <i>Fát J. Béla</i>	1.—
Szent Mihály, <i>Werner E.</i> regénye	1.50
A pénzes molnár románcza, írta <i>Abonyi Lajos</i>	—50
Rameau orvos, regény, írta <i>Ohnet György</i> , ford. <i>Fát J. Béla</i>	1.—
A szivárvány, írta <i>Kasár Emil</i>	—50
A kis lord, írta <i>Burnett F. H.</i> , ford. <i>Kárpáti János</i>	—50
Anjuta, írta <i>Letnef P.</i> , ford. <i>Sasvári Á.</i>	1.—

V. évfolyam.

	Ara forint
A hegység tündére, regény, írta <i>Bencsikyné Bajsa Lenke</i> . . .	1.—
Paulina, regény, írta <i>Hugh Conway</i> . . .	1.—
Almanach 1890-re, szerkeszti <i>Mikszáth Kálmán</i> . . .	1.—
A sziv küzdelmei, olasz regény, írta <i>Tarchetti H.</i> . . .	—50
Utolsó szerelem, írta <i>Ohnet György</i> , ford. <i>Tóth Béla</i> . . .	1.—
Faust orvos, regény, írta <i>Bródy Sándor</i> . . .	—50
Fenn és lenn, írta <i>Herczeg F.</i> . . .	1.—
Az ellőtt leánya, írta <i>Daudet E.</i> . . .	1.—
Felejthetetlen szavak. — Megosztott sziv, írta <i>Heysse P.</i> . . .	—50
A ki a szivét a homlokán hordja, írta <i>Jókai Mór</i> . . .	—50
Miss Rovel, regény, írta <i>Cherbulais V.</i> . . .	1

VI. évfolyam.

A Pierre lelke, írta <i>Ohnet György</i> , fordította <i>Fái J. Béla</i> . . .	1.—
Almanach 1891-re, szerkeszti <i>Mikszáth Kálmán</i> . . .	1.—
Curly, egy színész története, írta <i>Coleman John</i> . . .	—50
Rang és pénz, írta <i>Bencsikyné Bajsa Lenke</i> . . .	1.—
Művészbecsület, regény, írta <i>Feuilleton Octav</i> , ford. <i>Tóth Béla</i> . . .	1.—
A havasok alján, elbeszélések, írta <i>Gyarmathy Zsigáné</i> . . .	—50
A vasyáros (A hámoros), írta <i>Ohnet György</i> , ford. <i>Fái J.</i> . . .	1.—
Isten hozzád szerelem, írta <i>Serao Matild</i> , ford. <i>Tóth B.</i> . . .	1.—
Ildelné leánya, regény, írta <i>Mudrony Soma</i> . . .	1.—
Lázban, regény, írta <i>Lindau Pál</i> , ford. <i>Tábori Róbert</i> . . .	—50
A hívek, regény, írta <i>Tinseau Leon</i> ford. <i>Fái J. Béla</i> . . .	—50

VII. évfolyam.

A gyűlölség adója, írta <i>Ohnet György</i> , ford. <i>Tóth Béla</i> . . .	1.—
Almanach 1892-re, szerkeszti <i>Mikszáth Kálmán</i> . . .	1.—
Egy apáca története, regény, írta <i>Verga G.</i> . . .	—50
Yerba Buena, regény, írta <i>Bret Haris</i> , ford. <i>Fái J. Béla</i> . . .	1.—
Elmult évekből, elbeszélések, írta <i>Váradi Antal</i> . . .	—50
Veszedelemes bűbáj, reg., írta <i>Theuriet André</i> , ford. <i>Tóth Béla</i> . . .	1.—
A kegyenc, reg., írta <i>Sudermann H.</i> , ford. <i>Tábori Róbert</i> . . .	1.—
Damáz Margit. Regény, írta <i>Köcser Ilma</i> . . .	—50
Kis hercegnő, regény, írta <i>Mrs. Hungerford</i> , ford. <i>Fái J. B.</i> . . .	—50
A klengesztelt átok, regény, írta <i>P. Szathmáry Károly</i> . . .	—50
A titalom, reg., írta <i>Tinseau Leon</i> , ford. <i>Fái J. Béla</i> . . .	1.—
A vér, regény, írta <i>Bencsikyné Bajsa Lenke</i> . . .	—50

VIII. évfolyam.

Nimrod és társa, regény, írta <i>Ohnet György</i> , ford. <i>Tóth Béla</i> . . .	1.—
Almanach az 1893. évre, szerkeszti <i>Mikszáth Kálmán</i> . . .	1.—
Marina (Mr. Barnes of New-York), írta <i>Gunter A. O.</i> . . .	1.—
Nagy játék, regény, írta <i>Tábori Róbert</i> . . .	1.—
Hivatalos feleség, angol regény, írta <i>Savage Richard Henry</i> . . .	—50
Téli regé, regény, írta <i>Rákost Viktor</i> (Sipulusz) . . .	—50
A fogadalom, írta <i>Jeanne Schulte</i> , ford. <i>Fái J. Béla</i> . . .	—50
Anteusz, eredeti regény, írta <i>Werner Gyula</i> . . .	1.—
Titok, regény, írta <i>Charles Rendé</i> . . .	1.—
Nyomor, elbeszélések, írta <i>Bródy Sándor</i> . . .	—50
Végzet, dán regény, írta <i>Louis Couperus</i> , ford. <i>Ignolus</i> . . .	—50
Vénusz, olasz regény, írta <i>Salvatore Farina</i> . . .	—50

IX. évfolyam.

Simon Zmussa, regény, írta <i>Herczeg Ferenc</i> . . .	1.—
Almanach az 1894. évre. Szerkeszti <i>Mikszáth Kálmán</i> . . .	1.—
Hét év múltán, regény, írta <i>Delpit Albert</i> . . .	1.—

EGYETEMES REGÉNYTÁR.

V. ÉVFOLYAM.

I. KÖTET.

A

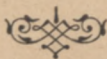
HEGYSÉG TÜNDÉRE

REGÉNY

IRTA

BENICZKYNÉ BAJZA LENKE

ELSŐ RÉSZ

BUDAPEST, 1890.

KIADJA SINGER ÉS WOLFNER KÖNYVKERESKEDÉSE.

ANDRÁSSY-ÚT 10.

ÁGOSTON JÓZSEF

Agoston Roxália

tulajdonosa

734 xī

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

19.964/

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
1968/R Ieltár

R.
2

ELSŐ FEJEZET.

Olaszország egy igen szegényes falujában, hol nem terem más, mint narancs, citrom, vad len-cse és ibolya, november havában nagy vásárt szoktak tartani, melyre összegyül a közeltávoli négyöt helység lakossága, s megvásárolják a téli gúnyákat, a messziről odaszállított élelmiszereket, mert nekik nincs egyebük birkánál és halnál. Az erdőségekben barangoló állatok vadászatát idegenek bérlik, s a pompás vadat elviszik messze vidékre; ők maguk, a bent szülöttek, soha, vagy csak orvadászat révén juthatnak olykor, nagy ritkán egy-egy vadhoz.

Sansovinónak hívják a szegényes kis helységet. Egyedüli jövedelme a népnek az a pénz, mit a narancs- és citromból bevesznek. Február havában van a narancs- és citromszüret, s ugyanakkor el is adják a termést az oda érkezett hajósok-

nak. Egész éven át abból fedezik aztán csekély kiadásukat, abból szerzik be a téli ruhát, mi ugyan nem sokban különbözik a nyári foszlányoktól, de hát nincs is itt melegebb ruhára szükség.

A milyen terméketlen és mostoha Sansovinóban a föld, éppen oly gyönyörű, bájos a természet, éppen oly enyhe az éghajlat. A nap nem szűnik meg melegíteni, az ég mosolyogni, a myrtus virulni, az ibolya illatozni. De mind ebből azok, a kik ott születtek, semmit sem vesznek észre, rájuk nézve mindez nem is lehetne másként, s egy-egy jó ebédért odaadnák a természet összes szépségét.

Az őszi hónapok utolsó idejében az erdők aranyvörös színt váltanak, s a tenger moraja hangosabbá lesz. Ez Sansovinóban az ősz jele. A gesztenye-erdők lehullatják gyümölcseiket, a nap rövidebb lesz, a favágók kopogása hallhatóbbá válik a megritkult levelű erdőkből, a hegyek erősebb visszhangot adnak, s Sansovinó népe ettől az időtől, ezektől a változásoktól számítja a tél közeledtét.

A távozó nyár utolsó szakasza a vásár. Ez nagy, rendkívüli esemény náluk. Ilyenkor messzebb vidékről is érkeznek kereskedők hozzájuk Corsika és Kapraja szigeteiről, s az együgyű nép évről-évre megbámulja őket vörös, arannyal varrott mellényük-, sárgabőr nadrágjuk- és zöld

harisnyájukért. Megbámulja a velük hozott szöveteket is, de venni belőle alig tud közülök valaki. Alig bírnak a legszükségesebb beszerzésére elegendő pénzzel, s a kereskedők semmit sem tudnak tarka-barka szöveteikből értékesíteni.

Az 187* év ősze rendkívül enyhe volt. A nap mintha nem bírt volna meghidegülni Sansovinó vidéke iránt. Sütött és tündöklött egész erejével és fényével, s a novemberi vásár nem emlékeztetett arra, hogy vége a nyárnak.

Az egész Sansovinó két hosszú sor szegényes házból állott, s legdíszesebb helye a vásártér volt, tágas korcsmájával, melynek ajtaja fölött zöld olajág volt téve keresztbe, s hosszú vasrúdon kisdud fa hordó függött ki a ház eresze alól, jeléül annak, hogy az ivó-teremben bort lehet kapni.

E korcsma előtt volt a vásár napján összegyűlve Sansovinó lakossága, itt állottak a csend és rend fentartására iderendelt karabinierik. A fabódék és sátrak már szép rendben voltak felállítva a vásártéren; az asszonyok és leányok csapatosan hullámozottak fel és alá a sátrak előtt, hangos beszélgetésben, s kiki szeretne venni, ha — pénze volna. Élénken bámultak meg minden újdonságot, mit a kereskedők elébök tettek.

Egyszerre nagy csődülés támadt a tér egyik végében, az országhúton. A karabinieriket figyelmessé tette a csődülés, oda siettek, s bámulva lát-

tak egy magas növésű, karesű, hajlékony termetű, körülbelül tizennégy éves leányt, ki idegenszerű arczával s hófehér bőrével feltűnően különbözött a sansovinóiaktól. Tartása komoly, büszke, semmit fel nem vevő volt. Szemeit szomorúan jártatta körül a sokaságon, mely mohó kíváncsisággal vette körül s kérdezte kilété felől.

— Ki vagy? — kérdé tőle az egyik karabinieri.

A leány fejével intett, hogy nem érti.

— Honnét jössz? — kérdé a másik, megragadva az idegen kezét, melyet az dühvel rántott el tőle.

— Az erdőben fogtuk, — mondá előlépve egy legény, kinek öltözéke mutatá, hogy a hegyek közt élő favágók közé tartozik, kik egész éven át az erőkben laknak.

— Kivel jött? — kérdé a karabinieri.

— Egyedül barangolt; midőn meglátott minket, kik a vásárra siettünk, futni kezdett, de hosszú, lobogó haja megakadt a bokrokban s mi el fogtuk és ide hoztuk.

Mind több és több ember gyülekezett a csodálatos látvány hírére és bámulatára.

Az idegen leány komor, fenyegető tekintettel állt egy nagy csomó ember között. Hosszú fekete haja kuszáltan omlott mezítelen vállaira, s a szakadozott, durva vászon szoknyára, mely testé-

nek alsó részét fődte, de bársony simaságú lábait és tündöklő bőrét látni engedte.

— Egész állat! — mondá a tömegből egy asszony.

— Beszélni sem tud — jegyzé meg egy másik.

— Ugy ül ott, mintha király leánya volna, kit megsértettek.

— Vigyázzunk, mert reánk ront és megharap!

Ilyen megjegyzésekkel vizsgálták a leányt, ki végre megunva mindezt, tombolni kezdett, s karjaival a levegőbe hadonázva, kiabált.

— Miféle nyelven beszél? — kérdé egyik a másiktól.

— Nem nyelv az, nem beszéd az, hanem pusztán szó! Mindig ugyanazt ismétli.

— Ithaka, Ithaka! — kiabálá a leány s haragjában villámokat szóró istennőhöz hasonlított.

Egy öreg zsidó közeledett hozzá.

— Ithaka — mondá gondolkodva. — Egy kis szigetnek a neve ez, az ioniai tengerben, talán oda való, ott nevedett s nem beszél a mi nyelvünket.

— Mit tegyünk vele? — kérdé társától a karabinieri.

— Nem bocsáthatjuk vissza az erdőbe, — válaszolt a kérdett. — Kisérjük be a hatósághoz.

E perczben egy öreg asszony tört elő a sokaságból. Ránczos arcát, sárga fejkendőjét min-

denki jól ismeré. Sansovinó lakosa volt évek óta, de nem ott született. Spanyolországból jött egyedül, özvegyen, szegényen. Otthon eltemetett mindenkit, a kit szeretett.

— Adjátok őt nekem! — kiáltá. — Nekem senkim sincs. Gyermekemmé fogadom. Megtanítom beszélni... Adjátok nekem ezt a gyermeket.

Az idegen leány ösztönszerűleg érzé, hogy e lényben jó indulat nyilvánul iránta, s pár ugrással az anyóka mellett termett

A karabinierik tanácsot tartottak együtt, s miután kellemesebbnek és kényelmesebbnek tartották Sansovinóban maradni és mulatni a város néppel, az öreg nő karjaiba lökték a leányt.

— Tartsd meg, de vigyázz reá, szemmel kövesd tetteit, öreg Leticzia, — mondák, — mert egy hajnalon arra ébred Sansovinó lakossága, hogy ez a vadmacska megfojtott, vagy elvágta a torkodat jótettedért.

— Jer, — szólt neki Leticzia, szeliden megfogva kezét s intett, hogy kövesse. A leány alázatosan engedelmeskedett, lassú léptekkel ment utána, a jelenlévők nagy bámulatára, a míg mindketten el nem tűntek a Hekata hegy mögött, melynek csúcsait tündöklő sugarak aranyozták meg. A lenyugvó nap hosszú meleg csókkai vált meg a földtől, s lehanyatlott a tenger habjaiba...

MÁSODIK FEJEZET.

Tarcilla Leticzia a helység legutolsó házikójában lakott, a Hekata hegy oldalában.

Némán, szó nélkül érkeztek haza, mert nem tudtak együtt beszélni, s az öreg anyóka még nevét sem kérdeheté meg védeneczenek, úgy tett tehát, mint az ebekkel szoktak: nevet adott neki, még pedig azt, a mit a leány kiabált. Ithakának szólítá őt, s az csakhamar elérte és megtanulta, hogy az Ithaka névre kell hallgatnia.

Szelid, csendes, szótalan és engedelmes volt. Mindazt megtanulta és elvégezte, mire az öreg anyóka integetések által tanítá. Ügyes, könnyű felfogású, tanulékony volt, csak kissé lassú. Gondolkozva, csendesen tett mindent. Álmodozó arcczal, s olyan tartással hordta a fát, csinálta a tüzet, mintha bibor uszályt húzott volna maga után. Figyelt az erdő hangjára, kísérte a felhők változásait, kifeküdt a legégetőbb napra, arczát,

keblét a sugarak elébe tárva, s ilyenkor Leticzia bármint kiabálta is nevét, nem mozdult, mintha nem is hallotta volna; az öreg asszony ilyenkor fölébe hajolva, meggyőződött, hogy úgy hever hátán a puha fűben, mint egy darab fa, s vak és süket minden iránt . . .

Ilyenkor nem unszolta őt dologra, hagyta álmodozni, pihenni. Rövid idő múlva kedvence lett, s érzé, hogy már nem tudná őt nélkülözni.

Leticzia igen szegény asszony volt, legszegényebb az Epakte hegységben, Sansovinóban. Fonással és halászattal kereste kenyerét, s egész vagyona rozzant kis házikójából s egy halászbárkából állt, melyen két evezősre volt hely. Ez utóbbi meglehetősen értéket képviselt háztartásában, mert ezen bevezethetett a hullámok közé s ott veteté ki hálóját, a hol legtöbb halat remélt találni.

A halakat azután elhordá a faluban s a hegységben, becserélve kenyérért, kevés lisztért. Olykor tojást és zöldséget is kapott értük. Így tengeté terhére vált életét, minden este könyörögve a Madonna képe előtt, hogy a következő hajnal pirulása reá mint halottra vesse bibor fényét. De, úgy látszott, elfelejtkeztek róla ott fönt, hol a földön élők sorsának lámpái égnek. Az ő mécsese pislogott tovább és tovább, s most mióta Ithaka vele volt, nem is gondolt többé a halálra.

Neki soha sem volt gyermeke, legalább San-

sovinóban sohasem beszélt erről, s most egészen új, érdekes volt neki az anyai szerep.

Kényeztette, dédelgette kedvenczét, tanította beszélni, ki eleinte csak egyes szavakat utánzott, de egy év lefolyásán, már könnyen, folyékonyan tudtak együtt mindarról társalogni, a mi Leticzia szerény életmódjához szükséges volt.

Ithaka szenvedélyesen ragaszkodott az öreg asszonyhoz. Soha senkivel szóba sem állt, napait egészen Leticziának szentelé. Megtanult fogni, főzni, takarítani, fát hordott az erdőből. A fát persze lopta, de ő azt nem tudta, hogy lopást követ el. Midőn egyszer meg akarták fogni az erdőkerülők, eldobta fáját s egy közel álló fára mászott fel, bámulatos ügyességgel futkosva annak ágain, mint egy mókus, vagy majom, s mindaddig le nem jött, míg meg nem unták lejövetelére várni, s mindenki el nem távozott a fa tövétől.

Hazaérkezve, elpanaszolta Leticziának kalandját, s megkérdezte, miért akarták őt megfogni.

Az öreg nő megmagyarázta neki.

— A fa és az erdő nem a mienk, — mondá, — s ha hozunk abból haza, a mi lehullott, másét veszszük el, a kinek nincs reá szüksége, s azért teszszük, mert szegények vagyunk.

E magyarázat után a leányt nem lehetett rávenni, hogy fát hozzon haza.

Senki sem tanítá a helyes és helytelenre, de ösztöne megmondá neki, hogy helytelenséget cselekszik, a midőn fát lop.

Sansovinó helységét nagy érdeklődésben tartá a leány fejlődése, és az öreg Leticziának sohasem volt annyi látogatója, mint mióta Ithakát magához fogadta.

Azelőtt elkerülték őt, mint a nagyvilágban elkerülik az olyan embert, kinek semmi hasznát sem vehetik, sőt esetleg még szívességet is kell annak tenni. Így van ez mindenütt a földön. Sansovinó kis világa ugyanabban a szokásokban, gyengeségekben s hibákban szenvedett, mint szenved az emberiség mindenütt. Elkerülték Leticziát, mert szegényebb volt még a többieknél is, de most, hogy a fiatal, csodálatosan hozzá került leány nála volt, búcsújárást tartottak házához. E látogatásoknak azonban nemsok eredménye volt.

Ithaka már kezdett beszélni, de kérdezősködéseikre nem adott választ. Hoztak neki narancsot, szilvát, édes gyökereket, mit az olasz gyermekek szeretnek, de ő nem fogadott el soha semmit tőlük. Néma, szótalan, tartózkodó volt, s ha megpillantá, hogy idegenek jönnek, legtöbbszörre ki-osont az erdőbe, barangolt a fák és bokrok között, a miért az öreg Leticzia haragudott reá, mert mint az olaszok, kik között élt, kapzsi, haszonleső volt ő is, és szerette az Ithakának hozott

ajándékokat, melyeket vendégei, nem találván hon a leányt, ismét visszavittek, sőt nem része-síték azokból.

Megszidni azonban soha sem merte. Először azért nem, mert volt a leány egyéniségében valami különös. Büszkeség, szilajság, majdnem vadság, a mi félelmet gerjesztett iránta; másod-szor meg rettegett, ha arra gondolt, hogy e leány megszökhetnék tőle és ismét egyedül maradna. Oly könnyű lett volna Ithakának a szökés. Való-színűleg az erdőségekben nőtt fel, ismerte a fák és bokrok rejtekhelyeinek minden zegét-zugát. És ha kissé tovább maradt a rendesnél, Leticzia reszketett, hogy nem jön többé vissza. De mindig visszajött.

Csodálatosan ragaszkodott az öreg asszony-hoz. Valami ösztönszerű hála kötötte hozzá, s ha egyébért nem tért volna vissza a szegényes kunyhóba Leticziához, a *bárka* hozzákötötte volna. Lelke, szíve vonzalma e halászbárkához volt kötve, mert azon bemehetett messze-messze a tengerbe, s ez volt eleme, mulatsága, élvezete, hányattatni a hullámok által, dobáltatni a tenger árjainak zúgásában.

Az idő múlt, s Ithaka fejlődött, okosodott és szépült. Bámulatosan szép volt, ezt még a semmi-hez sem értő Sansovinó népe is észrevette. Valami csodálatos vad, megrendítő volt a szépsége, de el-

ragadott mindenkit, a ki látta, s ő maga nem tudott erről semmit. Leticzia házikójában nem volt tükör, s Ithaka sohasem látta magát másutt, mint legfeljebb a tenger sima tükrében...

Egy napon kötél tánczosok érkeztek e vidékre. Jerichóba, a közeli városba akartak menni s pihenőt tartottak Sansovinóban. Elszegényedett, félig elpusztult nép. Éheztek, fáztak, de vezetőjük egy ügyes, ravasz savoyai olasz volt, ki jobb napokat látott. Más híresebb, előkelőbb truppok élén állt valamikor, de nyereszkes természetű és csalásra való hajlama miatt mindenki elhagyta őt, míg végre a legaljasabb társaságot czipelte faluról-falura, vásárról-vásárra, csak hogy élhessen, s hogy szenvedélyének bármily áron, bármily társulattal eleget tehessen. Borús napon érkezett a helységbe, hová a hatóság nem akarta bebocsátani.

A karabinierekkel gyűlt meg a baja, kik útját állták.

— Nem akarunk mulatságot tartani, — mondá mentegetődzve signor Orlandó, — csak pihenőt tartani a nagy piacon, a Jekorcsma előtt, azután megyünk tovább Jerichóba... Engedjétek meg, hogy ma éjszakára itt maradjunk.

A karabienerik tanácskozást tartottak s végre, e rövid pihenőt nem találván veszedelmesnek,

megengedték, hogy bevonuljanak Sansovinóba és letelepedjenek a koresma előtt.

Itt költötte el a társaság szegényes vacsoráját. Ide állították három kocsiból álló felszereléseiket. Sovány gebéiket kifogták, s aludni készültek a csillagos takaró: a nagy, tágas égboltozat alatt, mely sok csavargónak a takarója. De az odagyült bámuló nép beszélni akart velök. Tudni akarták, honnét jöttek, hová mennek, miféle mutatványokkal mulattatják a közönséget stb. s nem hagyták őket nyugodni, míg csak éjfél nem ütött a templom tornyának órája.

Ekkor szétoszlottak, és a társaság álmra hajtá fejét, csak signor Orlandó maradt ébren. Egy kövön ült, két tenyerébe hajtva fejét. Gondolkozott: mi módon, hogyan és miként szerezhetne pénzt, hogy még egyszer régi nagyságára emelkedhetnék vissza, a honnét az élet kegyetlen mostohasága letaszította?

A hold oly fényesen sütött, a mily fényesen csak a tenger mellett szokott sütni.

Valami csendes nesz zavarta meg elmélkedésében s feltekintett.

Csodálatosan szép alak állt előtte. Azt hitte, álmodik, hogy esze bomladozni kezd, mert még soha képzeletében sem látott ilyen női lényt, mint most e szegény faluban, e csendes éjben.

— Ki vagy? — kérdé tőle halk hangon, hogy el ne riaszsza.

A leány nem felelt.

— Az ég lakója nem vagy. Szemed tüzes, leomló hajad illata kábító. Tartásod királyi, ajkad duzzad az egészségtől és pirosságtól. Ki vagy? Honnét jösz? . . .

— Ithaka — felelé dallamszerű hangon a leány, semmit sem értvén Orlandó fellengzéséből, azután megfordult, lassú léptekkel haladván Leticzia konyhája felé. Orlandó felugrott helyéről s bizonyos távolból követte őt.

Majdnem egyszerre érkeztek Leticzia házához ki egy kövön ült konyhája előtt; a holdat nézte s várta Ithaka hazajöttét.

A leány háta mögött sötét árny tünt föl.

Orlandó volt.

Ithaka nem vette észre, bement a házba, míg az öreg Leticzia bámulva szemlélte az idegent.

— Ki vagy te? — kérdé az öreg asszonytól Orlandó, mint a hogy kevés idő előtt kérdezte a leánytól.

— Tarcilla Leticzia; az «öreg Leticzia», mint a hogy Sansovinóban neveznek, — felelt a kérdett, — és te, signor . . . ki vagy te, ki engem nem ismerve, felkerestél házam előtt?

— Leányodat követtem, kinél soha sem láttam szebbet életemben.

— Ithakát?

— Ithakának hívják? Csodálatos név
Miért kereszteltétek annak?

— Nem keresztelte meg azt senki. Ma sem tudom, keresztény-e, pogány-e. Lehet zsidó vagy mohamedánus: az erdőben nevelkedett, s én a múlt esztendei vásáron találtam.

— Felfogadtad őt, öreg anyóka!

— Fel, mert nem volt gyermekem, s használhatom. Több ért dolgozik, mint amennyit megeszik.

— Mi a szándékod vele?

— Semmi. Itt marad nálam, a míg élek, és ha meghalok, talán visszamegy az erdőbe.

Orlandó pár pillanatig gondolkozott.

— Én jobb tanácsot adhatnék neked.

— Tanácsot? Minek signor, nincs arra szükségem.

— Szeretnél gazdag lenni?

Leticzia szemei kapzsi fényben csillogtak.

— Ki ne szeretné a pénzt, csakhogy némely ember sohasem juthat hozzá!

— Én gazdaggá teszek, ha a tanácsomra hallgatsz.

— Te?! — kiáltott föl gúnyosan az öreg asszony, végig pillantván a csavargó rongyos ruháján.

— Nem a magam zsebéből... Ne gondold,

hogy ámitani akarlak. Hallgasd meg jól, a mit mondok s határozz.

— Ülj le ide e szikla hajlására, — szól röviden Leticzia.

Orlandó engedelmeskedett.

— Tudod, ki vagyok én? — kérdé macskaszemeit az öreg asszonyra szegezve.

— Ma látlak először.

— Jól van. Nem is szükséges, hogy ismerj. Majd elmondom, ki vagyok. Ma komédiások érkeztek Sansovinóba . . . tudod?

— Nem. Nem törődöm velök.

— Én vagyok a vezetőjük.

Leticzia vállat vont. Nem érdekelte.

— Holnap Jerichóba megyünk, hol egy nagy lovartársulat van. Ehhez csatlakozom én a társulattal. Figyelj ide. Ama társulat igazgatója százezer liránál többet költ művészeire és lovaira.

— Nos, aztán?

— Add el neki Ithakát, ő sok pénzt fog neked érte adni.

Leticzia figyelni kezdett

— Mi célra venné meg? — kérdé kételkedve.

— Czirkusza számára. Kiképezi lovarnőnek vagy kötél tánczosnőnek, s neked sok pénzt ad érte.

A vén kapzsi olasz nő habozott.

— Mennyi lehetne az az összeg? — kérdé-
 égő, sóvár tekintettel.

— Nem tudom előre meghatározni. A direktornak látni kellene a leányt. Sok, nagyobb összeg, mint a mekkorát Sansovinóban valaki valaha látott.

— Bizonytalanra nem mozdulok ki falumból, talán nem is bírnám megtenni azt az utat Jerichóig . . . Jőjjön ide embered, ha látni kívánja a leányt.

— Ő ugyanazt mondhatja, mint te. A ki pénzt akar szerezni, az fáradjon érte; a kinek eladni valója van, árulja.

— No hát maradjon abba . . .

— Eldobtad magadtól a szerencsét, anyóka, pedig az a rozzant viskó nemsokára összedől fejed fölött.

— Eltart addig, a míg élek.

— Ki tudja? Azután mehetsz a sziklák alá, mert befogadni ilyen szegényen senki sem fog, s egy szép napon Ithaka megszökik tőled. Az ilyen szép leány mindig akad olyanra, a ki elcsalja.

Ez nyomatékos állítás volt, Leticzia maga is félt ettől. Pár pillanatig hallgatott.

— Kérdés még az is, signor . . .

— Orlandó a nevem, — mondá az olasz.

— Signor Orlandó, hogyha én hajlandó volnék is Ithakától megválni, akarna-e ő menni, kény-

szeríteni pedig nem lehet. A hatóság is beleavatkozhatnék, s a karabinierik elvonnék tőlem.

— Ne félj attól. Ha a leány meglátja azt a nagy fényt, csillogást, el lesz ragadtatva s nem kívánczik ide vissza.

— Ki tudja? Neki az erdő s a tenger mindene.

— Mert még nem látott mást. Adjanak csak reá csillogó aranyos ruhát, lovat alája, hallja meg egyszer a tetszés tapsait, megvetőleg fog mostani rongyaira tekinteni, téged pedig azonnal elfelejt.

Leticzia gúnyosan mosolygott.

— És neked, signor Orlandó . . . mi hasznod lesz neked mindebből?

Az olasz látta, hogy Leticzia nem olyan ostoba, mint helyzetéből ítélve hitte, s hogy tisztában van az ő rábeszélésének indító okával.

— Jutalmat kapok érte, hogy Ithakát fölfedeztem, és ha létrejön az alku . . .

— Így már értelek. Pénzhez óhajtsz jutni kevés fáradsággal. Jól van, én nem akarlak megkárosítani, hozd ide azt az embert, akkor majd beszélünk együtt.

— Nekem három kocsim van, hajnalban indulunk, egyikre felülhetsz Ithakával együtt.

— És ha ő nem akarna menni?

— Nem volna Éva leánya, ha nem szeretné a változatosságot.

— És hogy jövök vissza?

— Kocsin, nagy összeg pénzzel a zsebedben.

— Jó, — mondá Leticzia kevés gondolkozás után. — Erre visz az út a Hekata hegység alatt. Állj meg itt kocsidal, s ha Ithakát reá tudom venni, hogy jőjön, felülünk reá és megyünk veled. De ha megcsalsz, signor Orlandó, ha biztatásod alatt valami cselszövény lappang, akkor Ithakával megfojthatlak, ott és akkor, a midőn nem is gondolnád.

Orlandó nevetett.

— Úgy beszélsz róla, mint valami tigrisről szokás.

— Tigris ő, vagy inkább az erdők nőstény oroszlánjához hasonlít. Bátor, erős, merész, nem fél veszélytől, ügyes és rettenthetetlen s könnyen végezne azzal, a ki bántja.

— Jó, jó, Leticzia asszony. Ő is csak nő, mint a többi. Kora hajnalban itt leszek, legyetek készen az indulásra.

— Isten velünk; — viszonzá Leticzia mogorván s signor Orlandó visszatért alvó társaságához, a koresma előtti térre, elfoglalván előbbi helyét, számíthatá, hogy mennyi hasznot hajt neki ez a véletlen és nagy meglepéssel várta a hajnal jövetelét.

Az útas távozásakor Leticzia bekiáltott a házba: «Jer ide, Ithaka!» — mondá a lánynak, s midőn az megjelent a küszöbön, helyet csinált neki a szikla tövében, maga mellett.

Az éj leirhatatlan szép. A hold fényében tiündököltek a hegység csúcsai. A tenger zúgása holdtöltekor mindig erősebb, s a habok zajos hánykódása tompa, soha nem szűnő morajjal tölté be az éji csöndet, közel és távol egyetlen levél sem mozdult a fákon. Ithaka a sziklára leülve, álmadozva tekintett körül.

Ő teljesen tudatlan volt, de a tudatlanság nem mindig egyértelmű az ostobasággal. Sohasem hallotta senkitől, hogy az ég és föld szép, hogy a vidék az est fényében elragadó, de ő ösztönszerűleg csodálta, órákig ült csendesen, némán, mozdulatlanul egy-egy csillagos éjen, álmadozó szemekkel kísérve a felhők változását, csillag-hullást s a sötétes, titokszerű sziklák alakzatát.

Beszélni már megtanult, de csak arra szorított, a mire épen szüksége volt. Soha sem kérdezett semmit.

Most is leült az öreg anyóka mellé, de nem kérdezte, mit akar vele, miért hívta őt magához.

— Holnap kocsira ülünk és elmegyünk innét, — kezdé Leticzia s reá szögezte szemét, látni akarván a leány arczának változását e hírre.

Ithaka vonásai mozdulatlanul maradtak.

— A városba megyünk, melynek neve Jerichó. Ütél már kocsin?

— Nem.

— Sok szépet fogsz ott látni. Embert, állatot. Zenét hallasz . . . tudod mi az ?

— Nem.

— Majd megismered, így nem magyarázhatom meg. Bámulni fogsz.

— Mikor jövünk vissza ?

— A mikor kívánczol. Tőled függ. Én csak a te kedvedért megyek.

— Maradjunk itt, ne menjünk sehová.

— Te nagyon különös leány vagy, Ithaka, nagyon tudatlan. Szükséges, hogy ismerj és láss valamit a tengeren, az erdőn s a Hekata hegységen kívül.

— Minek ?

— Mert így olyan vagy, mint az állat, pedig csak olyan embernek születted, mint én vagy más.

Ithaka hallgatott, valószínűleg nem érté ezt a különbséget. Felállt s a tengerpart felé indult.

— Hová mégy ? — kérdé Leticia.

— A bárkára ülök. Hányattatom magam a haboktól, s nézem a holdvilágot.

— Azt itt is látod.

— Koráll-halászok vannak a tengeren, meg-nézem, találtak-e valamit.

— Jobb, ha lefekszel . . . korán indulunk.

— Nem vagyok álmos. Majd alszom a bárka fenekén, — kiáltott vissza s eltűnt a lejtőn Leticzia szemei elől, ki nyugtalanul tekintett utána.

— Ha elszöknék tőlem, — suttogá. — Megfosztana attól a sok pénztől, a mivel signor Orlandó biztatott... Nem, nem, ő visszatér, hisz nem ellenkezett, s arról, hogy örökre elhagyja ezt a tájat, nem is álmodik...

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

NEGYEDIK FEJEZET.

Balzsamos levegőt hozott a hajnal, midőn Ithaka a tengerről visszatért s csodálkozva látta Orlandó kocsiját a ház előtt állani.

— Siess, — kiáltá Leticzia már messziről, míg Orlandó gyönyörködve nézte a közeledő alakot, melynél, újra azt gondolá, még sohasem látott szebbet, pompásabbat, csak a híres Galeriák antik szobrai között.

Ithaka gyorsítá lépteit, hosszú haja messze leomlott vállaira, betakarta csipőit s alább foszlányos ruháját, sötét fátyolhoz hasonlítva, teljesen elborította karjait.

— Megyünk, mondá Leticzia. — Tűzd fel gyorsan hajadat vedd rád ünneplő-ruhádat, a városban nem járhatsz így, mint a hegységben.

A leány engedelmeskedett s nemsokára kocsin ültek, ő és Leticzia, míg Orlandó a koci mellett

ballagott, hogy kevesebb terhe legyen a gebének, mely így is csak tántorgó lépésben haladt.

Ithaka némán ült egy vászonba kötött batyún s mint rendesen, álmódzásba merült. Leticzia olvasóját tartá kezében s ajkainak mozgása mutatá, hogy egymásután morzsolja le szokott imádságait.

A leányt untatni kezdé a lassú haladás.

— Jobb szeretnék gyalog menni, — szolt sötétkomor kifejezésű szemeit Leticziára szegezve. Hangja kérő és alázatos volt.

— Örülj, hogy kocsin ülhetsz, ez a szerencse még sohasem történt te veled... Imádkozzál, mint én, így múlik az idő.

— Nem tudok.

— Eleget tanítottalak. Kezd el az Ave Máriát és mondd utánam.

— Nem teszem, — válaszolt Ithaka s percz alatt kiugrott a kocsiból, melynek rongyos, piszkos sátora félig elrejté előle az eget s csak kihajolva láthatá a vidéket.

Orlando mellette termett.

— Mit kívánsz, leányom?

— A magam lábán akarok járni. Alig bir húzni ez a szegény ló, miért kínozod?

— Arra való, hogy húzzon, mit tegyek vele egyebet?

— Üsd agyon inkább, semhogy kínozod.

— Majd ha Jerichóba érünk, jobb dolga lesz neki, pihenhet.

— Miért megyünk oda?

— Azt majd meglátod ott. Szép város, tet-szeni fog neked.

— A tenger mellett van?

— Nem egészen, de nincs messze onnét.

— Akkor jól van. Én a tenger mellett akarok élni.

Orlandó vizsgálódva nézett a leányra. Oly határozottan beszélt, arca oly komoly, meggondolt, eszes kifejezésű volt, hogy bármily egyszerűen hangzott is a mit mondott, mindig volt jelentősége szavának.

— Ha ez a tudatlan gyermek egyszer igazán öntudatra ébred, nagyon boldog, vagy szörnyen boldogtalan lesz, — gondolá és nem mozdult mellőle.

Jerichó mintegy két órányira feküdt Sansovínótól s az út gyönyörű tájakon vezetett keresztül. Olaj-, citrom- és narancsfák illata balzsamozták a levegőt, s minél messzebb távoztak a hegységből, annál nyiltabb, bájosabb és termékenyebb lett a vidék. Ithaka el volt ragadtatva a még sohasem látott szépségektől.

Könnyü lábai lebegni látszottak a térdig érő fűben, el-elfutott a kocsi közeléből, majd visszatért Orlandó mellé, aztán behatolt a nedves sásba

a tenger partjain, hol üdőbb volt a levegő, kavicsokat gyűjtve kötényébe, futott a lepkek után. Orlandó nem bírta levenni róla szemeit.

Így érkeztek Jerichóba, mely várost az egykori Ázsiában fekvő város nevére kereszteltek, sőt építkezései is hasonlítottak azéhoz, csakis Jordán vize hiányzott közeléből. Még rózsái is voltak, mint egykor amannak, s a levegő rózsaillattal volt tele.

Megérkezve a város kapújához, a hatósággal ugyanaz a nehézség adta magát elő, mint Sansovinóban.

Nem akarták Orlandó kocsijait beereszteni a kapun. Két, előbb odaérkezett kocsija, a társasággal, már várt urára és mesterére.

Orlandó előmutatta iratait, engedélyét a társaság mutatványainak megtartására s megnevezé a Jerichóban időző czirkusz-tulajdonost, kihez csatlakozni szándékozik.

Erre az igazolásra megnyílt előtte a város kapúja s Ithakát felerőltetve a kocsira. Leticzia mellé, csöndesen, majdnem észrevétlenül vonultak be Jerichóba.

A legolesóbb s legszegényesebb fogadóban szálltak meg.

Orlandó mindenkiről gondoskodott, de legfőképpen Leticzia és Ithakáról, külön szobát adott nekik, azután futott a czirkusz igazgatójá-

hoz, bejelentve a különös leányt, kit czirkusza számára hozott, s kinek nagy jövőt jósolt, ha signor Dobsiádó idomítás alá veszi őt.

Majdnem minden olasz rendkívüli előadó tehetség s e tekintetben Orlandó nem tartozott az utolsók közé. Fellengzően írta le Ithaka szépségét, csodálatos egyéniségét, vadságát, mely bájjal párosul, eredetiségét, mely csodálatos varázst gyakorol az emberre.

— Gyerünk tehát, lássuk a «csodálatos» leányt, — szólt signor Dobsiádó, ki túlzottnak vette Orlandó dicséretét.

De signor Dobsiádó úgy találta, hogy ez egyszer Orlandó nem túlzott, nem nagyított. Él volt ragadtatva Ithaka szépségétől.

Néhány kérdést intézett a leányhoz s elbájolták annak gyermekes, egyszerű feleletei. A legpompásabban fejlődött test- s a leggyermekdedebb lélek állt előtte.

— És ez a gyermek kapható? — kérdé Orlandótól.

— Azért jött vele ez a vén asszony. Meg kell kötni vele az alkút.

Dobsiádó megtudakozta Leticziától a feltételeket, ki tudatlanságában és szegénységében aránylag keveset kért tőle. Nem ismerve a pénz értékét, azt hitte, egész jó alkut csinál s megcsinálták a vásárt, mint az állatnál, vagy portékánál szokás.

Ithaka Dobsiádó tulajdona lett.

— Magadhoz kell őt édesgetned, különben nem bírsz vele, — mondá az öreg anyóka. Én majd észrevétlenül eltűnök, de előbb valami módon el kell kápráztatnunk.

— Ez nem nehéz, — válaszolt signor Dobsiádó. — Ma este eljöttök az előadásra, s ha vége lesz, együtt vacsorálunk.

Ugy tettek, a hogy Dobsiádó mondta. Ithakát elvezették a czirkusz egy félreeső helyére Leticziával, a honnét nézte a fényes, idegizgató előadást, de őt nem látta a közönségből senki. El volt ámulva attól, a mit látott.

Az ezer és ezer gázláng, a gyönyörű paripák, tomboló zene, virágosó, kiabálás, lárma, tetszés-zaj, az aranyos, lebegő szoknyák, ugránczó lovarnók és sok egyéb, mi más nagy városokban mind igen fogyatékos, talán nevetséges és izetlen lett volna, de Jerichóban s Ithaka szemeiben rendkívüli, csodálatosan szép és bámulatra méltónak látszott.

— Szeretnéd ezt minden este látni? — kérde Leticzia, bátorítólag nevetve reá.

— Nemcsak látni, de szeretném mindezt magam megtenni, — szólta a leány és fölvillogtak szemei.

— Nos, gyermekem, azt megteheted.

— Lovagolhatok? — kérde Ithaka, helyéből

fölugorva, mintha azonnal a lóra akarná magát vetni, mely mutatványképpen éppen a köröndben száguldozott.

— A mennyit akarsz. De nem most, előbb tanulnod kell, hogy e sok ember előtt estéenként megjelenhess.

— Kitől? Csak nem te tőled, anyókám? — kérde gúnyosan a leány, kiben már kezdettek az emberi s különösen a női tulajdonságok munkálkodni.

— Nem. Itt fogsz maradni s egy úr mindenre megpróbál tanítani, a mire csak képes lehetsz.

Ithaka csak félig érté e szavak jelentőségét, de visszaült helyére, szemével, szájával egyaránt bámulva a mutatványokat; és midőn vége volt az előadásnak, még mindig nem akart mozdulni helyéről.

Teljesen el volt bűvölve. Majdnem szédelegve ment Leticzia után, s midőn Orlandó hozzájuk lépett, megijedt Ithaka halványságától.

— Mi lelt? — kérde megragadva kezét, mely reszketett, beteg vagy?

— Nem.

— Sohasem láttalak így az idő alatt, hogy ismerlek, — folytatá Orlandó.

— El van ragadtatva az előadástól, — mondá Let'zia, — azonnal lóra akart ülni.

Az olasz kezeit dörzsölte örömében.

— Azt nemsokára megteheted.

Ithaka szeme felvillant ez ígéretre.

— Volt egyszer lovam, — mondá kurtán, daczosan, — de elvették tőlem.

Orlandó és Leticzia meglepetve néztek reá.

— Volt lovad? Hol és mikor? Álmodol talán.

— Nem! — kiáltott fel Ithaka szokott rövid feleletével.

— Nem álmodol, nem képzelődöl, bizonyos vagy ebben?

A leány megrázta fejét, azután büszkén vállat vont s elfordult tőlük, mintha méltóságán alól állana velök többet beszélni. A szegényes korcsmába értek.

Nemsokára hangos kocsirobogás verte fel a félrecső útcza csöndjét.

A czirkuszigazgató, Dobsiádó, érkezett meg.

Orlandó elmondá a hatást, mely számításuk felett jó volt. Ismétlé előtte Ithaka szavait, a mi hihetetlennek látszott, de könnyű volt azok igazságáról meggyőződni: csak lóra kellett ültetni a leányt, s rögtön tudhatták, tud-e valóban nyargalni.

Az öreg Leticzia a következő nap reggelén már vissza akart térni falujába, s csak nagy nehezen határozta el magát, hogy a lovaglási próbánál még jelen legyen.

Másnap délfelé Orlandó, Leticzia és Ithaka a lovagló-iskolába mentek.

Dobsiádó lovat vezetett elő, s Ithakát a nyeregbe emelte, ki minden ellenkezés nélkül, sőt a legnagyobb örömmel szökött fel a lóra, kezébe kapta a kantárt s a legnagyobb gyakorlottsággal, sőt ügyességgel indítá meg a lovat.

Tehát igazat mondott.

Dobsiádó és Orlandó gyakorlott szeme azonnal látta, hogy a leány rendszeresen sohasem tanulhatott lovagolni, de egyszersmind azt is észrevették, hogy a nyargalásban gyakorlott, s hogy nagy tehetsége van e művészet eltanulására és ha hozzászámították rendkívüli szépségét, csodálatos egyéniségét: a legfényesebb eredményt várhatták tőle, s így semmi nehézség sem merült fel arra nézve, hogy Leticziának az ígért és kialakudott összeget kifizessék és az könnyű szívvel hagyja el Jerichót és fogadott leányát.

Tudtára adták Ithakának, hogy ő ott marad, Leticzia pedig távozik.

A leány nyugodtan hallá ezt, legkisebb ellenvetést sem tett.

— Hova mégy? — kérdé az öreg nőtől, midőn az búcsúzóra megölelé őt.

— Haza, Sansovinóba, a honnét jöttünk, — válaszolt Leticzia.

— Köszöntsd a bárkát, meg a hegységet, — mondá Ithaka, miközben a lovát simogatta.

— Nem kívánsz velem jönni? — kérde Leticzia, kit boszantani látszott ez a közöny.

— Nem, én itt maradok.

— Élj boldogul, ha nem látnálak többet.

— Meg fogsz halni? — kérde Ithaka.

— Isten mentsen attól; miért kérded ezt? Meghalni senki sem kíván.

Ithaka gondolkodva szemlélte a vén asszonyt, aztán hidegen elfordult s a ló nyakára nyugtatá fejét.

Leticzia keserű szívvel hagyta el őt. Fájt neki, hogy legkisebb ragaszkodással sem volt iránta ez a gyermek, kit ő — most érezte csak — oly nagyon szeretett...

Országos Széchényi Könyvtár

ÖTÖDIK FEJEZET.

Ithakára most új élet következett.

Atadták őt a czirkusz-társulat egyik öreg nőtagjának, s majdnem egész nap lovon ült. A magas iskolára tanították.

Rövid idő leforgásán rendkívüli előmenetelt tett.

Mindenki előtt titokban tartották létezését. Mint kész árúczikkal akart az ügyes, ravasz Dobsiádó vele előállni, addig nem mutatta senkinek s ha sikerült vele Jerichóban hatást előidézni, vinni akarta tovább nagy városokba, híres czirkuszokhoz, és minél több pénzt szerezni vele.

Ithaka természetesen minderről semmit sem tudott, lelke csodálatosan gyermekes, fejletlen volt még mindig, bár azok között, hová most sorsa veté, bámulatosan fejlődött minden tekintetben, különösen testileg. Pár hónap alatt tökéletesen fejlett leány lett, nem az a nehézkes, ügyetlen

a ki volt az erdőben, a tenger mellett, Leticzia kunyhójában, hanem magas, karcsú, hajlékony, tökéletes formákkal, megragadó szép arczczal... Olyan leány, a ki a férfiak szívére kevésbé hat, de eszüket teljesen elrabolja.

— Te vad madár, — mondák neki nem egyszer társai a czirkuszban, — honnét kerültél te az emberek közé... A vihar dobott a földre, a szélvész kavart föl a tenger mélyéből? Gyöngy lehattél egykor, most pedig tündér, vagy boszorkány vagy.

Ithaka keveset értett e beszédekből. Sem azt nem tudta, hogy szép, sem hogy mire van szánva, úgy vette önmagát s a jelent, a hogy volt, tanult, lovagolt, felöltözködött, úgy, a hogy kívánták, nem ellenkezett soha, engedelmes és hallgatag volt, nem bántott senkit és mégis vadnak tartották, s nem igen mert volna vele senki összezördülni.

Sem étellel, sem itallal, sem ruhával nem törődött, közönyös volt majdnem minden iránt s ezért bámulatra gerjeszté az egész társulatot.

Csudálatos egyénisége mindenkire fölényt gyakorolt, még maga Dobsiádó is másként bánt vele, mint a többiekkel. Majdnem kényeztette s oly figyelmes volt iránta, hogy lassanként azt kezdték suttogni a társulat tagjai, az összes

személyzet, hogy főnökük beleszeretett a «vad-leányba».

Ha ez nem is volt igaz, de mindaz megtörtént Dobsiádó részéről Ithaka iránt, a mi e gyanúra okot adhatott. Nemcsak hogy a lovaglás magas iskolájában saját maga képezte őt, hanem francia nevelőnőt hozatott számára Párisból és neveltette és taníttatta mindarra, a mi műveltté tette őt s bár Ithakánál a tanulás igen nehezen és lassan ment, sohasem vesztette el tüvelmét vele szemben s kárpótlást nyert abban a szenvedélyes örömben, melylyel a lovaglási gyakorlatokat űzte s a miben bámulatos haladást tanusított.

Dobsiádónak mindenesetre nagy tervei voltak vele. Vagyonhoz remélt általa jutni. A Jerichóban tartandó előadások száma nemsokára végét érte, s a téli évadra Párisba akart menni a Hyppodromba, hol czirkuszának legjobb tagjait szerződtette az ott állandóan működő társulathoz. Dobsiádó fiatal ember volt s már is szép vagyonra tett szert. Tüzes vérű, lelkesülő természetű, telvé reményekkel, s meg volt győződve, hogy Ithakával nagy eredményhez jut, azért nem is értesíté előre létezéséről a Hyppodrom társaságának tulajdonosát. Ugy akart vele oda érkezni, mint a bomba, mely váratlanul üt le... Előre örült mind annak, a mi Ithakával történni fog, csak egyben volt

bizonyos, hogy soha semmiféle nagy összegért el nem válik tőle.

Csakugyan szerelem volt-e ez, vagy pusztán érdek?

Talán ő maga sem tudta volna megmondani. Szerette volna tudni a leány multját, mielőtt az Leticziához került, de még nem kérdezősködött arról nála.

Egy hűvös őszi estén előadás után Dobsiádó haza kísérte Ithakát a czirkuszból nevelőnéjével együtt, s bement velök theát inni és értesíteni a leányt, hogy nemsokára elhagyják Jerichót.

Ithaka megtartá azt a régi szokását, hogy mindenkit tegezett, a kivel beszélt. Előtte nem volt rang, cím, különbség az emberekben, s ez a modor különös eredetiséget, érdekességet kölcsönzött neki.

A nevelőné gyakran megpróbálta világias modorra, társadalmi formákra oktatni, de nem sokra ment; Dobsiádó pedig kikötötte, hogy növendékét nem szabad szorongatni vagy terhelni semmivel.

Ez este Ithaka szokatlanul rosszkedvűnek látszott.

— Mi bajod? — kérdé tőle Dobsiádó. — Szomorú vagy és levert, bántott valaki?

— Szeretnék este lovagolni az emberek előtt, — viszonzá nyiltszívűen a leány.

— Itt nem, majd Párisban, ott lesz a te helyed, hol virágokban fogsz fürödni.

Ithaka nem felelt. Ő sohasem mondott ellent. Komoly, mély tűzű szemeit az ablakon át az őszi tájképre függesztve állt; társa, nemes arcának csak körvonalait láthatá. Termete magas, nyulánk lett, s lassú, ügyetlen mozdulatait elvesztette. Külseje klasszikus volt, emlékeztetett a galériák női szobraira, tartása büszke, királyi, nyugodt; mozdulatai harmónikusak, fesztelenek, de tekintetében volt valami esdeklő, alázatos addig, míg meleg vére hevesebben nem kezdett dolgozni ereiben... Akkor percz alatt vad, bárdolatlan tudott lenni.

— Miért akarsz fellépni Jerichóban? — kérde Dobsiádó, midőn látta, hogy Ithaka nem felel.

— Mindazoknál jobban ülök a lovon, kik itt mutatják magukat, s nekem nem engeded, hogy előttük lóra üljek.

— Majd Párisban.

Ithaka türelmetlenül vont a vállát.

— Itt vagy ott, — mondá komoran, — de minél előbb.

— A jövő héten indulunk.

Ithaka reá függeszté szemeit.

— Egy kérésem volna hozzád, uram, — mondá kérő, alázatos hangon. — Szeretném az öreg Leticziát látni, mielőtt messze távozom e vidékről.

— Az nem lehet! — felelt ijedten Dobsiádó.
A leány büszkén emelte föl fejét.

— Miért? — kérde elfojtott hangon.

— Mert én nem akarom s nem engedhetem.
Leticziával semmi dolgod többé. Ne gondold reá.

Ithaka mormogott valamit fogai között, azután leült a szoba legtávolabb részébe s kezeibe hajtá fejét. Ezalatt behozták a theát s a nevelőnő kitöltögeté három csészébe.

— Jer, Ithaka, igyál, — mondá neki nyájasan, — mire az gépiesen fölkel, hozzájuk ült s egy hajtásra leönté a theát.

Azután szó nélkül fölkel, a mellékszobába ment és bezárta maga után az ajtót.

— Haragszik, — mondá nevetve Dobsiádó.

— Nem jó őt ingerelni, — jegyzé meg a nevelőnő.

Dobsiádó vette kalapját és távozott, hazáig azon töprenkedve, ne engedje-e meg Ithakának, hogy Sansovinóba menjen, mely végre is csak két órányi távolban feküdt.

Nem szeretném őt elkedvetleníteni, — gondolá s elhatározta, hogy ő maga kíséri el őt a napokban lóháton Sansovinóba.

De erre nem volt szükség.

Midőn a czirkusz-igazgató távozott, a nevelőnő pedig lefeküdt, Ithaka csendesen kinyitá az ablakot, mely földszinti szobájából az udvarra nyílt,

s kimászott azon. — Kétes borús fény, szürke világítás borítá a vidéket.

Keveset törődött vele. Az ebek ösztönével indult el az udvarból kivezető úton a fehéres világító folt után, mely az ég keleti részén mutatkozott.

— Arra kell lenni Sansovinónak, — mondá komoran tekintve körül a kopasz hegyekre s ment a fehéres úton, ki a városból, mely már aludt, le a tenger mellé, mely — meg volt győződve — elvezeti őt Leticziához.

Lassan haladt. A kétes világosság, az ünneplés csend jól hatottak kedélyére, sem tétovázást, sem félelmet nem érzett. Elhatározta, hogy visszamegy Sansovinóba, még egyszer látni Leticziát és ment. A mit ő megtenni akart, abban nem lehetett korlátozni.

Jerichó magasan feküdt s lejtős úton kellett a tengerpartra lehaladni. Ment bátran, bár nem siető léptekkel, élvezte az éjt, az egyedüllétet, a tenger oly sokáig nélkülözött zúgását. Arra nem gondolt, hogy fiatal s hogy szép, azt sohasem tudta, sőt nem is bírt a szépség, vagy rút-ság fogalmával. Nem ismerte amannak értékét, nem tapasztalta ennek hátrányait.

A tenger szele, közelléte, lármája jó kedvre hangolta. Egyik kőről a másikra szökdösve haladt. A sötét myrtus-csoportok a távolban gyá-

szos alakoknak látszottak... Ő nem félt tőlük, nem is tudta, hogy félni kell valamitől.

Bátor és erős volt, s ha távolról egy-egy mozgó alakot pillantott meg, tudta, hogy az állat vagy pásztor, éles szeme percz alatt kivette a különbséget s haladt nyugodtan tovább.

Két órai haladás után harangszót hallott...

— A sansovinói harang zúgása! — mondá örvendő. — Nincs messze a falu, amott van a Hekata-hegység.

Mindenre ráismert apródonkint. A természettel aprójára ismerős volt. Minden fűre-fára, kavicsra, sziklára emlékezett. Feje fölött sziürke-ezüstös csapat röpült el, nagy gólya-csapat, mely a kelet-ről délfelé vonult, kezeivel integetett nekik. Köszönté őket.

— Én jövök, ti mentek! — kiáltott utánuk nevetve s a kavicsok pattogtak lábai alatt, haját és ruháját messze lobogtatá a tenger szele s a hullámokat magasra torlaszolta. Mindez örömet okozott Ithakának. Ünnepi menet volt egész útja, jó kedvvel, fáradság nélkül érkezett Leticzia kunyhójához, hol az öreg anyókat az ajtó melletti sziklán ülve találta. Szó nélkül mellé ült, mintha csak a hegyekről jönne, hová fél óra előtt távozott tőle.

— Ithaka! — kiáltá Leticzia, megismerve őt. Honnét jössz, hol veszed itt magad?

— Párisba kell mennem, — viszonzá természetes egyszerűséggel a leány. — Az messze van innét, kívántalak még egyszer látni.

Leticzia meghatva nézett reá.

— Szeretsz engemet, Ithaka? — kérdé elfogultan.

Ithaka vállat vont, mintha nem értené, mit kérdeznek tőle.

— Kívántalak látni, — mondá mély, komoly hangján.

Hogy mennyi érzést fejezett ki e néhány szó, azt ő maga sem tudta.

Némán ültek egymás mellett.

— Sok szomorúságom volt, mióta elmentél, — kezdé az öreg nő egy idő múlva.

— Nem volt mit enned?

— El akarják venni a házamat.

— Van a faluban elég más ház, a hol lakhatsz.

— De itt töltém éltem jobb részét és itt akarok meghalni, — mondá izgatottan Leticzia.

— Ne menj el innét, ha kedves e hely neked.

— A hatóság megvette a hegységnek ezt a részét s nekem pénzt hoztak érte, hogy adjam oda kunyhómat.

— Te szereted a pénzt.

— Honnét tudod? — kérdé gyanakodva pillantva rá az öreg asszony.

— Láttam, midőn signor Orlandó pénzt adott

kezedbe, arczod nagyon csúnya volt, félelmesen örültél.

Leticzia redős arczát sötét pir borítá, a mint arra gondolt, miféle díj volt az, a miről Ithaka beszél... Az ő saját ára. Mert a jó és rossz ösztönszerű érzése a tudatlanokban is megvan, s ha észszel nem bírják is tetteiket megbírálni, egy belső szózat ítéletét nem távolíthatják el maguktól. Így volt az öreg olasz nő is. Kellemtlenül érinték őt a leány szavai.

— A pénzt mindenki szereti, — mondá komoran.

— Minek a pénz?

— Jól élhetünk, ha van, jól öltözhethetünk, nem kell dolgoznunk, vagy gyalog fáradnunk, míg ha nincs, halálra kínozzuk magunkat, s elveszünk, mint az ebek.

— Most van pénzed és mégis elveszik házadat.

— Mert nincs elég. És az veszi el, a kinek több van, mint nekem.

— Ki az?

— Fragóni Fulvió herczeg, ki a hatóságot bizta meg, hogy kergesse el innét a szegény népet, hová ő nagy gyárakat fog építtetni.

— Nem tudom, mit beszélsz, anyókám, azt sem tudom, ki az a Fulvió herczeg, de ellenséged ő neked s így nekem is az... Elmegyek hozzá és megölöm, — mondá komor, baljóslatú tekintettel Ithaka.

— Isten mentsen ettől, leányom. Kérni lehet őt, de ölni nem szabad, akkor magadat ölnéd meg.

— Ki büntetne engem?

— A karabinierik azonnal elfognának, bebörtönöznének és soha többé nem látnád a napvilágot.

— A szép napot, mely nemsokára feljön, — szólt Ithaka s körültekintett a szürkülő égbolton. — Azt nagyon sajnálnám. Tehát kérni fogom őt, hogy ne vegye el kunyhódat. Hol találhatom meg?

— A hegység túlsó felében, Jonában. Ott lakik ő egy nagy várkastélyban, talán nem is bocsátanak hozzá.

Ithaka felkelt helyéről.

— Megyek, — mondá határozottan.

— Hajnal előtt nem eresztelek. Akkor elkísérlek az oda vezető úton, egyedül nem találnál el, Ithaka leányom.

— Ne hívj engem Ithakának — mondá kérő hangon, — Ithának hívtak ott... a városban Ezt a nevet szeretem.

— A hogy kívánod, Itha. De hol van signor Dobsiádó, miért eresztett vissza hozzám?

— Nem eresztett. Elszöktem.

— Leticzia rémülve ugrott fel helyéről.

— Elszöktél? Ezt rosszul tetted, signor Dobsiádó azonnal itt lesz és visszavisz Jerichóba

— Nem megyek.

— A karabinierikkel vitet vissza.

— Akaratom ellenére?

— Te az övé vagy.

— A hegységbe, az erdőkbe megyek, ott nem talál meg senki, s a ki közeledik, megölöm. Egy hosszú, éles kést húzott elő fűzője alól.

Leticzia betakará szemeit.

— Én azt hittem, jó dolgod van, szeretsz a lovak és az emberek között.

— Szerettem a lovat, a melyet adtak, de jobban szeretlek téged, ha így nevezik azt, a mi itt belől hozzád vonz. — Az öreg nő elfordítá fejét, visszaült helyére; soha nem ismert meghatottságot érzett ez egyszerű szavakra.

— Ha így van, el kell magadat rejteni, mert napfölkeltével bizonyosan érted jönnek s elvisznek vissza.

Ithaka elhagyta helyét. Nagyon halvány volt, arcán sötét, fájdalmas kifejezés ült.

— Vissza nem megyek *hozzá*, — mondá majd-nem borzadálylyal, s az öreg Leticzia többet sejtett e vonakodásából, mint azt maga Itha tudta, vagy értette volna.

— Menjünk a herczeghez, — mondá a leány. — Vezess a hegységen át vezető útra, aztán térj vissza ide s ha signor Dobsiádó jön a karabinierikkel...

— Azt fogom mondani, hogy nem láttalak.

— De az nem igaz.

— Különben megkeresnek és visszavisznek.

— Ha egyszer a sziklák között leszek, vagy az erdőségben, nem találnak többé reám.

— Majd mondok valamit. A nap fölkelőben van, indulhatunk. Egyél egy narancsot, vagy igyál a kecske tejéből.

— Pár percze bementek a házikóba s Ithka pár korty tejet ivott s egy aranyhajú narancsot vett kezébe.

— Menjünk, — mondá. — Siessünk, nehogy itt érjenek.

Leticzia bezárta ajtaját és elindultak.

HATODIK FEJEZET.

A Hekata-hegység déli részén emelkedett egy széles, magas, pompás épület, melynek góth stílű ablakaiból a tengerre lehetett látni.

A tornyokon zászlók lengtek, jeléül annak, hogy a tulajdonos ez időben a kastélyban mulat; a vidéken lakó nép naponkint látta urát aranyos bárkájában kirándulást tenni a tengeren, vagy hallá a vadász-sípot, mely a kastélyban időző vendégek zerge-vadászatát jelenté. A távolból látták a fiatal Fragóni Fulvió herceget barátaitól környezve, zöld vadászruhában, tollas kalappal, egyik szikláról a másikra ugrálva, üldözve a fölvert zergét.

Azon a napon, midőn az öreg Leticzia megmutatá a kastélyba vezető utat Ithakának, Fulvió herceg nem ment vadászni.

Előtte való nap megrándult a lába, s ez a

kellemetlen körülmény tartotta ottthon. Az olajfákkal diszített plateaura nagy nehezen felsántított, a kastélyt környező magas sziklacsúcsok egyikére leült s onnét szemlélte az aranyos felhőkbe burkolt nap fölkelését, a tengeren közeledő hajókat s a magasban csoportonként érkező madarakat, melyek hidegebb tartományokból érkeztek a meleg Hekata-hegységbe.

Minél fényesebb lett a vidék, annál messzebb lehetett látni a környéken. Fulvió éles szeme egy közeledő alakot vett észre a kastély kapujához vezető szikla-úton, mely lassú lépésben haladt, koronkint megállt s figyelmesen, hosszasan nézett szét a rózsabiborban ragyogó tájon.

Különös alak volt, felkelté az ifjú Fulvió figyelmét.

Egyszerre eltűnt az út fordulatánál, de ez eltűnésből tudta, hogy be kellett neki lépni a kapu nagy, széles ívezete alá, s nemsokára a nyílt plateaun lesz, hol ismét megláthatja őt.

Feszülten várta megjelenését és előre hajlott fővel leste, mikor tűnik elő a kapu sötét árnyékából.

És nem sokáig kellett várakoznia.

Itha gyors léptekkel közeledett kitűzött célja felé. Szürkületkor indult el Leticziával s a nap bíborfényben süttött, midőn megérkezett a hercegi palotába, melynek nagysága, fénye, címerei,

zászlói legkevésebbé sem zavarták őt, sőt nem is hatottak reá... Az udvarra érve, körültekintett, nem tudván, merre vegye és folytassa most útját.

Fulvió rossz lába daczára fölemelkedett s intett neki le a szikláról, hogy közeledjék.

Itha észrevéve őt, azonnal engedett a hívásnak. Fölmászott hozzá, szembe állt vele, nyugodtan, némán, szó vagy, legkisebb zavar nélkül az ifjú pedig elfelejté megszólítani őt a — bámulattól.

Soha még álmában sem látott hozzá hasonló alakot, emberi lényt, asszony képében.

Fehér pamut ruhájában, kurta szoknyája csak bokáig ért; tündöklő sárgás-barna bőrével, leomló bronzszinű hajával, sötétkék szemével, minővel egykor az árkádiai nimfák bírhattak, elragadta őt, gyönyörteljes érzést keltett benne.

Itha komoly, kérdő szemekkel állt előtte. Az, hogy fiatal, ismeretlen férfival áll szemben, nem zavarta; nagyon tudatlan és nagyon ártatlan volt, nem tett rá több hatást e találkozás, mintha a sziklán egy zergét, a felhők között egy madarat, a hullámokon egy sirályt látott volna.

— Ki vagy te? — kérdé tőle izgatottan Fulvió, mint már oly gyakran intézték hozzá e kérdést.

— Itha! A Hekata-hegységből jövök. Fragóni Fulvió herceget keresem. Megmondhatnád, hol találhatom meg?

— Az én vagyok, a kit keressz, — felelt az ifjú, kinél sohasem teljesedett be jobban az állítás, hogy a görögök szépsége tovább él az olaszokban.

— Úgy nem kell tovább fáradnom, — folytató Itha, mialatt égő ajkaira futó mosoly lopódzott, csodálatos ellentétet képezve arcának klaszszikus komolyságával. — Elmondom, a miért jöttem.

— Szólj, mit kívánsz? — kérdé elragadtatva az ifjú.

— Ismered az öreg Leticziát?

— Nem. Sohasem hallottam róla.

— Mindegy, segíthetsz rajta ismeretlenül is, ha akarsz. El akarják venni a házat, a rendeletettedre s kiűzni őt, mint az ürgét; vedd vissza parancsodat, hagyd meghalni abban a házban, a hol él s a honnét nem bir távozni.

— Kiről és miről beszélsz? — kérdé bámulva Fulvió, mind jobban megbűvölve a hangtól, a modortól és a soha nem látott bájak gazdagságától.

— Az öreg Leticziáról jöttem beszélni neked. Kérni nem tudok.

— Anyád ő neked?

— Nem!

— Miért vetted hát ajkaidra az ő ügyét?

— Mert nincs neki senkije rajtam kívül s

ő maga nem mert jönni, talán nem is birt volna ide felmászni.

— Ez nagyon nemes tett tőled, de még mindig nem tudom, mit akarsz.

— Hogy hagyják meg Leticziának házat.

— Ki akarja tőle elvenni?

— Te magad.

Fulvió elmosolyodott.

— Talán hivatalnokaim, vagy a törvény nevében a hatóság... Meg fogom tudni s ha lehetséges, örömmel teljesítem kívánságodat.

— Imádkozni fog érted. Azt mondta, adjam ezt tudtadra, — szólt a leány s megfordult és menni készült.

— Hová mégy? — kérde Fulvió ijedten.

— Sansovinóba.

— Ott lakol?

— Ma hajnal óta ott.

— És azelőtt?

— Jerichóban voltam.

— Mit csináltál ott, sohasem láttalak.

— Lovagolni tanultam. Signor Dobsiádó Párisba akart vinni, de megszöktem tőle.

— Az ő lánya vagy?

— Sem az övé, sem Leticziáé.

— De hát ki vagy?

— Azelőtt Ithakának hívtak, most Itha a nevem. Ezt jobban szeretem.

Fulvió sohasem tapasztalt izgatottságot érzett, elveszté ítélő tehetségét, nem tudta kitalálni, kivel áll szemben. — Itha újra megindult.

— Maradj! — kiáltá halálos félelemben Fulvió, hogy elveszté őt szemei elől. — Maradj és beszélj nekem multadról, életedről. Ki vagy, honnét jöttél, hová mégy. Ülj ide a plateau szélére, e szikla-csúcsra, mellém.

— Sietnem kell, Leticzia vár reám.

— Mikor mégy Párisba signor Dobsiádóval?

— Soha! Gyűlölöm azt az embert, s ha megtalál és magával akar vinni, megölöm őt vagy magamat.

— Ó bizonynyal szerelmes beléd.

— Nem tudom.

— Sohasem mondta?

— Nem.

Fulvió gondolkozott.

— Ha itt maradsz, ide nem mer jönni s nem talál reád.

— Az meglehet, de Leticziának meg kell vinnem a hírt.

— Megizenem neki mástól.

Itha körültekintett.

— Nagyon fényes itt a nap, — mondá egyszerűen, — szívesebben nézem világosságát, mint alulról.

Fulvió nem érté, mit akar mondani s Ithaka

maga sem tudta, mit értett e szavak alatt, ösztön-szerűleg jöttek azok ajkaira. A fiatal herceg kétségbe volt esve, midőn újra megindulni látta, s ő sérült lábával nem követhette.

Minden köszöntés vagy további szó nélkül fordult meg s a plateauról leszállva, az udvar felé lépdelt, oly egyszerűen, csendesen és mégis királyi tartással, mint hajdan Ilion és Thessália leányai tehették.

— Megállj! — kiáltá utána esdeklő hangon még egyszer Fulvió, karjait kitarva, de Ithament tovább, visszatekintett egy pillanatra, visszamosolygott az őt marasztó ifjúra, de nem állt meg, nem tért vissza.

Fulviónak magával vitte az eszét és szívét, örülként tombolt dühében, fájdalmában, hogy nem követhette, de elhatározta, hogy nem megy le Jóna fölé a nap, nem éri el hercegi czímerét az alkony utolsó sugara, mielőtt ő Ithát újra nem látja

Mindaddig követte szemével, a meddig csak el nem rejté fehér ruháját, csodálatosan szép haját előle a kapu sötét ívezete; ekkor hosszasan fűjt nyakán függő sípjába, mire szolgák futottak elő, s ő fogatni parancsolt kis kocsijába, melyen a sziklás úton járni szokott, s melyen utólérni remélte a «hegység tündéré»-t, ki magával vitte nyugalalmát.

HETEDIK FEJEZET.

Ithaka lesütött fejjel, gondolkozva haladt lefelé az úton, a tengerpartnak tartva, hol sötét myrtus-bokrok árnyékában hagyta Leticziát, ki megígérte hogy várni fog reá. Majdnem futva ért le a magas lejtőn, midőnaz öreg asszonyt megpillantá, ki már türelmetlen volt elmaradása miatt.

— Hátha nem is jön vissza, — mondogatá magában, mert az olasz mind gyanakvó. — Fragóni Fulvió fiatal ember, Ithaka pedig szép leány, könnyen megértik egymást.

Most, hogy megpillantá, majdnem felkiáltott örömeiben.

— Láttad őt? — kérdé tőle, már messziről elébe kiáltva.

— Beszéltem vele.

— Mit mondott a kunyhóról? Könyörögtél neki érettem?

— Nem tudok kérni, — mondá Ithaka büszkén. — Elmondtam, a mit izentél és ő meg fogja tenni.

— Megigérte?

— Meg fogja tenni, — mondá a leány türelmetlenül s mintha kifáradt volna, ledobta magát a myrtusok árnyékába.

— Te jó leány vagy, Ithaka, — mondá szelidebb hangon az öreg nő, megsimogatva valaira hulló haját.

Ithaka nem felelt, az égboltozatot nézte. A tündöklő nap teljes fényével árasztá atlasz bőrére sugarait, mely tiszta volt, mint a patyolat, egyetlen folt sem látszott rajta.

— Nem féltél a herczeggel beszélni? — kérdé Leticzia az öreg asszonyok kíváncsiságával, ki szeretett volna tőle a párbeszédből valamit megtudni. Ithaka csodálkozva emelé reá szemeit.

— Félni? — kérdé fölemelve fejét. — Mitől? Miért?

— Nos, mert te csak szegény porleány vagy. ő pedig nagy úr, majdnem a leggazdagabb ura Olaszországnak.

Ithaka nem felelt, nem érté, mit jelent mindaz, a mit az öreg nő beszélt, de nem is volt kíváncsi reá.

— Menjünk, — mondá Leticzia elhagyva helyét, midőn látta, hogy nem kap választ.

A leány nem mozdult, feje fölé emelve karjait, nagyon jól érezte magát a fűben, hanyatt feküdve. Leticzia nem törődött vele, megindult s botorkálva haladt lefelé a lejtőn.

Ithaka kissé fölemelte fejét s nevetve nézett utána.

— Ha a karabinnerik jönnek, vagy signor Dobsiádó, mondja, hogy nem látott! — kiáltá utána vidáman.

Leticzia dohogva ment tovább. Majd eljössz, ha megéhezel, — mondá bosszúsan, egyedül hagyva őt, kit úgy látszott engedetlenné tett a jerichói tartózkodás és vidámabbá, mint volt azelőtt, a mi sehogy sem illett egyéniségéhez.

Midőn leért a lejtőről s háta mögött maradt a hegység, rémülten látott a Jerichó felől vezető úton csillogó fegyvereket és több emberből álló csapatot Sansovinó felé közeledni, kik az út csavarodásával nem a faluba tartottak, hanem az ő kunyhójának irányába, mely a sziklák között a tenger közelében feküdt.

Ezek vagy házamból akarnak kidobni, — gondolá, — vagy Ithakáért jönnek. — Egyik olyan rossz, mint a másik.

De már nem volt mit tenni, nem fordulhattott vissza, annál is inkább, mert a fegyveres csapat észrevette a teljesen üres, elhagyatott úton közeledtét.

Ekkor már dél felé járt az idő, s az őszi napsárgás fényvel árasztá el a szürke sziklákat Sansovinó körül, sugarai tündököltek a karabinierik fegyverein; megpillantván az öreg Leticziát, ellenséges zúgás hangzott fel köztük, azzal fogadták a hozzájuk érkező öreg asszonyt:

— Hol van Ithaka? — kérdé Orlandó, ki a csapatot vezeté.

— Nem tudom, nem láttam őt, mióta Jerichóban hagytam, neked kell, signor Orlandó, tudni róla.

— Hazudsz, — mondá durván Orlandó, kinek arcza sárgult a haragtól. — Add vissza nekünk, különben erővel viszzük el; ezek a hatóság emberei. Vagy téged hurczolnak börtönbe.

— Esküszöm, hogy...

— Hallgas. Hol van a leány?

És egészen a kunyhóhoz érve, Orlandó berúgta annak ajtaját, az öreg Leticzia feljajdúlt, házán ez embertelen rombolást látva.

— Keresd őt, ha tetszik, — felelt dühvel, s leült a kunyhó előtti kőre.

Orlandó leugrott lováról, befutott a házba, de még nagyobb haraggal érkezett vissza.

Ithaka nem volt sehol.

— Hová titted őt? — kérdé, megrúgva az öreg asszonyt.

— Nem láttam.

Orlandó türelmének vége volt. Dobsiádó csalónak nevezte őt, midőn észrevették Ithaka szökését, s neki minden áron le kellett mosni magáról a szégyent. Ököltre szoritotta kezét, és Leticzia fejére ütött, úgy hogy az elszédülve omlott a földre. A karabinierik egyike, kiket a hatóság Orlandó mellé adott, abban a hitben, hogy a megszökött, saját leánya óvást tett ez eljárás ellen.

— Minket melléd adott a hatóság, signor Orlandó, hogy keressük veled a leányt, de ily tettlegességre sem mi, sem te nem vagy felhatalmazva, s nekünk nem szabad ezt megengednünk.

A félig elalélt nőhöz siettek, s felsegíték előbbi helyére. Leticzia fuldokolt az ijedtségtől és fájdalomtól.

— Verjen meg az Isten! — kiáltá Orlandónak az olaszok szokásos átkozódásához folyamodva tehetetlenségében. — Isten fizesse vissza, a mit elköveltél rajtam.

E közben Sansovinóból gyülekezni kezdett Leticzia kunyhójához a nép, szidalmakkal illetve a hatóságot.

— Ithaka nincs itt! — kiálták. — Senki sem látta mióta elment. Ez igazságtalanság, törvényellenes dolog, — kiabálták minden felől, s oly fenyegető állást kezdtek Orlandó- és kíséreeivel szemben elfoglalni, hogy azok jónak látták békítőleg lépni közbe.

— Ha nincs itt a leány, menjünk, — mondá az egyik karabinieri. — Megtaláljuk az erdőben vagy a hegységben, a hol bújdosik; menjünk, signor Orlandó.

— Nem, Ithakának itt kell lenni, ő itt van elbújva, mondá konokul Orlandó, s még egyszer befutott a konyhába.

E közben az asszonyok, kik Sansavinóból oda gyültek, Letiezia arcát törülgették, melyen vékony vérsugár kígyózott alá. Orlandó sebet ütött fején, a vér csendesen szivárgott ki belőle.

Hangos lárma, veszekedés zaja hallatszott a nép és katonák között, a vér láttára. Éktelen kiabálás volt hallható a különben is gyűlölt karabinierik ellen, midőn egyszerre mindenki elhallgatott, s a szikláról levezető útra nézett, hol egy leány közeledett futva feljök, kinek láttára elbámultak, megdöbbentek, midőn megismerték. — Ithaka volt.

— Ő az! — kiálta diadalmasan Orlandó, — ugyan e perczen rohanva ki a házból. Itt vagy tehát! Fogjátok és kötözzétek meg. Gyalog, láncon kísérünk vissza Jerichóba.

A nép megnémulva, megrémülve hallá e parancsot, Ithaka pedig emelt fővel, nyugodtan, fedelmi tartással állt közöttük. Ajkai összeszorítva, szeme villámokat szórt, kezében éles kés volt, melyet a hozzá közeledni akaróknak szegezett.

— Próbálja meg, a kinek bátorsága van hozzám nyúlni. Jertek . . . meglássuk ki meri Ithakát érinteni

Egy perczig leszögezve, megnémulva álltak a karabinerik, a nép tetszés- és örömjajjal fogadta e szavakat: A bátorság mindig lelkesít!

— Ej, mit tétováztok! — kiáltá dühvel Orlandó, s félre lökve maga előtt pár embert, Ithakához futott, meg akarta ragadni karját, de az a majom gyorsaságával félre ugrott, s kését Orlandó vállába döfte.

Rémült zúgás hallatszott minden felé, s Orlandó ijedségtől vagy haragtól elszédülve tántorodott meg.

E perczben a hegységről éles trombita hangja hangzott fel a lejtős sziklaktól környezett úton, és Fragóni Fulvió herczeg fogata tünt föl a magasban, két fullajtártól kísérve két felől a koci mellett, kik azért használták sípjukat az út fordulatanál, hogy a netalán szembe jövő kocsik kitérjenek jó előre, s ne kelljen a herczeg fogatával — velök összeakadva — várakozni.

— Fragóni herczeg, — mondák egyptáran. Orlandó megzavarodott. Fragóni Fulvió herczeg igen nagy úr volt e vidéken, s a szegény nép bár kegyes urat látott Fragóniban, czimének fénye, s vagyonának nagyságos hatalmától félelmet érzett.

— A herczeg, a herczeg jön, — suttogák föl-
felé tekintve a szikla útra, honnét még jó hosszú
idő kellett, hogy lejusson a herczeg, s Orlandó
ezt az időt akarta felhasználni.

— Előre! — kiálta a karabinieriknek. — Fog-
játok és kötözzétek meg. Sietnünk kell, a her-
czeg ne lássa e botrányos harcot. Gyorsan, előre!

Senki sem mozdult, az ő izgatottságát pedig
növelte a fájdalom, mit karjában és vállában
érezett.

Ithaka ekkor pillantotta meg Leticziát, ki
félíg ájultan hevert a paraszt asszonyok karjai
között.

Rémülten futott hozzá.

— Mi lelt anyókám? — kérdé oly meleg,
szeretetteljes hangon, a mire senki sem hitte
volna képesnek, ki kevéssel az előtt oly vadnak
látta.

— Orlandó megütötte, — mondá a mellette
álló asszonyok egyike.

Ithaka átölelte Leticziát, s míg ajka a fáj-
dalomtól reszketett, sötét tündöklő szeme villá-
mokat szórt Orlandó felé.

— Akarsz jönni velünk vagy nem? — riadt rá
durván Orlandó. — Nincs vesztegetni való időnk.

— Nem! — kiáltott daczczal, kihívón, Ithaka,
— Menj innét katonáiddal... Megöltétek ezt a
szegény öreg asszonyt.

— Arra való volt! — mondá nevetve Orlandó, bosszantani akarva a leányt. Tehetetlen volt dühében, mert sem a karabinierik, sem a nép nem teljesíté parancsait.

Fragóni herczeg trombitásai mind közelebb hangoztaták fúvószereiket; a hegység sziklaútjának fordulatánál újra feltűnt fogata, mire a karabinierik kissé visszavonulni kezdtek.

Orlandó látta, hogy a hatalmas úr megérkezte előtt már lehetetlen Ithakát elvinnie, félelmet érzett arra a gondolatra, ha az megpillantja a leányt, kinél szebbet, búbájosabbat még valószínűleg sohasem látott.

— Vigyük a házba, — mondá Ithaka, — karjaiba fogva Leticzia tehetetlen testét. Nehányan segítettek neki, de e perczben az öreg asszony magához tért.

— Nyomorékká tett az a sátán! — kiálta rikácsoló hangon, Orlandóra mutatva. — Nem bírom a fejem, kezem béna lett, lábaim megmerevedtek.

— A hogy érdemléd, vén csaló, ki először eladtad a leányt, s midőn nálad volt a pénz, visszaesaltad! — kiáltá Orlandó.

— Eladta? — kiálták csodálkozva a körülállók.

— Eladtál pénzért? — kiáltott fel fájdalmasan Ithaka. — Engem, a ki leányod voltam?

— Ne hidd, — mondá nyögve Leticzia. —
Ő vett rá, hogy Jerichóba vigyelek.

— Nem fizettük ki Ithaka árát?

Leticzia felelni akart, de e perczen a népcsoport hullámszerűen kezdett. A herceg fogata keresztül robogott a nagy kőhídon, mely nagy mélység fölött volt építve. Mindenki arra nézett és Leticzia is ijedten elhallgatott.

A fullajtárok helyet csináltak a nép között, s a herceg fogata a ház elé kanyarodva, megállt. Mély csend és várakozás uralkodott a tömegben.

— Mi ezéلبől gyülekeztetek itt össze? —
kérdé Fragóni Fulvió, körülnézve rajtuk. — Miért
vannak itt a karabinierik?

Orlandó előlépett a tömegeből.

— Kegyelmes úr, — kezdé kalapját leemelve.

— Ki vagy te? Ismerni akarlak, mielőtt felelnél.

— Nevem Orlandó Manuello, kegyelmes úr. Czirkuszigazgatója vagyok egy vándorló csapatnak, mely most Jerichóban időz, s koronként részt vesz signor Dobsiádo előadásáiban.

Fragóni herceg észrevehető megdöbbenéssel pillantott Ithakára, sejteni kezdé az összefüggést.

— Ha Jerichóban van társaságod, mi hozott téged ide? — kérdé nyugtalan hangon.

— Kellemetlen ügy, — felelé oly hangon, hogy a távolabb álló karabinierik nem hallhaták

szavait. — Ez a vén asszony — folytató Leticziára mutatva — eladta nekem ezt a leányt, azután visszacsalta s most nem akar Ithaka velem jönni.

— Eladta? — kérdé szép ívezetű szemöldökeit összevonva a fiatal Fragóni. Miféle beszéd ez? Eladta... Hogyan, lehet emberi lényt egyszerűen eladni, minek, mily célból?

— Hogy a czirkuszban kiképeztessék s a társaság tagjaihoz tartozzék.

— A te megegyezéssel történt ez? — kérdé a herceg Ithakához fordulva.

— Nem megyek signor Orlandóval, — mondá daczosan a leány, nem fogva fel tisztán a hozzá intézett kérdést. — Megütötte Leticzia anyót s nekem megrázta karomat.

— És te megszúrtál engem! — kiáltá dühvel Orlandó, — ezért becsukatlak.

Ithaka büszkén végignézett rajta s gyönyörű, telt, vérpiros ajkain gúnyos mosoly futott végig. A herceg megbűvölve tekintett reá.

— Te nem akarsz vele menni? — kérdé Ithakától.

A leány megrázta fejét, sötét bronz színbe játszó haja teljesen elborítá vállait, egész alakja kinyúlt, fölegyenedett s oly határozott ellenszegülést mutatott, a mi a herceget teljesen megnyugtató látszott.

— Én megvettem őt, s le is fizettem árát, —
mondá Orlandó.

— Mit adtál érte?

Orlandó megnevezte az összeget.

— Nem igaz! — nyögé Leticzia. — Éppen felét kaptam annak, a mit mond.

A herczeg kezével intett, hogy hallgassanak.

Mély csend lett, mindenki feszülten várta: hová és miként dől el a dolog.

— Még egyszer annyit fogsz kapni, signor Orlandó, a mennyit fizettél Ithakáért, de a leányt nem viszed magaddal.

Ithaka magán kívül az örömtől kiáltott föl, míg Orlandó tombolt volna dühében, ha a herczeggel szemben tombolni mert volna.

Összeszedte minden bátorságát, legyőzte dühét s halálsápadtan, de nyugodtan mondá:

— Nem fogadhatom el ez ajánlatot, kegyelmes herczeg, mert a leány többé nem az enyém, hanem signor Dobsiádóé, kinek átengedtem őt, s ki engem, ha vissza nem viszem őt, becsukat, mint csalót.

— Ne tarts semmitől, signor Orlandó. Egy sor tőlem a hatósághoz s világos lesz minden; ezt a sor írást meg fogod kapni.

— Nem tehetem, herczeg, valóban lehetetlen, — mondá Orlandó és kétségbeesésében sírva fakadt.

— Kisérjétek be Jerichóba ezt az urat, ki veszedelmes csaló s leánykereskedő, — mondá a herczeg bosszusan. — Az én nevemben csukassátok el, egy óra mulva tudósítást kaptok tőlem a városban, addig jól őrizzétek. Előre mehettek vele.

Orlandó semmivé volt téve. A nép hangos kaczagása kísérte.

— Kegyelem, herczeg! — kiáltá térdre esve Fragóni előtt.

— Jerichóban megtudod további sorsodat, — válaszolt Fragóni s a karabinierik közbe fogván Orlandót, akart vagy nem, mennie kellett velök.

Ithaka napfényes mosolylyal sietett a herczeghez. Ösztönszerűleg érzé, hogy meg kell hálálnia ennek jóságát s megragadva kaputja szélét, ajkaihoz nyomta.

A fiatal Fragóni Fulvió el volt szédülve Ithaka érintésétől...

NYOLCZADIK FEJEZET.

Orlandó elvitele után a nép széledni kezdett.

Ithaka Leticziához sietett, s pár asszony segítségével bevitték őt a házba és ágyba fektették. A vérzés és izgatottságtól a legmagasb fokú kimerültségben szenvedett.

Fragóni herczeg szeretett volna vele beszélni, elmondadni magának, miben áll és mennyiben igaz az Orlandó által előadott adás-vevés Ithakára nézve. De a kunyhóból kijövő parasztasszonyok azt mondták neki, hogy csak félig van magánál s talán meg sem éri az éjszakát, aztán fejcsóválva távoztak és a herczeg magányosan maradt a szegényes kunyhó előtt.

— Ez hát az a ház, mely miatt Ithaka nálam volt könnyörögni, — gondolá, szórakozva hordván rajta végig szemeit. Kastélyában a kutyaól sokkal jobb karban, sőt pompás épület volt e rozzant ház.

hoz képest. Itt lakik ez a fejedelmi szépségű leány, kinek nincs párja bájokban e földön, de kinek nem szabad e kunyhóban maradni. Palotákba, biborba, bársonyba való ő... Virágokon kell neki járni, a föld pora nem méltó, hogy érintse lábával, a nap sugara, a csillagok fénye kevés az ő fejére koronának.

— Meg kell nyugtatnom a kunyhó miatt, — fűzé gondolatait tovább. Addig, míg ez a vén asszony él, ne érintse senki e házat, ámbár nem érdemli meg jószágomat. Ithaka áruba bocsátása miatt szigorú büntetést érdemelne.

Gondolkodva ült kis kocsijában, cselédsége hátrább vonult a sziklák mögé s ő nem tudott megválni Ithaka közellététől. Maga sem tudta mire vár még. A leány el volt foglalva a beteggel s ő nem is akarta ma már tovább terhelni. És mégis várt, ha lába nem lett volna megsérülve, kiszállt volna kocsijából s talán leült volna várakozni a kunyhó előtti kőre.

A fényes tájképre függeszté tekintetét.

A nap már rég meghaladta a delet s melege szünni kezdett. A tengerről üde, zamatos szellő érkezett és a sziklák útjánál kikelt rozmarin- és vadrózsa-bokrok erős illatot árasztának. Itt-ott fogoly madár röppent fel párosával, de némán szállt tova a levegőnek minden szárnyasa. Az éneklés ideje már elmúlt s hangjukat, szerelmö-

ket csak a kikelet hozhatta vissza. A magas sziklák tetején egy-egy karcsú őz vagy zerge tűnt föl, fényes szemével letekintve a völgybe, hol a herczeg fogata állt; ő maga elmerülve várta a tündérszép leányt, kitől ő is mint már annyian tették, azt szeretne volna megkérdezni: ki vagy, honnét jöttél, miféle nemzetből való vagy, mely országban van hazád?

De Ithaka nem jött s ő a házba nem mehetett utána.

Indulót fújni parancsolt a fullajtároknak. Groomja fölugrott a kis fogat hátulsó ülésére s ő kezébe véve a gyeplőt, lassan, vontatva, rossz kedvvel fordult meg a sziklás úton s keresztül robogva a mélység fölötti hídon, felkanyarodott a hegység útjára, mely a völgyből föl kastélyába vezetett, de a fordulónál még egyszer vissza pillantott a szegényes kunyhóra, ha nem láthatná-e még egyszer Ithakát?

Nem látott senkit.

A leány minderről nem sejtve semmit, az öreg Leticzia ágyánál ült, kezébe hajtva fejét, karjait térdeire támasztá.

Az öreg asszony majdnem önkivületi állapotban volt a fejére kapott ütéstől.

Csendben teltek az órák. Néma volt minden kívül és belül, a halál fekete szárnyait terjeszté ki a kunyhó fölött, de Ithaka mind erről nem

tudott semmit, álmodozva várta Leticzia magához tértét, fogalma sem volt a halálról, a megsemmisülésről. Megtanult beszélni, de minden más irányban tudatlan volt.

A nap lassan leáldozott, sötét lett a vidék a sziklák ijesztő alakokat öltének magas mozdu, latlanságukban s a levegő oly sűrű és ködös lett, mintha kívülről a kisdéd ablakok előtt fekete fátyolt bocsátottak volna le.

Ithaka fölkelte a helyéről s meggyújtá a pislogó mécsest, melynek sötétes világánál szokta Leticziával tölteni az estéket, mielőtt Jerichóba ment.

Az öreg asszony megmozdult ágyában.

— Ithaka, — nyögé gyenge hangon.

— Itt vagyok, anyóka.

— Adj vizet. Meg kell halnom szomjúságomban.

A leány körülnézett. Ekkor jutott eszébe hogy még ma sem ő, sem az öreg asszony nem ettek semmit, kivéve reggel a kecske tejéből, mely estére még nem volt megfejve, s nem tudta, mit adjon a betegnek. Sem vizet, sem tejet nem látott a kunyhóban.

— Elszaladok a forráshoz vízért, — szólta Ithaka s a korsót kezébe kapta.

— Ne menj! — kiáltá ijedt hangon az öreg asszony. — Mire visszajössz, meghalok s nincs bátorságom egyedül lenni.

— Meghalni? Mi az, anyóka? — kérde kíváncsian Ithaka.

— A földbe temettetni, sohasem látni napvilágot s elválni örökre azoktól, a kiket szeretünk.

— Ez nagyom szomorú, de ha nem akarsz, anyókám, úgy-e nem fogsz meghalni? — kérde reményteljes arczezal Ithaka.

— Nem kérdezik azt tőlünk, leányom, — nyögé a beteg, kemény ágyán vergődve. Ha utolsó óránk üt, mennünk kell... hallgass reám!

Ithaka az ágy mellé térdelt, megfogta az öreg barna, a munkától durva kezét s figyelt.

— Én nem vagyok olyan szegény, mint látasz, — dadogá, nagy nehézséggel ejtvén ki szavait. — Van egy kis pénzem és halálom után az a tied lesz.

Ithaka hallgatott. Semmi hatást sem tett reá ez a vallomás, nem ismerte a pénz értékét.

— A kincs, melyet neked hagyok, a szoba harmadik gerendájának sarkában van elrejtve, — folytatá Leticzia. — Amott a kemencze fölött. Ne mutogasd senkinek, mert elveszik tőled s te éhen halhatsz. Csak annyit végy belőle magadhoz, a mennyre egyszerre szükség van.

Ithaka hallgatott.

— Az összeg, a melyet a gerenda sarkában találsz egy harisnyába kötve, az az összeg, me-

lyet Orlandótól kaptam, midőn ő téged a czirkusz számára átvett tőlem. Elég sok pénz, hogy sokáig megélhess belőle. Dolgozzál, fonj és szőjj, megtanítottalak arra s munkád keresményével együtt megélhatsz a nélkül, hogy koplalnod kellene.

— De az a pénz, a mit Orlandó adott nem a tied, anyóka, — szólt a leány, ki most először kezdé érteni a dolgot.

Leticzia szemének kialvó fénye haragban lobbant föl e szavakra.

— Mit beszélsz, együgyü gyermek.

— Azt a pénzt vissza kell adnunk neki.

— Megbolondultál?

— Én majd elviszem utána, visszaadom neki. Minek az nekünk, anyókám, Eltartlak én vízzel és gyökerekkel s a kecske is bőven tejel most.

Leticzia kétségbe volt esve.

— Ne merd azt tenni . . . megtiltom, — mondá dadogva, karját kinyujtva, mintha vissza akarná Ithakát tartani szándékától, de már nem volt arra ideje. Szemei előtt sötét lett a világ s élet nélkül dőlt szalmavánkosára.

Kiszzenvedett. — Ithaka rémülten nézett reá.

Nem tudta, mi történik körülötte.

Szólongatni kezdte a halottat, ki nem felelt; némán, mereven, élet nélkül hevert előtte s ő nem birt fogalmával annak, a mi az öreg nővel, egyedüli hozzátartozójával e földön, történt.

Csak azt érezte, hogy egyedül maradt s hogy az, a ki előtte fekszik, nem tud sem róla, sem magáról többé semmit.

Különös félelem és izgatottság lepte meg, a mit azelőtt még sohasem érzett. Vágyat érzett tudni azt a titkot, a mi őt körülvette, a mi életársnőjét az ágyhoz szögezte. Tudni akarta nagy tudatlanságában azt, a mit eddig még a legnagyobb bölcsék sem tudtak kitalálni.

Végig tapogatta Leticzia testét. Ösztöne mondá meg neki, hogy itt mindennek vége, hogy az öreg nőt elveszíté, de hogy mi történjék ezentúl vele, arról fogalma sem volt.

Lassan fölegyenesedett görnyedt helyzetéből. Szíve hangosan dobogott az izgatottságtól, de veleszületett rettenthetlen bátorsága, mely a veszély nem ismeréséből eredt, visszatartá attól, hogy ki ne fusson az éjbe s ott ne hagyja a halottat, ki nem felelt többé hívására, kérdéseire.

Leült a pislogó mécses mellé s ott tölté hallgatva az éjet.

Elhangzott hozzá a tenger egyhangú moraja, a szél meg-megzörgeté a kis ablak üvegét, olykor egy éji bogár ütközött hozzá s ilyenkor Ithaka összerezzen, — nem a félelemtől, hanem az egyedüllét tudatától. Aztán csendes lett minden s így látta megérkezni a hajnalt.

A halott közelléte, a hosszú egyedüllét s a

csodálatos titokszerűség, mely őt körülvette, önkéntelen elmélkedésre készíteté. Mit fog most csinálni Leticzia nélkül?

Ez a kérdés kínozá őt.

Nem tudott rá feleletet találni. Legjobban szeretett volna ő is lefeküdni a hideg halott mellé, sejtván, hogy arra nézve már vége mindennek.

A sziklák fölött kelő nap arany sugarakat küldött be hozzá s elhagyva helyét, kiment a kunyhó elébe. Minden csendes, nyugodt s elhagyatott volt s ő nem tudva mást kezdeni, kiment a zöld gallyakból rakott istállóba, mely sziklaüregből állt s megfejté a kecskét. Jól esett neki egy élő lényt tudni közelében.

A friss tejet ajkaihoz érinté, de nem volt képes egyetlen kortyot sem lenyelni.

— Menj, — mondá szeretettel a kecskének s kieresztette legelni a sziklák aljában kinőtt fűre. — Menj, de jőjj vissza, most már csak ketten leszünk, ne hagyj el!

Délfelé az asszonyok jöttek meglátogatni a beteg Leticziát. Midőn látták, hogy meghalt, szemrehányást tettek Ithakának, hogy nem tudósította őket, vagy a papot Sansovinóban s futottak a helységbe vissza, hogy gondoskodjanak a temetésről.

— Maradt az öregnek pénze? — kérdék a leánytól.

— Tudjátok, hogy nem volt mit ennie, — válaszolt kitérőleg.

— Igaz, — mondák azok s nem volt mit tenni, eltemették őt a helység költségén, de árverésre tűzték ki a házat: majd kitelik abból a temetési költség!

Ithaka rémulten hallá, hogy másé lesz a ház és hogy vele mi történik, azzal senki sem törődött.

A temetés után senki sem gondolt többé vele s ő egyedül tudva magát, felmászott a kemence tetejére és kivette a Leticzia által megjelölt pénzt.

— Ez signor Orlandóé, — szólt magában, meg sem tekintve a pénzt. Kezében tartva a fekete, félig rongyos harisnyát, bezárta a házat, a zárban hagyta a kulcsot s elindult Jerichóba, hogy visszaadja a pénzt Orlandónak.

Már kétszer tette meg odáig az utat.

Először az öreg Leticziával félig-meddig kocsin. Azután egyedül gyalog. Most már ismerte jól, nem kellett kérdezősködni, tudakozódni, ment oly gyorsan, a mint csak lábai vitték... Azok pedig gyorsak, aczélosak, ruganyosak voltak; sietése madár röpüléséhez hasonlított. Sietve haladt le a keskeny szikla-úton a tengerpartra. Csodálatosan meleg nap volt az évszakhoz képest, s a nap vérvörös foltként látszott függni az égen, a levegő pedig hófehér volt, mint a tej, gyakori

tünetemény e vidéken, a mely már sok gondolkodásra adott okot a természettudósoknak és mégsem tudták eredetét kitalálni.

Ithaka kedvtelve szemlélé a különös világitást, szemei mintha mindent egyszerre akartak volna látni, oly tágra nyíltak; élvezettel szívta be az üde, zamatos tengeri levegőt, meg-megállí haladása közben. Ha a tenger közelében volt, akkor nem gondolt semmire, annak közelléte teljesen igénybe vette figyelmét.

Már majdnem fele úton volt, midőn Sansovinó és Jerichó között a hegység lassanként tünedezni kezdett háta mögött, az út meg szélesedett, bájos árnyékos olajfák szegélyezték az ösvényt, mely félre kanyarodott a tenger mellől s a citrom-, narancs- és olajfák erdejébe vezetett.

Sóhajtvá vetett még egy pillantást a hullámozó tenger habjaira, melyektől pár órára meg kellett válnia, azután ment tovább.

Mintegy ezer lépésnyire tőle elegáns fogat tűnt szemébe. Négy nagy, erős ló vonta a fogatot, csillogó szerszámban, egyenruhás cselédség ült a bakon s midőn egészen közel volt, látta, hogy a nyitott kocsi belsejét két hölgy foglalja el, terebélyes napernyőt tartván a nap heve ellen. A hölgyek megpillantva őt, bámulva néztek a különös vándort, ki e magányos, elhagyott vidéken egyedül haladt, az út porában, cso-

dálatos szépségében, különös ruhájában, majdnem földig érő hajával, nagy, tündöklő, csudálkozó szemeivel...

E nem mindennapi látvány megragadta a kocsiban ülőket s megállították a fogatot.

— Hová mégy? ki vagy? — kérdeék a leánytól, ki alig pár lépésnyire volt a kocsitól.

Ezt a kérdést már annyira megszokta, — a ki látta, mind azt kérdezte tőle, — s ő most is kész volt a felelettel, mint mindig, de nevének megmondásán túl majdnem sohasem bocsátkozott többé szóba s most is halkán, komoran felelé:

— Ithaka! — Azután tovább akart menni.

— Maradj egy perczig, — kérte az ifjabbik hölgy.

Ithaka megállt.

— Hová mégy?

— Jerichóba.

— Minek? Kihez? Mi célból?

— Signor Orlandóhoz.

— Ki az a signor Orlandó.

— Nem tudom.

— Es mégis hozzá mégy?

— Pénzt viszek neki, a mi az övé. Vissza kell neki adnom.

— Te viszesz pénzt valakinek... Ily egyedül, e magányos vidéken? Nem félsz így egyedül?

— Nem tudom, mi az!

A hölgyek összenéztek. Azt hitték, bárgyúval van dolguk.

— Nem tudod, mi az a félelem?

— Nem! — felelt Itha s fejét félre fordítván tőlük, sietett tovább.

Még utána kiáltottak, de ő vissza sem tekintett s pár percz múlva már csak az út porát látták, mit siető menése vert fel maga után.

A hölgyek az egész úton róla beszéltek.

Jónára mentek Fragoni Fulvió herczeghez. Az egyik nővére volt, a másik annak leánya s fiatal rokonukat akarták meglátogatni, kiről azt hallák, hogy megsértvén lábát a vadászaton, nem mehet ki a szobából.

A kastélyba érkezve, esodálkozva látták nála a több tagból álló vadásztársaságot s örvendve tapasztalták, hogy Fulvió herczeg sokkal jobban van, mint gondolták és sérülése nagyon jelentéktelen.

KILENCZEDIK FEJEZET.

Perugia grófnő közel negyven éves volt, midőn másodsor férjhez ment, öcsce, Fulvió tanácsának ellenére s szerencsétlen volt új házasságában. Férje, Perugia Oktávió, egyike volt a legkönnyelműbb férfiaknak.

Alig hat éves házasság után majdnem mindig távol éltek egymástól a házastársak s a grófnő első házasságából származott leányával együtt legtöbb idejét utazással tölté.

Télen a Rivierán időzött, nyáron hűvösebb légmérsékletű országokban ; alig tudta, merre és hol jár férje, ki szintén nem sokat törődött nejjével és mostoha leányával, de ha együtt voltak, a legudvariasabb férj és apa volt s a legkellemesebb társ és barát, a kit csak képzelhettek maguknak.

Szellemdús, eszes, művelt ember volt, csak-hogy rendkívül könnyelmű. Nejét, azt hitték,

vagyonáért vette el, bár akkor még úgy látszott, hogy szereti, de mert maga szegény volt és nagy igényű, s nagyon kedvelte a pénzt, e hiedelemnek tápot nyújtott. Jóllehet a férji kötelességnek és hűségnek nem igen felelt meg, mégis neje pénzéből bőven költött, a mi sűrű viszálykodásra adott közöttük okot.

Ez a viszony nagyon kellemetlenül hatott Selikára, a grófnő leányára, ki szerette anyját, bár nem volt ellensége mostoha atyjának sem, ki rokonszenves volt neki; éppen ezért örömmel fogadta anyjának ama tervét, hogy őt összeházásítván nagybátyjával, a fiatal Fulvió herczeggel, állandó lakását az anya is Jónára teszi át, s így válás nélkül, mintegy szép szerével szabadul meg Perugia gróftól és zaklatásaitól, akkor nem lesz többé közös háztartásuk, mely különben úgy is csak névleg létezett, mert hónapokig nem látták egymást.

Most, midőn a két hölgy meghallotta Fulvió herczeg lábsérülését, siettek őt meglátogatni.

— Ez a legalkalmasabb és legkedvezőbb alkalom, megszerettetni vele magadat, — mondá az anya leányának. Fulvió egy helyhez van kötve, nem mozdulhat, te ápolod őt. gyöngéden, szeretettel. Megismerteted vele, mily kedves otthont tudnál számára teremteni s a többi magától jön majd...

Selika igazat adott anyjának s alig várta, hogy kijelölt vőlegényénél és nagybátyjánál lehessen, kinél érdekesebb férfit keveset lehetett látni még a szép Olaszországban is, hol még mindig gyakoribb a szerelmi legendák hőse, mint más országokban.

Midőn megérkeztek, Fulviót sokkal jobban találták, mint remélték a kapott tudósítás után. A herceg lába kitörött, ezt sürgönyözte nekik az udvarmester s ők egy föntjáró, bár sántikáló, viruló külsejű ifjút találtak, kinek esze ágában sem volt ágyban feküdni és bájos unokahugával ápoltatni magát.

Ez nem volt Perugia grófnő tetszésére, de gyorsan megvigasztalódott a csalódás fölött, abban a tudatban, hogy a kastély hemzseg a férfi-ven-dégtől, kik vadászatra gyűltek Jónára s leánya okvetlen nagyon jól fog mulatni ott időzésök alatt.

Fulvió a plateauról nézte a kastély udvarára berobogó fogatot.

Azonnal fölismerte a Perugia-egyenruhát a cselédségen s ha a kocsiban ülők látták volna arczkifejezését, nem nagyon örvendettek volna, mert az minden inkább volt, mint örömteljes, vagy kellemes hatást mutató.

De Fragoni Fulvió egyike volt az olasz előkelő családok legneveltebb ifjú emberének és teljesen tudott uralkodni magán.

Elhagyta helyét a plateau napsütötte részén, hol a fényes sugarakban sütkérezett s botjára támaszkodva, lesétált a lépcsők aljára az üveges veranda tárt ajtajához s nyájas előzékenységgel és udvarias mosolylyal fogadta vendégeit.

— Miért fárasztod szegény lábadat? — kiáltott felé már messziről nővére. Itthon vagyunk, nem kívánjuk a hivatalos fogadtatást, tudjuk, hogy szenvedő vagy...

Fulvió kezét fogott velök s karját nyujtva Perugia grófnőnek, a nagy terembe vezeté, melynek mozaik falai a régi Itáliára emlékeztettek, midőn egy-egy pompás terem elkészítése a művész egész hosszú életében tartott s melynek magas kupoláján «ordító Istenek» kergették egymást Vulkán és Jupiter czivódtak a mythologia szőlőért s Baohus nevetett ki a haragoszöld levelek közül.

A nők lerakták kalapjaikat és Selika alig várhatta, hogy Fulviónak elbeszélje úti kalandjukat «a csodálatos leánynyal», kinek szépsége mindkettőjüket bámulatra ragadta.

A fiatal herczeg figyelni kezdett.

— Hogy hívták, hol találkoztatok vele? — kérdé elfojtott lélekzettel és látható izgatottsággal.

— A Hekata-hegység torkolatánál.

— Hova ment? — kérdé helyéről felugorva s észrevehetően elhalványodva Fulvió.

— Azt mondá, Jerichóba, valami pénzt visz vissza valakinek.

Fulvió nem felelt. Futott ki a teremből, a hogy csak megsérült lába bírta.

— Kantározzák föl rögtön Makkabárt! (ez volt a leggyorsabb lova az istállóban) — kiáltá az előszobában állongó szolgának s ő maga is futott le a lépcsőkön.

A két hölgy egyedül maradva, összenézett. A lehető legkellemetlenebb hatás alatt voltak Fulvió csodálatos és illetlen viselete miatt, de hogy mi lehetett annak az oka, a fölött nem lehettek kétségben.

— Miért is beszélted el ezt a történetet! — kiáltá Perugia grófnő leányának.

— Nem is sejtém, mi lehet történetemnek következménye, — felelt Selika. — De hát mit érdeklí Fulviót az a parasztleány...

— Úgy látszik, ismeri, talán elragadta csodálatos szépsége s most fél, hogy elhagyja e vidéket.

— Igaz, Fulvió szépen fest. Bizonyosan le akarja őt festeni, — mondá Selika.

— Bizonyosan, — válaszolt önkéntelen gúny-nyal s nem minden keserűség nélkül a boszús grófnő.

Fulvió herczeg ezalatt a hátulsó udvarba, az istállókhöz ért, hol már erősen kantározták Mak-

kabárt, a gyors paripát, de ő türelmetlenségében minden perczet órának érzett.

Az öreg udvarmester, hallván hírét a tervezett kirándulásnak, fiatal ura után sietett.

— Herczegséged megrontja javuló félben lévő lábát, — mondá aggodalmasan. — Ne menjen, én kocsira ülök s elvégzem, a mi végett távozni akar.

— Nem bizhatom azt senkire, — válaszolt türelmetlenül Fulvió, de fájdalmában majdnem felkiáltott, midőn a nyeregbe veté magát.

Mind avval nem törődve, elszáguldott s megereztett kantárral nyargalt Jerichó felé.

A cselédség fejcsóválva nézett utána.

— Vajjon mi lelte, hová siet? szól — csodálkozva az ősz udvarmester, ki fiatal urát majdnem születése óta ismerte és szerette.

A kemény út, a kavics, itt-ott kiálló szikla-és ösvény-csavarodások, nem zavarták Fulviót száguldásában.

Meg volt győződve, hogy Ithaka visszamegy a czirkusz-társasághoz, nem tudva mit kezdeni a magányos, elhagyatott házban.

Leticzia halála hírét megvitték neki, de ő nem akarta a leányt első fájdalmában zavarni.

Ez volt az oka, hogy pár nap óta nem látta, de szüntelenül gondolt reá.

Még nem volt tisztában a fölött, mily czéljai

vannak vele, de halálosan megbűvölte őt, úgy érzé, nem birna nála nélkül lenni.

Végre kiért a Hekata-hegység szoros útjáról, s a Jerichó határában terülő virágos mezők között volt, hol nyilt lett szeme előtt a láthatár, de egyszersmind néma és üres is. Ithakának nyomát sem látta. — Orült ijedelmet érzett.

— Ha egyszer Dobsiádó körme közé kerül, akkor nem fogom többé látni, — gondolá elkeseredve s gyorsabb ügetésre serkentve a nemes vérű papját. Nemsokára beért Jerichó városába, hol a piacon álló nagy czirkusz-épület előtt Ithakát találta, ki akkor érkezett a városba, a hol megtudta, hogy Orlandót ideiglenesen szabad lábra helyezték.

Fulvió herczeg mellette termett.

— Ithaka! — mondá oly hangon, mitől a leány ösztönszerűleg összerezzent.

— A herczeg, — suttogá Ithaka megismerve őt.

— Állj meg itt, Ithaka, ne lépd át annak az épületnek a küszöbét, mely ha bezárul utánad, veszve vagy.

A leány csodálkozva nézett reá, de Fulvió észrevette, hogy sokkal jobban érdekelte őt a nemes Makkabár, mint ő maga.

— Signor Orlandót keresem, — mondá a ló fejéhez lépve Ithaka és bársony kezével megsimogatta annak szőrét.

— Mi dolgod vele? — kérdé majdnem ingerülten Fulvió.

— Pénzt hoztam neki.

— Miféle pénzt? — kérdé csodálkozva a herczeg.

— A mit ő Leticziának fizetett értem, s mit az nekem hagyott, hogy legyen miből élnem.

— Ez a pénz tehát a tied.

— Nem. Orlandóé, s visszahoztam neki.

— Hagyd a pénzt, — mondá a herczeg. — Jőjj velem haza, nem szabad Orlandóval találkoznod.

A leány fülét sérteni látszott ez a parancsoló hang.

Hátra vetette nemes szabású fejét, leomló haja ragyogó hullámokat mutatott e mozdulat által.

— Te nem parancsolsz nekem, — mondá hidegen.

— Nem, Ithaka, csak kérlek... Te nem tudod, mily veszély környez téged. Hallgass reám.

Az olvadékony, kérő, bensőségteljes hang nem téveszté el hatását.

— Kinek adjam a pénzt? — kérdé bizonytalanul tartván kezében a félig rongyos harisnyát.

— Tartsd meg, én Orlandónak tízszer ennyit fizetek helyette.

— Nem tudok vele mit csinálni.

— Tedd el és jér vissza Sansovinóba, ha nem vagy fáradt.

— Sohasem fáradok el, — felelt lenézően a leány.

— Ugy csendes lépésben megyünk haza, ha lábam nem fájna, gyalog mennék veled, így ha fáradt lész, lovamra veszek.

— Mondtam, hogy nem vagyok fáradt, — ismétlé ingerülten Itha. — Mit törődöl velem. Miért gátolsz abban, a mit tenni akarok?

A fényes napsugarakon keresztül tekintett az előtte álló szép férfias alakra, szeme tündöklött a belső felindulástól, haja a reá hulló fénytől.

Fulvió herczeg félve szemlélé, mint a madarat szoktuk, melynek minden perczben elröppe-
nésétől félünk.

— Mert szeretlek, — mondá, halkán lehajolva hozzá.

— Miért? ... Hisz én sohasem tettem neked semmi jót.

— Mert oly szép vagy, a minő nincs több emberi lény e földön, s olyannak alkotott a természet, minőt évszázadokon keresztül nem fog többé alkotni.

Ithát hidegen hagyta ez a mondás. Nem érté.

— Bocsáss, — mondá türelmét vesztve, s be akart menni a czirkusz kapuján.

— Ha belépsz oda, nem fogod többé Leticzia

házát látni, visszafordulok s lebontatom az utolsó kövig.

Ez a fenyegetés megzavarta Ithakát.

Elrejté a pénzt fehér pamut-tunikájába s megfordult:

— Menjünk!

Fulvió örömtelt felkiáltással fordítá meg lovát.

Megindultak egymás mellett a hegység felé.

Jerichó nagyon üres, csendes, kis város volt, kevés ember járt az utczákon, s alig látta valaki a herceget és Ithakát, egymás mellett ballagva ki a rétekre, honnét a virágos ösvény be a szikla-útra vezetett. Eleinte nem beszéltek, néma hallgatás vette őket körül.

A nap haladásuk közben égetőbb lett.

— Mikor temették el Leticzia anyót? — kérde a herceg, csakhogy hangját hallja társnőjének, mely hasonlított az erdők mélabús fuvallatához.

— Háromszor ment le azóta a nap.

— Most egész egyedül vagy a házban?

— A kecskével s Leticzia macskájával.

— Nem volna kedved elmenni e vidékről?

— Hova?

— Nagy városokba, a hol sok újat látnál, a miről fogalmad sincsen.

— Nem tudom elhagyni a hegységet.

— Pedig nem régen vagy itt, azt mondják, rövid ideje, hogy Leticzia fölfogadott. Hol voltál azelőtt?

— Nem tudom.

— Nem emlékezel a múltra, ki nevelt, ki hozott a sansovinói vásárra?

— Magas fák között, a tenger partján, virágok erdejében nevedtem s csak a madarakkal és a rengeteg vadjaival tudtam beszélni.

— És embert nem láttál soha.

— Egyet! Nagyon öreg volt.

— Az nevelt?

— Nála laktam. Jó volt irántam.

— Hogy hívták?

— Nem tudom, elfelejtettem, vagy nem is tudtam soha.

Fulvió mind nagyobb érdeklődéssel szemlélte őt s a csodálatos feleletek a legnagyobb érdeket gerjeszték benne.

Nem emlékezett, hogy valaha ily jól mulatott volna életében.

— Nem akarsz lovamra ülni? — kérde tőle.

— Nem tiğkaszt a nap forrósága.

— Ha te leszállsz róla, — viszonzá Itha nyílt szívűen.

— De én nem tudok menni, megrántottam a lábam. Van hely itt kettőnk számára is.

— Gyalog megyek, — mondá Ithaka majdnem komoran.

Fulvió ajkába harapott.

A nap mind forróbb lett s az ősz reggelének

hűvösségét fölemészték az égető sugarak. A réten apró madarak röpködtek ide s tova lankadt csiripeléssel, s a fűben gyikok tarka serege iramodott egymás után, olykor keresztül sikamolva Ithaka barna, mezitelen, ragyogó bőrű lábán.

Fulvió nem vette le róla szemeit. Ittas őrült volt az elragadtatástól.

Lassan beértek a hegyek közé.

— Meddig jöss velem? — kérdé hirtelen megállva Ithaka s reá függeszté szemeit.

— Házig kísérlek.

A leány önkéntelen felvonta vállát, mintha terhére volna ez a kíséret.

— Nem szereted, ha veled megyek? — kérdé majdnem szomorúan Fulvió.

— Sajnálom, hogy utánam jöttél, s nem adhattam át a pénzt signor Orlandónak.

— Ő neked ellenséged, Ithaka. Ő az oka, hogy Leticzia meghalt, mert megütötte.

— Igaz! — mondá villogó szemekkel a leány.

— Ezért, ha valaki feladná, a hatóság elé idéznék.

— A karabinierik megbüntetnék?

— Becsuknák és neked pénzt kellene adnia, s ezért nem szükséges, hogy te adj neki Leticzia hátrahagyott örökségéből, a mi a tied.

— De nekem nem kell. Nem tudok vele mit csinálni.

— Czipőt és ruhát kell venned rajta, élned belőle.

— Én csak gyökereket eszem, s a kecske tejét iszom; czipőre nincs szükségem, ruhám pedig van.

— Ez a rongy, mi maholnap leszakad rólad? — mondá lenézően pillantva végig rajta Fulvió. — Lányok nem szoktak így öltözködni.

— Nekem jó ez. Nem kívánok mást.

Barbieri herczeg kétségbeesést kezdett érezni e makaesság fölött.

A Hekata torkolatánál voltak.

— Mindjárt itthon vagyunk, — mondá Ithakához fordulva, kinek meglassult léptei mutatták, hogy a meleg leverőleg hatott reá. — Igérd meg, hogy nem mégy többé Leticzia gyilkosához.

— Igérem! — mondá készségesen a leány.

— Itt elválunk. Menj haza, holnap eljövök hozzád, a déli órákban várj reám.

Ithaka némán intett fejével.

— Nem haragszol reám? — kérdé Fulvió majdnem kérve tőle.

— Nem bántottál, miért haragudnám?

— Isten veled! — kiáltá az ifjú és gyorsan elszáguldott, a legégetőbb szenvedélyt vive magával Ithaka iránt szívében.

A leány megállt s egy ideig utána nézett.

Bizonytalan érzés derengett bensejében. Nagyon egyedül érezte magát. Valami érthetlen elbátor-talanadás vett rajta erőt, mit eddig sohasem tapasztalt.

Sóhaj hagyta el ajkát, azután megfordult és gyorsan sietett Leticzia háza felé a magas szikla tövében.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TIZEDIK FEJEZET.

Kibukkanva az ösvény torkolatánál, nagy meglepetésére a kunyhó ajtaját tárva találta s előtte egy pipázó paraszt állt, ki nevetve látta őt jönni.

— Azt hittük, örökre elhagytad a vidéket, Ithaka, — mondá már messziről neki Juliánó.

— Jerichóban voltam.

— Jó lesz, ha ismét visszafordulsz, mert itt nincs többé helyed. Ma vettem meg e kunyhót a helység előljáróitól, kik eltemettették az öreg anyókat s pénzökért eladták ezt a kunyhót.

— De ez a ház most az enyém volt, — kiáltá fel fájdalmasan Ithaka.

— Ki adta neked?

— Leticzia anyó.

— Van róla irásod?

— Minek az. Ő mondta, hogy halála után az enyém lesz a ház, a kecske és a macska.

A paraszt nagyot nevetett.

— A kecske már messze van innét, Valeri Sanctis vette meg, el is vitte. A macskát, azt megtarthatod.

Ithaka szemében könyök jelentek meg e borzasztó hirre.

— Szabad volt ezt nektek tenni? — kérdé halkan, elfojtott zokogással, fájdalmasan.

— Miért ne? Ez a ház a helységé lett Leticzia halálával s annak adták el, a ki megvette.

Ithaka leült a ház előtti sziklára, s kezeibe temette arcját.

— Ma itt maradhatsz, — mondá enyhébben a paraszt, látva nagy fájdalmát. — Holnap mehatsz, a honnét jöttél, midőn a Sansovinó őszi vásárjára hoztak.

Ithaka nem hallgatott reá.

Soha nem érzett keserűség vett rajta erőt s e nagy csalódás és kétségbeesés találékonynyá tette.

— Én megveszem tőled e házat, — mondá élénken kapva föl fejét. — Van pénzem s ezért visszaadhatod nekem azt a házat.

— Hol a pénz? — kérdé kapzsi, mohó ki-fejezéssel az olasz.

— Itt! — mondá elővéve a harisnyát Ithaka.

— Add ide.

— Visszaadod a házat?

— Ha elég a pénz, a mit kínálsz érte, igen.

— Itt van, számítsd meg.

— A paraszt elvette a harisnyát, előszedte belőle tartalmát s csodálkozva látta az összeget.

— Hol vetted ezt a sok pénzt? — kérde gyanakodva tőle.

— Az enyém!

— Ki adta?

Ithaka nem felelt.

— Loptad... nemde a városban raboltál meg valakit érte? Valld meg.

Ithaka felugrott helyéből s büszkén hátravetette fejét.

— Ne mondd ezt még egyszer, mert megöllek! — kiáltá magán kívül.

— Gyere a helység-házához, ott majd beszélünk róla! — mondá a paraszt s megragadta a leány karját, de az percz alatt kirántotta kezét s mint a hiúz hozzátapadva, torkon ragadva, fojtogatni kezdé.

A paraszt toroka szakadtából kiabált:

— Segítség!... Megöl ez a boszorkány!

Hasztalan volt minden. A paraszt sovány, gyenge, munkában elcsenevészedett öreg, a leány aczélizmokkal birva, a földre taszítá s mellére vetette magát és gégéjét összeszorítva tartá.

— Meghalok! — fuldoklá Juliánó, aztán csendes lett, elhallgatott, elájult.

Ithaka azt hitte, meghalt, mert éppen úgy feküdt előtte, mint Leticzia, kiről azt mondták neki, hogy nem ébred fel többé.

Borzadást érzett. Homályos sejtelme volt tetének rosszaságáról, a paraszt kezéből kicsikart harisnyát ledobta mellé a földre, s futni kezdett le a tengerpartra, keresve Leticzia bárkáját, melyen a víz tükrére akart menni, s elúszni a végtelennek látszó láthatár széléig, hol képzelete szerint már csak felhők voltak s nem bánthatta őt tetteért senki...

A bárka már nem volt ott. Azt is elrabolták tőle. Halálos ijedtséget érzett, s most először tudta, mi a félelem.

Szomorúan fordult vissza a tenger partjáról a hegység felé. Járása elveszté ruganyosságát, majdnem tántorogva ment, s mélyen behatolt a sziklák közé az erdők sűrűjébe.

Mialatt Ithakával a főntebb irt dolgok történtek, Fulvió herczeg hazaérkezett s bár sérült lábában fájdalmat érzett, elég könnyűséggel ugrott le lováról és ment föl a lépcsőkön a nagy terembe, hol nővérét és unokahugát hagyta.

A hölgyek észrevehető hidegen fogadták, bár ekkorra már nagy társaság gyűlt a terembe; a vadászatról hazaérkezett férfiak, kik előtt nem akarták neheztelésüket elárulni.

Egyike a társaság legjelentékenyebb tagjai-

nak Ossimó Róbert gróf volt, az olasz parlament híres tagja. Nem fiatal már, de rendkívül érdekes ember, kinek nemcsak nagy sikerei voltak a politikai téren, hanem hírét növelte az a körülmény is, hogy nejét, Comtessa Olympiát, Olaszország legszebb asszonyának tartották s azt rebesgették róla, hogy imádói közé koronás főket is számít...

Ossimó Róbert visszatérve a vadászatról, örömmel üdvözlé a nőket. Mint mondá, nők nélkül mindig nagyon szomorú a ház, azok adják meg a társaság poézisét, s ha tudta volna, hogy a grófnét itt találja, nejét is magával hozta volna.

— Hisz azt még mindig lehet, kedves Róbert, — mondá Fulvió belépve a terembe s meghallván az utolsó szavakat — Olympia grófnő nagyon könnyen határozza el magát az utazásra, egy levél tőled s fogadok, hogy két nap alatt itt leend.

Ossimó gróf hátra tekintett a belépő háziúrra s úgy vette észre, hogy e szavakon némi erőltettség látszott; inkább udvariasak voltak, mint őszinték.

A többiek is ezt a megjegyzést tették, természetesen csak magukban s különösen Perugia grófné.

Ossimó Róbert kissé féltékeny volt. Nem szeretett nejétől sokáig távol lenni, kit Florenczben

hagyott s bár kételkedett Fulvió őszinteségén, felhasználta az alkalmat és kezeit hálásan össze-téve mondá:

— Ha nem kellemetlen neked Olympia ide-jövele, ma még tudatom vele szíves meghívásodat.

Fulvió némán hajtá meg magát e tervvel való egyetértésének jeléül, azután nővéréhez fordult:

— Bocsánatot kell tőletek kérnem előbbi gyors eltávozásomért, de annyira érdekel engem ama csodálatos leány sorsa, hogy biztosat kívántam róla tudni.

— És azért lábad javulását koczkáztattad, — viszonzá feltűnő hidegen a grófné.

— Vannak dolgok, a miket nem lehet halasz-tanunk, — mondá gyorsan Fulvió, azután barátaihoz fordulva, a vadászat eredményéről tuda-kozódott, jeléül, hogy nem kívánja folytatni e tárgyat.

De most Selika vette fel az elejtett fonalat.

— Miféle név az az Ithaka, sohasem hallot-tam, hogy valakit így hívtak volna.

Ossimó gróf hozzá fordult:

— Nem nőnév az, comtessa, hanem egy szi-get, mely a tengerparton fekszik s hasonnevű kisdud város a Neion-hegy tövében, a Korakan-petra szikla árnyékában, mely Homer által lett megörökítve.

— Homer által? — kérdé csudálkozva Selika.

— Ő azt állítja énekeiben, hogy az Ithaka szigetén született Odysseus, s hogy ott volt annak hazája.

— De hát hogy jön e névhez ama pórleány? kérde Perugia grófnő.

— Miféle pórleány?

— Kérdezze csak Fulviót, — mondá hamis mosolylyal Selika, nagybátyja szép arczára pillantva. — Ő több felvilágosítást adhatna.

Fulviónak igen kellemetlen volt ez a tárgy.

— Egy leányról van szó, — mondá hideg tartózkodással, kinél szebbet még soha senki sem látott.

— És azt Ithakának hívják?

— Az a neve.

— Olasz?

— Nem e vidékről való, de olaszul beszél.

— Paraszt leány?

— Nem lehetne őt egyetlen rendhez sem számitani, s ha pusztán a «hegység tündérének» nevezzük, legméltóbb és helyesebb nevet adunk neki.

— Hogyan vetődött ide, ha nem e vidékre való? — kérde a társaság egyik fiatal tagja, míg a többiek is mind nagy érdeklődéssel hallgatták e társalgást.

— Azt senki sem tudja. Egy napon a Sansovinóban tartott rendes őszi vásáron találták őt

egyedül ógyelegeve, különös és viseltes ruhában; beszélni nem tudott, de nagy szépsége bámulatot gerjesztett még a tudatlan s szépezszeti érzékkel nem bíró paraszt népben is, és egy öreg paraszt asszony felfogadta.

— És te hol ismerkedtél meg vele? — kérde Ossimó Fulviótól, ki elmondá, bár nem a legszívesebben, ismeretségének részleteit.

A jelenlévők különös hatás alatt hallgattak.

— Mi nőmmel több ideig laktunk Ithakán, — mondá egy kis idő múlva Ossimó gróf. — Olympiát nagyon érdeklék az ottani korinthusi épületek, sőt le is festett közülök néhányat s e miatt hosszasan időzött a szigeten, míg én, ki a parlament megnyitásán jelen akartam lenni, kénytelen voltam elutazni.

Senki sem felelt, senki sem tett megjegyzést. Olympia grófné valahol hosszabb ideig való tartózkodását mindig összekötötte a hir valamely kis pikáns kalanddal, s így legjobb volt e tárgyat a férjjel nem folytatni.

— Olympia most már egészen jól van? — kérde Selika.

— Egészen jól talán sohasem lesz többé, — mondá sóhajtvá Ossimó. — Egyetlen gyermekünk halála majdnem összetörte őt.

— Szegény Olympia! — mondá részvéttel Peruggia grófné, bár nem egészen adott hitelt,

ismerve Ossimó grófné egyéniségét, ez állításnak.

Az este kellemesen mult el. Selika zongorázott és énekelt azzal az édes olasz hanglejtéssel, mely a legcsekélyebb terjedelmű hangnál is hat és gyújt; valóban mindenki el volt ragadtatva tőle, csak Fulvió ült gondolkozva, álmodozva távolabb egy ablakmélyedésben . . . Ithakára gondolt, kit a kisdud rozzant fedelű kunyhóban képzelte fáradtan ülni barátságos tűz mellett, majd pompás teremben, gyémántokkal fején, nyakán, virágoktól, bámulóktól környezve látta, majd ismét más-más költői helyzetben, a mely nagy szépségéhez méltó lehetett volna. De azt, hogy mi történt vele elválásuk óta, nem is álmodta, s ha sejtené, hogy az üldözött vadként kóborol a hegy-ségben, míg ő pompás termében róla álmodozik, s gyémántokkal, virágok és csipkében képzele magá elé: bizonynyal nem látta volna őt helyén senki, még háziúri kötelességeit sem tartotta volna meg, hanem ment, futott, száguldott, röpiült volna védelmére, segítségére, s a kastélyba hozta volna őt, a mi úgy is vágyainak netovábbja volt, de mihez — a leány természetes ösztönéből eredő ellentállási hajlamát tekintve — legalább a közel jövőben nem sok reménysége lehetett.

Selika éppen Ardititől énekelt egy szép románczot, midőn az ebédet jelezték, és a társaság

a legjobb étvágygyal sietett az ebédlőbe a háziúr után, ki karján vezette nővérét az asztalhoz s vele szemben helyet foglalt. Mindenki leült s az ebéd ideje alatt a legderültebb hangulat uralkodott a társaságban.

Tíz óra elmúlt, midőn a dohányzó szobába mentek.

A meleg nap után kellemes, sőt majdnem hűvös est borult a vidékre, s az ablakok tárva lévén, mélabúsan tekintett be a hold, regényes körrajzokban tüntetvén fel a gyönyörű tájat, a Hekata-hegység magas sziklaeücsait, távolabb pedig a sima tükrű, hullámtalan tengert, mely e csendes holdvilágos estén szunnyadni látszott...

Selika nagybátyja mellett foglalt helyet.

— Nem lesz terhedre Olympia jövele? — kérde tőle halkán, hogy Ossimó gróf, ki anyjával beszélt, meg ne hallja.

— Legkevésbé sem, ő kellemes társnőtök lesz, én pedig, ha lábam meggyógyul, a vadászaton töltöm legtöbb időmet, — válaszolt tartózkodva Fulvió.

Selika arczán csalódás látszott.

«Ebből nem lesz házasság, a mint mama reméli», gondolá szomorúan, mert nagybátyja igazán megnyerő, érdekes férfi volt, s ő mindig nagy vonzalommal viseltetett iránta. Azonban Fulvió lába a szokatlan erős mozgás következtében

az éj folyamán rosszabbul lett, megdagadt és nem hagyhatta el az ágyat. Ez eltűrhetetlen csapás volt reá nézve, a mihez még az is járult, hogy Jerdán, az ősz komornyik oly híreket és ujságokat beszélt neki Sansovinóból, mik izgatottságát a legnagyobb mértékben fokozták.

— Az éjjel, vagy inkább tegnap alkonyatkor majdnem gyilkosság történt a hegység torkolatánál, — mondá Jerdán, midőn reggel urához belépett s theáját bevitte.

— Hol, merre, miféle gyilkosság? — kérde feszülten Fulvió, mert Ithaka a hegység torkolatánál lakott.

— Az öreg Leticzia kunyhója előtt.

— Mit beszél Jerdán, kit akartak megölni?

— Van ott egy fiatal csodálatos leány, a kit a boldogult Leticzia anyó felfogadott, s ki utána örökölte volna a házat, ha el nem adták volna azt; Juliánónak hívják, a ki tegnap árverésen megvette, a leányt kiutasítá onnét, a min ez annyira dühbe jött, hogy rárohant az öreg Juliánóra s majdnem megfojtotta. Csak nagynehezen jött magához és félholtan vánszorgott be a helységbe.

— A kunyhó a leányé volt! — kiáltá nagy haragra lobbanva a herczeg. — Ki merte azt eladni?

— A helység előljárói, kik eltemették az öreg Leticziát.

Fulvió majdnem felordított dühében. Összeszorítá ajkait, hogy felindulását titkolhassa Jerdán előtt.

— Menjen azonnal a helyszínére, — szólt olyan hangon, a hogy sohasem szokott öreg komornyikjával beszélni, — és tudjon meg mindent.

— Ott voltam uram, ma korán reggel. A kunyhó bezárva, sehol egy élő lélek, a leány elfutott a világba, vagy a tengerbe ölte magát attól való félelmében, hogy becsukják.

A fiatal herczeg irtózatos lelkiharczot küzdött e hírekre, nem tudta mit tegyen.

— Ruháimat, Jerdán, gyorsan, — kiáltá végre, fogjanak, álljon elő kocsim!

— De kegyelmes herczeg...

— Gyorsan, gyorsan, mennem kell. Ha az a leány elvesz, kiirtatom az egész falut.

A komornyik kifutott, fogatni parancsolt, az után öltöztetni kezdé urát.

Fulvió magánkívül volt az izgatottságtól.

— Kérje ide nevemben Ossimó grófot, — mondá, midőn a kimenetelre készen volt.

— A gróf már elhagyta a kastélyt a vadász-társasággal.

A herczeg dühös szitkot morzsolt szét fogai között.

— Ma minden ellenem van, — mondá lever-

ten s aztán Jerdán karjára támaszkodva, leván-szorgott a kocsához.

— A hegység torkolatához, — mondá a kocsisnak, — a vén Leticzia kunyhójához!

A fogat robogva repült ki az udvarból. Perugia grófné és leánya az ablak függönyei mögül nézték.

— Már ismét távozik beteg lábával! — kiáltá a grófné haraggal, — a helyett, hogy ágyban maradna.

— Bizonyára a gyönyörű Ithakához megy, — jegyezte meg keserű gúnnyal Selika. — Ide hiába jöttünk, mama!

— Az ilyen érdek nem zárja ki a rangjához való házasságot.

— Köszönöm. Más érdekek szívében nem kellene Fulvió férjemül. Büszkébb vagyok, mint hogy ily szerepre vállalkozzam... Bátran elmehetünk Jónáról. Nagybátyámnak nincs szüksége ápolásra, különösen az *én* ápolásomra!

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Ithaka a szabad ég alatt tölté az éjet.

Mihelyt első ijedelme és felindulása lecsillapult, visszatért akarateréje és bátorsága. — Az eleinte futáshoz hasonló haladás lassúbbá, rendes menetűvé vált. A szép, üde estalkonyon élvezettel szívá be az erős hegyi levegőt s mind beljebb és beljebb hatolt a magas sziklák közé.

Annyira a természet gyermeke volt, hogy igazán jól csak a szabad ég alatt érezte magát. A fáradság, a mit Jerichóból visszatérte után némileg érzett, teljesen elmúlt a lelki izgatottság következtében, s talán mindaddig ment volna, a meddig öntudatlanul össze nem rogy s még akkor sem tudta volna, hogy a kimerültség vett rajta erőt.

Élvezettel látta a letűnő napsugarak búcsúját, apródonkint eltünedezni a magas hegyek csúcsá-

ról s gyönyörködött a fehéres párában, a mely felszivárgott a földből s kékes fénynyel árasztotta el a tájat, míg a távolabbi rész mind sötétebb színt öltött, mígnem lassankint egy nagy tömeggé változva, minden összeolvadt szemei előtt.

Ekkor jött fel a hold.

Az a holdfény, mit Fulvió az ablak közelében ülve, kényelmes, pompás virágillattal telt termékből látott, neki is világított a sziklák között, s míg annak csupán élvezetet adott, neki hasznos is volt, mert megmutatta a járatlan ösvényt, a veszélyes helyeket, hol egy félrelépés magában hordja a halált.

Koronként sűrű túske bokrokra talált, mik gátként tűntek elő útjában s összezavarodásuk által mozdulatlan falat képeztek a keskeny sziklaúton. Ezeken keresztül vágta magát késével, melyet szüntelen magával hordott, s ilyenkor a nyesés alatt számtalan madár röppent föl szárnycsattogással, megriadva a háborító kéztől, mely őket éji nyugalmukban zavará.

Mindez nem zavarta őt, ment tovább. Végre felérkezett a sziklacsúcsra, hol már tudta, hogy nem fogják keresni s ott leült és pihenni akart.

Éhséget és nagy szomjúságot érzett.

— Csak egy csepp tejet ihatnám, — gondolá, mert ajka száraz, nyelve nehéz volt. De hasz-

talán kívánság, minden üres, néma volt körülötte s ő kezeibe hajtva fejét, lassankint elaludt.

Hogy meddig tartott ez az álom, fogalma sem volt róla, mert nagy trombita-harsogásra, kutyacsaholásra és emberek lármájára ébredt fel s midőn szemeit fölnyitá, embercsoporttól látta magát körülvéve, kik bámulva néztek reá.

Ijedten ugrott föl helyéből s első perczben a karabineriket vélte látni, de azok sem Valeró Juliánó, sem a többi sansovinói parasztokhoz nem hasonlítottak, hanem egészen másforma alakok voltak.

Lesütött szemmel, zavarodottan állt előttük, nem tudva, mit akarnak azok tőle.

Ossimó Róbert állt legközelebb hozzá.

— Ki vagy? — kérdé ő is megbűvölve a leány szépségétől, mint már annyian és annyiszor kérdezték tőle, s ő mint rendesen, most is hasonló felelettel válaszolt, kurtán, büszkén, tartózkodva mondván ki nevét:

— Ithaka!

Ossimó grófnak rögtön eszébe juttatá az a név az előző esti társalgást.

— Te vagy Ithaka? — kérdé bámulva, elragadtatva szemlélve a leány szépségét. És itt töltéd az éjt, e helyen, egyedül?

— Nem féltem, — mondá szelidebben Ithaka, mert jól esett neki az előtte álló férfi nyájas

hangja, önkéntelen kiérzé a szánalmat kérdéséből és kissé gyengének is érezte magát. Nagyon éhes volt.

— Hogy jutottál ide? — kérde az úri vadászok egyike, közelebb lépve hozzá.

— Az esti szellő kísért s a hold fénye vezetett, — mondá egyszerűen és szomorúan.

Mindnyájan elbájolva tekintének reá.

— Jer velem, — folytatá Ossimó. Jer a jónai kastélyba, a herczeg beszélt rólad tegnap, ő szívesen ad neked menedéket.

— A herczeg? — kérde felvillanó pillantással Ithaka. — Fulvió herczeg...

— Ó! Ismered?

— Hozzá szerettem volna tegnap este menni, de nem mertem a nyílt úton haladni, féltem, hogy a karabinierik utánam jönnek.

— Mi rosszat tettél?

— Megfojtottam egy embert, — felelt a legnagyobb nyugodtsággal.

Mindnyájan azt hitték, hogy Ithaka meg van örülve.

— Akarsz követni minket Jónára? — kérde Ossimó, gyöngéden megfogva karját.

— Szívesen mennék, — mondá Ithaka, — de nem bírok, mert nagyon éhes vagyok.

Valami oly megható egyszerűség volt e pár szóban, hogy a jelenlévők megmozdulni érzék

szívöket és csodálkozva tekintettek egymásra. Semmi panasz, semmi kérelem, csupán a valóság megmondása... Ezt fejezték ki Ithaka szavai.

A társaság egyik tagja intett egy távolabb álló vadásznak s az előlépett.

— Gyorsan enni és inni valót, — mondák neki s az percz alatt kipattantotta az étel- és ital-szekrény zárát, melyben a legjobb reggeli-készlet tünt elő.

— Ime, — mondá Ossimó gróf, egy pohárkát megtöltve a legfinomabb cognaccal. — Igyál ebből, Ithaka, erőd visszatér tőle s haza tudsz jönni mi velünk.

A leány készséggel engedelmeskedett. Lehajtá a neki nyújtott pohár tartalmát, azután sóvár pillantást vetett az ételekre.

Abból is adtak neki egy keveset, nehogy nagy éhsége után több megártson neki.

Alázatos és engedelmes volt, mint mindig, ha nem ingerelték.

— Most indulhatunk, — mondá Ossimó. — Támaszkodjál reám, én vezetek.

Erre nagy szüksége volt Ithakának, mert ijedve vette észre, hogy lábai tántorognak s alig bírja társát lassú haladásában követni.

A többiek nem győzték szépségét bámulni s az egész úton nem vették le róla szemöket és halk suttogással tettek megjegyzéseket, észre-

vételeket róla, el nem tudván gondolni, ki lehet ez a csodálatos lény, kit ily különös körülmények között találtak.

— Nem lehet más, mint a «hegység tündére».

— mondá az egyik.

— Valamely titkos királyleány, — folytatá nevetve a másik.

— Fejtartása, járása legalább erre vall, — jegyzé meg a harmadik s így folytaták egészen a hegyaljáig, hol kocsik várakoztak reájok, s hol a többiek elváltak Ossimó gróftól és védenczétől, nem akarván a vadászatot félben hagyni és így csak Ossimó és Ithaka ültek fel a fogatok egyikére, hogy Jónára hajtassanak.

A völgyből ismét fölfelé haladtak az átelleni meredek lejtőn, mely a Fragóni-kastélyhoz vezetett. Jobbra Sansovinó feküdt, balra a tengerre nyílt kilátás, melynek megpillantásakor Ithaka szemében újra felgyulladt a rendes tűz, mit a kimerültség eloltott azokban, arczát sötét piros-ság önté el az elragadtatástól, midőn kedvenczét, a tengert, egész szépségében megpillantá.

Mellette ülő társa figyelemmel kísérte gyönyörű arczának változó kifejezését.

— Mi okozott ily örömet neked, Ithaka? — kérdé tőle, látván vonásain a gyönyörteljes kifejezést.

— A tenger! — viszonzá gyorsan s elragad

tatással. — Elrabolták bárkámat, min halászni szoktam, s azt hittem, sohasem fogom látni többé a hullámokat.

— Tied volt a bárka... ki vette el?

— Rossz emberek. Elvették a házat, a kecskét és a macskát, pedig Leticzia anyó mindezt nekem hagyta, midőn meghalt.

— Mindent vissza fogsz kapni. Fulvió herczeg visszaadja azokat neked.

A herczeg nevére most másodszer látta Ossimó gróf a leány arcát elváltozni.

— Bizonytal szereteti őt, — gondolá, vonásait vizsgálván, — más nem okozhatja nála e zavart és vonásainak különös kifejezését.

Nemsokára a hegytetőn voltak s a fogat a kastély elébe hajtattott, hol a komornyik fogadta őket.

— Hol van a herczeg? — kérdé Ossimó gróf Jerdántól.

— Kevés idő előtt hagyta el a kastélyt, Sansovinóba ment.

— Elment... Hisz ma reggel ágyában meg sem tudott mozdulni.

— Halaszthatatlan oka volt a menetelre, — mondá Jerdán, vizsgálódó tekintetét Ithakára függesztve.

— Adjon egy szobát e leánynak, Jerdán, jó ágyat, a hol pihenhet s ha ura visszatér, jelentse neki azonnal, hogy Ithaka a kastélyban van.

E szavak után lesegíté Ossimó a leányt a kocsiról, kin újra erőt vett kimerültsége, szó nélkül, ingadozva követte a komornyikot s egy pillantást sem vetve az általa még soha nem látott pompára, ment a számára fölnyitott szobába.

— Ki ez a leány? — kérdé Jerdán Ossimó gróftól.

— Azt majd megtudja urától. — felelt mosolyogva a kérdezett s magára hagyván Ithakát, ki-ki más úton távozott ajtajától.

Mintegy másfél óra mulva Fulvió herceg visszaérkezett a kastélyba. Ossimó a plateaun várta őt, honnét már messziről látta az úton fölfelé haladó fogatot,

Elébe ment s a fordulatnál megállítá őt.

— Ithakát keresed? — kérdé tőle.

— És nem találtam, — válaszolt kétségbeesett arczezal Fulvió.

— Nyugodj meg. Ő a kastélyban van, pihen, elszállásoltam egy csendes szobában. A hegyekről hoztam ide, hol az éjszakát tölté.

— Itt van! — kiáltá kitörő örömmel az ifjú.

Ossimó elmondá neki a találkozást Ithakával, annak kimerültségét, készségét a jövetelre s nem mulasztá el kétértelmű mosolylyal hozzátenni, hogy a hányszor a leány a Fulvió nevet, hallá mindannyiszor elpirult.

— Csak hogy itt van, s ezt neked köszönöm,

Róbert, — mondá, hálásan kezet nyujtva a grófnak. — Nem fogom soha ezt elfelejteni.

— Mi szándékod van e leánynyal? — kérdé Ossimó, társának örömteljes arcját vizsgálva.

— Még nem tudom. Azt hiszem, semmi más, mint, hogy élvezet látnom őt és bámulni szépségét.

Ossimó gróf fölugrott a kocsiba Fulvió mellé s a fogat lassu lépésben haladt be a kastély udvarára, a lépcsők elé.

Ossimó habozott azzal, a mit mondani akart.

— Tudod-e, Fulvió, hogy te itt veszélyes tűzzel játszol, — mondá végre, erőt véve habozásán.

— Miért?

— Mert ez a leány olyan szépség, a minőt életünkben még sohasem láttunk s megpillantása már lánggra gyújtá vérünket, de azontúl semmi, csak veszélyes ellenség lehet.

Fulvió nem felelt. Elmerülve szemlélé az elmaradozó fákat, melyek az útát szegélyezék, a melyen haladtak.

— Az úri asszonyok, ha szerettük őket s meguntuk, halálos ellenségeinkké válhatnak, de legfeljebb nyelvökkel akarnak erkölcsileg megölni. Ez a leány, ha szerelmet gerjesztesz benne, s elhagyod, *megöl*. Megöl minden gondolkozás nélkül, mert sem a vallásról, sem a jóról, vagy rosszról nincs fogalma, tettének horderejét nem ismeri, sőt meg sem tudja mérni. A szerelem és

bosszú minden állatban megvan ösztönszerűleg s ez hasonlít az oroszán anyához, melynek ha kölykeit bántják, vérengző fenevaddá válik és bosszút áll a hol és a mikor lehet.

A fogat a lépcsők elébe kanyarodott.

Jerdán várta ott urát az udvarmesterrel együtt, kik lesegíték, mert alig birt lábára lépni.

— Melyik szobát adta az idegen hölgynek, ki Ossimó gróffal érkezett? — kérde Fulvió a komornyiktól.

— A kis sárga sarokszobát, — kegyelmes úr.

— Nyissák ki a keletre tekintő szobasort, díszíttessen föl mindent virággal bennök, fénynyel és napsugárral legyen elárasztva minden, ott fog lakni a kis sárga szoba tulajdonosa ezentúl s úgy tekintsék őt a kastélyban, mint az úrnőt, minden szava, minden szeszélye parancs legyen itt mindenki előtt. Tudassa ezt az egész személyzettel, mert ez a legszigorúbb akaratom.

A komornyik és az udvarmester meghajták magukat, Ossimó gróf megütközve, meglepetve tekintett Fulvióra, kinek ez volt felelete arra, a mit ő pár percz előtt figyelmeztetésül s a legjobb akarattal mondott neki.

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

Némán mentek föl egymás mellett a nagy terembe, hol a hölgyeket találták.

— Holnap én is elmegyek önökkel vadászni, — mondá Selika Ossimónak. — Nagyon unom magam egész nap egyedül.

— Várja meg, comtesse, míg Olympia megérkezik, az csak pár napba kerül s ő mindig részt fog venni a vadászatokban, ez szenedélye.

— Irtál már neki? — kérdé Fulvió helyet foglalva, csak hogy mondjon valamit.

— Még tegnap este, holnap a levél Florenczben lesz.

— Örülök jövetelének, — mondá Perugia grófné, a mult tél óta nem találkoztunk s neki megvan az a csodálatos tehetsége, hogy a legnagyobb egyhangúságba is életet képes önteni.

— A kastély nem lesz ezentúl oly egyhangú,
— veté oda nevetve Ossimo

— Minek következtében történék ez a változás?

— Mert ma reggeltől kezdve olyan vendége van, ki mindnyájunkat érdekel.

A két hölgy csodálkozva nézett reá.

— Vendég... ki? Sem kocsit, sem semmiféle zajt nem hallottunk.

— Majd megtudjátok, — mondá Fulvió és lassú, vánszorgó lépésekkel eltávozott a teremből.

Selika Ossimóhoz futott.

— Mondja meg, kérem, ki az, a kinek itt-létéről Fulvió nem akart beszélni?

— Valóban megmondjam?

— Kérem, kérem ..

— Nem ijednek nagyon meg?

— Csak nem a hegység «romboló szörnye» melyről a pór nép regél.

— Oh nem, grófnő. A «hegység tündére» inkább. A neve Ithaka.

— Az a kóborgó pórleány? — kérde csalódva Selika.

— Itt a kastélyban? mi végre jött ide? — kérde megvetően a grófné.

— Azt majd Fulvió mondja meg, — ismétlé nevetve Ossimó gróf, a herceg mozdulatát utánozva s ő is elhagyta helyét.

— Sokkal komolyabb dolog ez, mint hogy nevezhetnénk fölötte, — mondá Perugia grófné igen nyugtalanul.

— Badarság az egész, grófné. Fulvió egész életében szerette a különcködést, szépiészeti érzéke igen ki van fejlődve s Ithaka valóban rendkívüli szépség.

— De hát mi czélja e rendkívüli szépséggel? Ha szeretőjévé akarja tenni, várnia kellett volna, míg mi elhagytuk Jónát.

— Arról szó sincs. Ez a leány tudatlan, de ösztönszerűleg erkölcsös.

— Nevetséges! Erkölcsös az ilyen személy!

— Én csak rövid ideig láttam őt, de reám azt a hatást tette, hogy nem lehetne vele könnyen boldogulni.

Perugia grófné nevetett. Nem minden keserűség nélkül hangzott ez a nevetés, mert ahhoz a tervhez, a mely miatt ő leányával ide jött, sehogy sem illett Ithaka Jónára való hozatala. Azután más tárgyra vitte a beszédet. Tekintettel leánya jelenlétére, nem volt alkalmas a jövő részleteibe és eshetőségeibe bocsátkozni, s a sikamlós tárgyat folytatni. A fiatal herczeg ezalatt lázas nyugtalanossággal várta, hogy Ithakával beszélhessen, vagy jobban mondva őt láthassa, mert ez volt rá nézve a legnagyobb gyönyör.

Elhagyva a nagy társalgó termet, a folyosó

keleti része felé tartott, nol Jerdán már kinyitotta a dísztermeket, s a kertészek virágokkal érkezve fel az üvegházakból, munkához kezdtek.

Az ablakokat kitárták. A fényes napsugarak tündökölve vették birtokukba a termék minden részét, virágillat árasztott el mindent, és kábítóvá varázslá, a nyitott ablakok daczára is, a szobák levegőjét.

Fulvió kedvtelve tekintett körül, miután végig ment és újra visszatérve haladt át a pompás szobák során, és folytatta útját Ithaka tartózkodási helye felé.

Megállt a sárga szoba ajtajánál s halkán kopogtatott. Percz alatt felnyílt az belőlről és Ithaka állt az ajtóban, élénken tekintve a herczegre, ki talán sohasem látta őt oly szépnek, mint most a kiállt félelem után, hogy elveszíti.

— Mehetek haza? — kérde a leány. — Visszkapom Leticzia házát és a kecskét?

— Nem, Ithaka, — mondá beljebb tolva őt az ajtóból a szobába. — Nem térsz vissza oda többé, ezentúl itt fogsz lakni.

Ithaka szomorúan rázta meg fejét.

— Nem maradok itt, felelt határozottan. — Beteg lennék e kastélyban s meghalnék, mint Leticzia. Szabad levegő, erdő, mező, tenger kell nekem, hogy élhessek, mint a madaraknak.

— Hová mennél? Nincs fedeled, mely meg-

óvhatna a széltől, vihartól s nincs barátod rajtam kívül, ki gondoskodnék rólad.

Ithaka gondolkodva hordá rajta végig tekintését.

— Ha olyan volnál, mint én és Leticzia volt, maradnék... Így nem teszem.

— Mi különbséget találsz köztem és magad között?

— Te nem vagy hajós, vagy pásztor, azt mondták nekem, nagy úr vagy. Visszaadhatod házamat, de nem tarthatsz magadnál.

— Házadat eladták másnak, azt nem veheti többé senki vissza, a kecskéről nem tudja senki, hogy hová lett, s ha Sansovióban mutatnád magad, rögtön becsuknának azért, a mit Juliánón elkövettél.

— Meghalt? •

— Nem, de az mindegy, mert meg akartad ölni, s ez is nagy büntetés alá esik. Miért bántottad?

— Mert azt mondta, hogy loptam a pénzt, — felelt büszkén Ithaka. — Én nem lopok.

— Honnét tudod, hogy a lopás helytelen és vétek?

— Egyszer Leticziának fát szedtem az erdőben, de midőn megtudtam, hogy az a fa nem az övé, hanem másé, sohasem tettem többet. Ő maga ment fát szedegetni azontúl. Nem jól tette.

— Honnét tudod, hogy nem szabad lopni? —
ismétlé Fulvió.

Ithaka gondolkozva nézett reá, azután föl-
vonta szoborszerű vállait.

— Nem tudom, — mondá szomorúan. — Egy-
szer történt velem valami a lopásért... Akkor
udtam meg, egyszer... Már nem emlékezem hol
és mikor.

— Mielőtt Leticziához jöttél?

Ithaka hallgatott. Komor arczczal nézett az
előtte álló ifjúra, mintha haragudnék, hogy kér-
déseivel kinozza. Vonásai, szeme pillantása mu-
tatták, hogy küzd valami homályos emlékkal, s
ez terhére látszott lenni.

Fulvió nem kérdezősködött tovább.

— Itt maradsz, — mondá határozottan. —
El kell itt rejtőzködnöd, mert a karabinierik
nyomokban vannak.

— Meddig? — kérdé majdnem borzadva a
leány, mintha az a levegő a mi e más, szokat-
lan, ismeretlen világban körülvette, borzasztó és
elviselhetetlen lett volna neki.

— A meddig elfelejtik azt, a mit tettél és
Sansovinóban nem beszélnek többé róla.

— Hamar felednek az emberek?

Fulvió elmosolyodott.

— Vannak dolgok, a miket gyorsan feledünk,
mások, a mit soha!

Ithaka az ablakhoz futott s kitárta.

— A hegyek, a tenger, erdő, mező... dadogá.

— Mikor fogom őket látni, ha nem mehetek el innét!?

— Meg fogod szokni az ittlétet. — válaszolt az ifjú, gyengéden megfogva kezét, de Ithaka összerázkódott érintésénél és elhuzódott tőle.

— Haragszol reám, borzadsz tőlem?

— Nem haragszom, hisz mindig jó voltál hozzám, Leticziát is védelmezted Orlandó ellen, de...

— Miért hallgatsz el?

— Más világból vagy, mint én... Csak leg-alább hajós volnál.

— Velem jönnél akkor a tengerre?

— Együtt eveznénk, együtt halásznánk, — mondá kitörve örömeben e gondolatra Ithaka. — Nem kellene itt maradnom ebben a sárga szobában.

Fulvió hangosan elnevette magát.

— Nem fogsz e szobában maradni, — mondá nevetve. — Jer, elvezetlek máshová.

Ithaka készségesen követte. Azt hitte, kivezeti őt a szabadba, hegyei közé, a rétre és a tengerpartra s ment vele.... a merre Fulvió akarta. A nagy aranyozott fehér ajtóhoz értek, melyen belől a legnagyobb pompa uralkodott, mely királynöket is meglepett volna.

Megnyitá előtte az ajtót.

Beléptek. Ithaka megállt a küszöbnél, piros ajkai megnyíltak a bámulattól, nem tudott szólni.

— Jer, mondá Fulvió; itt fogsz lakni.

A leány nem mozdult. Kezét az ajtó kilincsére tette, mintegy védelmezni magát, ha Fulvió tovább akarná kényszeríteni.

Az ifjú a nagy terem egyik remek bútordarabjához sietett, a pompás zongorához, fölnyitá és játszani kezdett, egy édes olasz románczot, a minők behatolnak a szívbe.

Ithaka felé fordítá fejét, azután elereszté a kilincset, lassan közeledett a zongorához, s megállt közvetlen Fulvió mellett.

Az ifjú szíve repesett az örömtől. Végre volt valami, a mivel hatni birt a leányra. Felé sem tekintve játszott tovább.

Ithaka némán hallgatta. Sohasem hallott más zenét, mint a czirkus sívítő trombitáit, lármás dobját. Fulvió mester volt a zongorajátékban; Ithakának szívébe lopódzott a dal, a mit játszott, s a zene könyeket csalt szemébe.

Öntudatlanul közelebb hajolt Fulvióhoz s majdnem vállára támaszkodott. Szemeit a hangjegyekre függesztve, melyekből a herczeg játszott, figyelmesen vizsgálta azokat s szép kis formás kezét a billentyűkre téve, ösztönszerű vágyat érzett, ugyanoly hangokat hozni ki azokból.

— Milyen szép! — suttogá gyönyörrel. — Mily boldog vagy te, herczeg, hogy e hangokon tudsz beszélni. Mindennél szebb ez, mit mostanig hallottam. Szebb a madáréneknél, a tenger morajánál, a szellő dúdolásánál.

— Tetszik neked? — kérde Fulvió, megragadva a leány kezét, ki e perczen levetkezé rendes vadságát, lágyság vett rajta erőt, szemei könyesek lettek s elfeledte kezét kirántani a herczeg kezéből.

— Sohasem hallottam ilyen szépet.

— Tehát itt maradsz? Napról-napra hallhatod ezt a zenét. Akkor játszom neked, a mikor akarod... Jer, nézd meg a többi szobát is.

— Ne még. Ne menjünk. Minden idegen nekem e kastélyban. Mindentől félek, de ha e csodálatos hangokat hallom, akkor úgy tetszik, hogy egy oly helyen vagyok...

Gyorsan elhallgatott. Körültekintett, habozott, mintha a szavakat keresné, vagy emlékeiben kutatna, nem tudta folytatni, a mit mondani akart.

— Miért akadsz el, Ithaka? — kérde a herczeg meglepetve e különös viseleten.

A leány újra körülnézett, megsimítá homlokát.

— Nos, nos, beszélj...

— Mindazt, a mi itt körülöttünk van, már láttam egykor... Hallottam e csodálatos hango-

kat. Voltam itt ebben a szobában... Vagy álmodtam, vagy Leticzia beszélte.

Fulvió csodálkozva hallgatta e szavakat.

Ithaka lassan gondolkozva fordult el a zongorától s a nyitott ajtóhoz közeledett, mely az erkélyre vezetett.

Kilépett oda, s bámulva állt meg.

Fulvió követte.

A remek szépségű park terült előttük zölden, virulóan, illatozva. A sötét árnyékú fenyők váltakoztak szépségben a tündöklő levelű nyárfákkal, a nap hosszú pásztákban sugárzott le a távoli hegyekről, s a friss tengeri szél enyelgve érkezett föl hozzájuk a völgyből.

Ithaka, mint az álomlátó, függeszté szemeit e látványra.

— Ott van a tenger, — mondá, karját kinyújtva. Onnét jön e szél, ott volt a bárka...

Arcát kezeibe temeté és zokogásban tört ki.

E könyek Fulviónak minden vérét halvány arczába kergeték.

— A bárkát visszakapod, — mondá csendesítőleg, — s a tengerre akkor még, a mikor akarsz.

Ez az ígélet felszárítá a leányka könyeit. — Visszafordult a látványtól s visszatért a terembe.

Jobbra és balra tárt ajtók, félrehúzott damaszok függönyök engedték látni a teremből nyíló pompás szobasort.

— Lépj be ide, — mondá nyájas, kérő hangon a herczeg. A te kedvedért lettek e szobák ma kinyitva. Meg kell tekintened... Jer!

Ithakát kevésbé érdekelte e látvány, de az ifjú nyájas, kellemes hangja, kérő pillantása hatott reá s lesütött fejjel követte őt a mellékterembe, melynek bútorzata és műkincsei egy nagy vagyont képviseltek.

A mellékteremnél kisebb, japáni izlésben volt bútorozva e szoba, s minden darabján és a berendezésen műértő szem és kéz volt észrevehető. A szekrények alacsonyak, elefántesontból faragva, Yeddó munkásaira vallottak; a falak világos kék atlaszszal bevonva, melyen csodálatos özvíz előtti állatok és növények rajzai kötötték le a szemet, a kupola egy nagy ránczos ernyőt képezett, hasonlóan kék atlaszból, s az ablak és ajtók függönyei gazdag ránczokban omolva alá, minden műértőt megleptek volna, de Ithakát érzéketlenül hagyták. Őt csak a természet szépsége tudta lelkesedésbe hozni, itt úgy látszott, csak egy volt reá hatással — a zene.

— Jer tovább! — mondá, nem vesztve el türelmét e közönyösséggel szemben Fulvió, s előre haladt az átellenes ajtó felé.

Ithaka követte. A japáni szobát követő teremben voltak. Ez XIII. Lajos izlése és korából való butorzatú szoba volt.

Falai heliotropszínű selyemmel bevonva, nemes csendes izlésben butorozva, Tegniers festményeivel díszelgett. Az ablakok üvegei halvány rózsaszínűek voltak, mely szín rózsafénybe borított mindent. Az ezt követő volt a hálószoza, mely Pompadour grófnőhez is méltó lett volna, annyi bájjal, kecsesl volt berendezve. Ez volt az utolsó terem, ezen túl a komorna és cselédség szobái nyitlak. Ithaka körülnézett, azután a herczegre függeszté szemeit, de néma maradt.

Fulvió látta, hogy e pompa nem hatott reá.

— Itt fogsz lakni ezentúl, s más ruhákba öltözöl. Ez a ruha nem méltó szépségedhez.

A leány gyönyörű arcza rémületet fejezett ki e szavakra.

— És a bárka? — kérdé gyermekes egyszerűséggel. — Megigérted, hogy visszaadod a bárkát, melyen a tenger habjain ringattam magam.

E kérdésre nem válaszolt a herczeg.

— Most visszamegyünk a nagy terembe a zongorához s játszani fogok addig, míg kívánod, addig, míg örömet okoz neked. Jer... jer... szolt az ifjú, megragadva Ithaka kezét, ki hagyta magát vezetni, mint a fogoly, érezvén, hogy társa hatalmában van, s megigézve annak kelleme, szelidsége s azon szokatlan báj varázsa által, mi Fulvió egyéniségében rejlett.

TIZENHARMADIK FEJEZET.

Az egész társaság együtt ült a nagy teremben, fényes világításnál, élénk társalgásban, midőn Fulvió belépett vendégei közé, sürgönyt tartva kezében.

— A legkellemesebb hirt hozom a társaságnak, — fordult Ossimó grófhoz. — Olympia grófnő pár óra mulva megérkezik.

— Ez pompás! — kiáltott fel örömmel Selika. — Legalább vadászhatunk. Nemde így ígérte nekem a grófné nevében Ossimó?

— Minden bizonynyal, grófné, — viszonzá Ossimó Róbert, átvéve Fulviótól a nyujtott sürgönyt. — Ez most gyászában egyedüli szórakozása.

— A koci már el is ment az állomásra elébe, — folytató a herczeg.

— Nem hittem volna, hogy Olympia annyira szívére vegye leánya halálát, — mondá Perugia

grófné oly kétérteimű hangon, hogy lehetetlen volt meghatározni, miből eredt ez a megjegyzés. Tudom, hogy nagyon szerette a gyermeket, de egészben véve ő oly tartózkodó minden érzelmének kimutatásában, hogy e nagy ragaszkodást senki sem sejtette volna nála.

Ossimó hallgatott. Mint látszék, kellemetlenül hatott reá e megjegyzés, melynek élet Fulvió sietett elvenni.

— A grófnénak jót fog tenni a falusi tartózkodás, — szólt Fulvió, szép szemének nyájas és biztató pillantásával.

— Remélem, — viszonzá halkán Ossimó.

— Ez a vidék csakis ilyenkor élvezhető, — folytatá Fulvió. — Bár a hegység némileg enyhíti a nyári rekkenő hőség kiállhatatlanságát s némi üdeséget ad a tenger szele, de mind a mellett alig lehetne október kezdeténél előbb itt tartózkodni... Én legalább még sohasem tettem.

— Mert unod itt magad! — kiáltá nevetve Selika. — Jóna vidéke oly szép s oly bájosan fekszik e kastély, hogy én szívesen tölteném itt egész életemet.

Oly nagy melegséggel mondá e szavakat, hogy a társaság egyik másik tagja elmosolyodott, de Fulvió nem tartozott ezek közé s finom ívezetű szemöldökei önkéntelenül összehúzódtak egy perczre. E közben kocsizörgés verte föl a külső

csöndet s Fulvió és Ossimó gróf elhagyták helyöket.

— Ez Olympia grófnő, — mondá a herczeg s fogadására sietett.

Ossimó Róbert követte.

— Mama, szavai megsértették Ossimót, — mondá Selika.

— Hozzá van ő ily megjegyzésekhez szokva, — jegyzé meg az egyik vendég.

— De mindig kellemetlen lehet neki,

— Ő egyike a leggentlemanebb férfiaknak s a szó legigazibb értelmében gavallér.

— Kifogástalan!

— Nejéről nem lehetne ugyanezt mondani.

— Sokat beszél a világ, Olympia grófnőnek sok irigye van, mert nagyon szép.

— Régen nem találkoztam vele. Kiváncsi vagyok reá.

— Nem fog ő itt pár napnál tovább maradni. Unalmas lesz neki ez a falusi csend.

— Majd igyekszünk őt szórakoztatni...

Így folyt a társalgás a teremben lévő vendégek között Fulvió és Ossimó távozta után s csak abban a perczen hallgattak el, midőn a herczeg újra belépett.

— Nos? — kérdé Perugia grófnő. — Hol van Olympia?

— Lakosztályába ment férjével. Átöltözik s

azonnal jön. Igen örült, hogy viszontláthat téged és Selikát.

Meglehetős hosszú idő telt el, míg Olympia férje karján a terembe lépett, ebédhez átöltözökde. Oly megkapó volt még most is szépsége, hogy a társaság nem tudta elfojtani meglepetését.

Majdnem oly magas, mint Róbert gróf, arányos telt, harmonikusan deli termete impozáns volt a fekete bársonyuszályos ruhában, melynek sötétségét csupán egy sor solitair enyhíté, melynek galambtojás nagyságú kövei megkápráztaták a szemet.

Sötétbarna bőre, ragyogó fekete szemei, görög szabású orra s dús, fekete haja rendkívüli szépséggé tevék őt még ma is, midőn már nélkülözte az ifjúságot. Modora megnyerő volt. Tekintete szellemi felsőbbbségről tanúskodott. Pillantása komoly, öntudatos s koronként vizsgálódó, fürkésző volt, mint minden oly emberé, kinek titkai vannak s minden perczen készen kell lenni, hogy azok ismeretét egyik-másik az arczról leolvashatja.

Ilyen volt Ossimó Olympia, ki férje karján a terembe lépett s kiről azt suttogták, hogy koronás fő hajolt meg lábai előtt...

— Mennyire hálás vagyok meghívásukért, — mondá Perugia grófnőt megölelve, azután Seli-

kát megcsókolva. Majd fejét könnyedén meghajtá a társaság üdvözlétére.

— És mi mennyire örülünk jövetelének! — kiáltá Selika föllelkessedve Olympia nyájasságától.

Perugia grófnő helyeslőleg bólintott fejével, irigyen nézve Ossimó grófnő szépségét és hollóhaját. Ő vele egykorúnak tartá magát, de haja már meglehetősen szürke volt.

Olympia helyet foglalt egyik közel álló széken s azon az elragadó, halk, zeneszerű hangon kezdett beszélni, mely érdekli az embert, mozgásba hozza a szíveket s álmódzást idéz elő a kedélyben.

Elmondá a Florenczben történeteket ott tartózkodása alatt, a társaság legutolsó eseményeit, beszélt a színházról, zenéről, minden sportról, műkiállításról, szóval, egyes közbeszólásokat és rövid megjegyzéseket kivéve, ő tölté be az estét, az ő szava, előadása, történetei domináltak a társaságot, mindnyájan őt hallgatták, őt csodálták s nem egyszer és nem egynek jutott eszébe a jelenlevő urak közül, hogy Ossimó Olympia még *ma* is ellenállhatatlan.

Fulvió herczeg egy nagy pálmafa árnyékában ült, mely séveri porcellánban a terem közepén emelkedett s ágait messze kiterjeszté maga körül Hátradőlve a hintaszéken, kezei ölében egymásba téve, tekintete az egyik nyitott ablakon függött,

melyen hosszú pásztában kandikált be a hold. A tengerről érkező üde szellő nesztelenül suhant be rajta s kellemes frisseséget hozott a hullámok árjából, mi a terem mesterségesen illatos levegőjébe éltető erőt és zamatot vegyített.

— Mi teszi oly álmodozóvá Fulvió herczeget? — kérde Olympia, kinek figyelmét nem kerülte el a háziúrnak nem éppen udvarias viselete.

— A gyönyörű este, grófné! — válaszolt Fulvió. — Nézze csak, milyen szép a hegység fáinak tetején a hold.

— Különösen, ha még hozzáképzelnék a tündért, a «hegység tündérét», — jegyzé meg Ossimó nevetve.

— Fogadok, hogy egyetlen szót sem hallott társalgásunkból, — folytatá Olympia Fulvióhoz fordulva, ki kézzel és fejjel tiltakozott ez állítás ellen. — Nos, beszéljen most ön, mondja el, ki az a «hegység tündére», a ki szórakozottságát okozza?

— Biztosítom grófné...

— Róbert nem szokott valótlaniságot állítani.

— Tréfált, ő maga sem hiszi, hogy a grófné jelenlétében másra gondolhatnánk.

— Kivéve a szép Ithakára!

Olympia leejté legyezőjét s arcza halovány lett.

— It-ha-kára? — kérde majdnem reszkető hangon. — Miféle név ez, s ki az, a ki viseli?

— Egy tündérleány, — mondá Selika

— Fulvió találta a hegyek között, s most itt tartja zár és lakat alatt a kastélyban.

Olympia szemei tágra nyíltak, arca rémült kifejezést nyert, ajkai szorosán bezárultak.

Senki sem ügylet reá, senki sem vette e változást észre, mindenki Fulvió arcán várta Ossimó s a többiek enyelgésének hatását.

— Igaz! — mondá a herczeg. — Itt van ő, s itt is marad. Senki sem keresi, senki sem törődik vele. Mint egy istennő jelent meg e vidéken. Átszáguldtá a hegyeket, mint a nőstény oroszlán, beröpködte a tengerpartot, mint a sólyom. Bátor, merész, rettenthetetlen, és tündöklő, mint egy fényes csillag! Én hatalmamba kerítém s megőrzöm, mint a hajósok őrizik Dionys Istennüket, kit a tengeren járó bárkák védszentjének hisznek.

Mindnyájan csodálkozva néztek reá.

— Folytasd, — mondá nevetve Selika, — még sohasem hallottalak ily szépen beszélni.

— Nincs több mondani valóm! — válaszolt mosolyogva Fulvió. — Elmondtam, a mi szükséges volt Ithaka leírására.

Olympia némán összeszorított ajkakkal hallgatá, s midőn Fulvió elhallgatott, szólni akart, de perczekig egyetlen hang sem hagyta el ajkait.

Csodálatos némaság állt be a társaságban.

Mindenki Fulvió lelkesülten kiejtett szavainak hatása alatt állott.

— Hisz ez a leány valóságos Aphrodite, Heliódóra, Melpomene vagy Isten tudja miféle görög klasszikus nevet lehetne neki adni, — mondá végre erőltetett hangon, erőltetett mosolylyal Olympia grófnő. — Kiváncsi vagyok látni s megismerni ezt a Melpomenét.

— Az alig történhetik meg, mert Fulvió elzárva tartja őt mindenki előtt, — mondá Perugia grófné.

— Korántsem, de ő nem akar találkozni senkivel, s minden idegen látása zavarttá teszi, megremíti, — mondá Fulvió.

— De ha oly bátor, merész, rettenthetetlen!

— A veszélylyel szemben. Az emberektől fél, s azt hiszem, multjáról ítélve, van és lehet is oka reá.

— Megfoghatatlan, honnét kerülhetett ide, — mondá Ossimó Róbert.

— Körülbelől ki lehetne azt találni, ha kissé gondolkozunk rajta, — jegyzé meg a herczeg. — Nem lehet ő más, mint titkos szerelem gyermeke, s szüleinek érdekében állott eltenni láb alól. Megölni nem akarták, tehát állattá tevék. Hisz mindenki olvasta ama nürnbergi történetet a híres Hauser Gáspárról. Hasonló eset lehet Ithakával.

— Miért nem kérdezik meg tőle multját? —
kérdezé feszülten Olympia.

— Nem emlékezik semmire, sőt beszélni sem tudott, midőn az öreg Leticzia felfogadta őt, s majdnem azt merném állítani, el sem mondaná történetét, ha az hatalmában volna is.

— Miért nem?

— Büszke és zárkózott, kevés beszédű, legjobban szeret hallgatni és álmodozni.

Olympia sötét kifejezésű arcza földerült e szavakra s vidámabb, nyugodtabbhangon kérdezé.

— És hol tartja őt bezárva Fulvió?

— Sehol bezárva, grófné. Ezt csak nővérem mondja enyelgésből. A kastély egyik keletre fekvő lakosztályában lakik ő. Egykori dajkám, az öreg Maja visel gondot reá.

— Szabad őt látni?

— Kiséret nélkül jöhet-mehet ő, bármikor láthatja a grófné, de az igazat megvallva, a hány-szor kifut az erdőbe, vagy le a tengerpartra, mindig izgató félelem fog el: hogy visszatér-e még s nem távozott-e örökre innét?

— Miért ereszted egyedül? — kérdé Ossimó mosolyogva.

— A mi az embernek drága, azt gonddal őrizze, — folytatá a vendégifjak egyike.

— Nem akarom őt megszorítani. Szabadsághoz van szokva s legboldogabb, ha kénye-

kedvére hagyják. Miért foszszam meg őt ez ártatlan örömtől?

Mindenki elhallgatott. Fulvió nagy melegséggel kiejtett szavai majdnem nevetségesek voltak a társaságnak s a hölgyek gúnyos és jelentőségteljes tekintetet váltottak.

E néma és legalkalmasabb perczen nyilt föl a nagy szárnyas ajtó, s a komornyik ünnepélyes hangon jelenté:

— Tálalva van!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.

A tengerparton egy gyönyörűen felszerelt bárka állt, egészen a Leticzia egykori szegényes bárkájához hasonló, csak hogy ezen minden szép, új, erős, ragyogó volt s midőn Ithaka Fulvió kíséretében lefutott a partra, arcán szokatlan öröm, elragadtatás, és lelkesültség látszott.

A nap aranyos sugarai alig terjedtek szét, a földön még minden harmatos volt az éji nedvességtől, midőn Ithaka magára kapván ruháit, kiosont szobájából s indult a tengerpartra szemlélni a habokat, a hullámok tornyosulását, hallani a sirályok kiabálását, heverni a fénytől ragyogó porondon, és sóhajtani elvesztett szabadsága után.

Meglepetve látta, hogy a kastély udvarán befogva áll a kis ponny-kocsi s a herczeg a gyepelőt kezében tartva várni látszott valakire.

— Jer! — kiáltá neki Fulvió, midőn meg-

pillantá őt. — Vártalak, menjünk a tengerpartra, valamit mutatok neked, a minek örülni fogsz.

— Miért nem megyünk a magunk lábán? — kérde a kocsi mellett megállva Ithaka kedvetlenül.

— Mert nekem még mindig megvan sérülve a lábam, s nem tudnék veled lépést tartani, ki futásodban a zergéhez vagy hasonló.

— Menj te kocsin, én majd melletted futok. Fulvió nevetett.

— Jó! — mondá, nem akarva neki kedvét szegni. — Menjünk, a hogy akarod.

Megindultak.

A ponnyk lépésben mentek s Ithaka nemso-kára messze volt előttük. Repült előre, mint a rét fecskéje, s Fulvió gyönyörködve szemlélte őt. Hosszú haja leömlött futásában s a nap sugarai tündöklő fénynyel, arany porral hintették be. Karcú termete ide oda hajlott a fehér bő gyapotruha alatt, látni engedve erőteljes testének telt körvonalait, arcza kipirult a szembe jövő széltől. Olyan volt, mint egy perzsiai istennő, ki egyesíti magán a czédrusok karcúságát s a rózsaligetek üdeségét, illatát.

Koronként visszatekintett s nevetve integetett társának kezeivel, hogy jöjjön gyorsabban utána.

A tengerpartra értek.

Ithaka megpillantá a fellobogózott bárkát s felsikoltott örömében.

— Ez a tiéd, — mondá neki Fulvió, mosolyogva szemlélvén örömét. — Neked készítettém az eltűnt vén rozzant bárka helyett, mehetsz-jöhetsz rajta, a mennyit és a hova akarsz.

Ithaka a bárkára nézett, azután Fulvióra. Szemeibe könnyek gyültek az örömtől, elragadtatástól. Ajkai lezárultak az első sikoltás, a boldogság első kitörése után, de szenvedélyének nem tudva ellentállni, a herceghez rohant, keblére veté magát s egy perczig önkivületben lát-szott lenni... De gyorsan magához térve, ijedten huzódott vissza. Futott a bárkához, beleugrott, műértő szemekkel megvizsgálta, ügyes, erőteljes kézzel úszóképessé tette, eltaszítá a parttól, s mielőtt Fulvió hozzá érkezhett volna, a bárka Ithakával együtt a tenger síma tükrén úszott tova.

A herceg a legnagyobb rémületben látta őt távozni.

— Mikor jössz vissza? — kiáltott utána.

— Ha a nap a tengerbe merül! — felelte vissza a leány s vidám kaczagását és szavait hangosan hozta az üde szellő Fulvióhoz, ki habozott, visszavárja-e a parton Ithakát, vagy haza menjen, vészre, viharra, vagy a vizek Istenére bizva őt, ki szívének oly drága volt, s ki

csodálatos egyeniségével, tündéri szépségével az örületig izgatta fel idegeit, érzelmeit, agyát. A nap tengerbe merülése Ithaka különös beszédmodorában alkonyt jelentett. Addig nem várhattott ott, s meg volt győződve, hogy az a mondott időig nem fog visszatérni.

Sóhajtvá ballagott vissza fogatához, erősen bánva az egész bárka históriát... Még abban sem lehetett bizonyos: visszatér-e Ithaka valaha, nem éri-e veszély a tengeren, nem nyelik-e el gyönyörű testét a hullámok, vagy nem szökik-e meg a rá kényszerített fogságából, hiszen ő csak a szabadságot szerette...

Iszonyú kedélyállapotban érkezett haza.

Szemrehányásokat tett magának, hogy elbocsátá s rettegett, hogy elveszíti őt. Gyors ügésben hajtott fel a sziklaúton s a kastély udvarára kanyarodva, nagy csodálkozására Olympia grófnőt látta a plateaun ülni, fehér csipke pongyolában cigarettel szájában élvezve a gyönyörű reggelt.

Megpillantva őt, Olympia élénken integetett neki, magához híva a plateaura. Fulvió kedvetlenül engedelmeskedett.

— Ily korán már ébren, grófné? — kérdé vele kezét szorítva.

Mint cigarettemről láthatja, már reggeli után. És ön, Fulvió, honnét jön ily korán, a ponnyk jól megizzadtak.

— A tengerparton voltam.

— *Egyedül?*

— Most egyedül tértem vissza.

E szavakat önkéntelen sóhajtás követte.

— Hol hagyta társnőjét?

— Erre nem tudnék felelni. A tenger hullámain hagytam, egy bizonytalan jármű szeszélyére bízva s nem tudom: látom-e még valaha.

— Hogyan, mit mond? — kérde megdöbbenve Ossimóné s a cigarette kihullt kezéből.

— Szóról-szóra így van. De miért érdeklí kegyedet annyira ennek a leánynak a sorsa, kit sohasem látott.

— Csoda-e, ha érdekel? Hisz tegnap este annyi érdekeset hallottam róla, s ha elvesz, még csak meg se láthatom.

— Ha elvesz! — mondá izgatottságában felgorva Fulvió. — Nem, nem, ő vissza fog térni.. Hova menne? Hisz nincs e földön rajtam kívül senkije.

És ő ragaszkodik önhöz Fulvió?

— Talán... Nem tudom. De szemének pilantása olykor azt árulja el és ma...

— Nos, nos, miért akad el, történt valami, a mi ezt mutatja? — kérde mohó kíváncsisággal Olympia.

— Oly hálásnak látszott!... Igen, ő vissza og térni, vissza kell térnie, különben felkutatom

érte a tenger mélységét vagy a föld egész területét.

— Mily szenvedélyes érdek, hogy ne mondjam vonzalom! — mondá a grófné gúnyos mosollyal új cigarettére gyujtva, mit egy remek művű czimeres tárczából vett ki. — Bámulnom kell önt, Fulvió, kinél büszkébb embert, nagyobb arisztokratát nem ismerek.

— Hogy ezt megérthesse grófné, látnia kell Ithakát.

— A neve elég különös.

— Csodálatosabb nevénél egyénisége. Bárhol született és nevedett is ő, nem lehet más, mint koronás főnek a gyermeke.

— Hogy jön e gondolatra? — kérdé dadogva és az ijedségtől halott halvány arczczal Olympia.

— Ilyen nő csak fejedelmi vérből származhatik.

— Olympia erősen küzdött izgatottsága ellen, mely társának csak azért nem tünt fel, mert gondolataiba volt elmerülve.

— E pár szóval ön elmondja a leány egész történetét, — mondá Olympia, erős füstöt bocsátva ki szép ajkai közül, mely kékes gyűrűkben emelkedett fel a könnyű, átlátszó levegőben. — Valamely fejedelem titkos ivadékának tartja Ithakát?

— Meg vagyok győződve, hogy az.

Olympia fürkészve vizsgálá társa vonásait.

— Szabad egy őszinte kérdést intéznem önhöz?

Fulvió felemelte lecsüggesztett fejét s reá szögezte szemeit.

— Őszintén fog felelni?

— Ha tehetem.

— Mi célja önnek Ithakával?

Fulvió meglepetve hallgatott.

— Czelom? — kérdé halkán vontatva. — Semmi célra sem gondoltam eddig. Csodáltam, s talán szerettem úgy, mint egy nagy festő remek alkotását csodálni szokták.

— Ennyi az egész? Nos, kedves Fulvió, bocsásson meg, de ezt nem hiszem.

A herczeg vállat vont.

— Mi czelom lehetne?

— Akarja, hogy e fölött magyarázatokba bocsátkozzunk?

— Ismét csak azt felelhetem, hogy látnia kell ama leányt, s remélem, ez ma az alkonyat beálltával meg is történik, mert akkorra ígérte visszajövetelét, — mondá Fulvió s meghajtva magát, elhagyta a plateau.

Ossimó grófné nyugtalanul nézett utána.

— Végkép megbolondult, — mondá hangosan erőltetett nevetéssel, de arcza sötét, komor, majdnem mogorva kifejezést öltött s tekintete oly baljóslatú volt, hogy félelmet gerjeszthetett volna,

de ő tudta, hogy egyedül van s arcát és annak kifejezését nem láthatja senki.

Kevés ideig volt egyedül, de ez idő alatt a legkellemetlenebb gondolatokkal foglalkozott s alig vette észre, hogy férje közeledett hozzá a plateaura vezető úton fölfelé. Csak akkor pillantá meg, midőn az a lépcsők utolsó fokán állt meg s élvezettel tekintett körül a gyönyörű vidéken.

— Sohasem voltam itt még ősszel, — mondá nejéhez lépve. Ossimó gróf, udvariasan kezelt csókolva neki, — és nem képzeltem, hogy a Hekata hegység e hónapban ily szép legyen.

— Miért szebb most, mint máskor?

— Nyáron sűrű a levegő, míg most oly átlátszó, hogy a legtávolabbi partokat is pusztán szemmel kivehetjük, s ha körültekintek, az Ithaka szigeti tartózkodásunk jut eszembe...

— Én legkisebb hasonlatosságot sem találok.

— Van ide nem messze egy forrás, mely a hegy torkolatánál bugyog elő magas sziklafal tövében, ez egészen az Arethuse-forráshoz hasonlít, ama magas sziklák pedig mindig a Neion hegyet s a Korakoupetra csúcsokat juttatják eszembe.

Olympia szórakozottan hallgatta, szemeit gépiesen irányítá a mutatott irányba, míg arcán tépelődés látszott.

Ossimónak feltűnt neje hallgatása, ki rendesen beszédes szokott lenni.

— Neked rossz kedved van, — mondá mellé ülve.

— Bosszant, hogy ide hívtál, — viszonzá kitérve, — Flórenczben jól éreztem magam.

— Azt hittem, szórakoztatni fog a falusi élet.

— Egyhangú és unalmas. Perugia grófné mindig ellenszenves volt nekem. Selika igénytelen gyermek, Fulvió pedig végkép megbolondult.

— Szerelmes.

— És kibe, egy útszélen fölszedett kóborló pórleányba, kit istennőhöz hasonlít s ábrándozik róla, mint egy mithologiai királyleányról, Amalthea és Mellissához hasonlítva őt.

— Te még nem láttad Ithakát?

— Nem, — viszonzá szárazan a grófné. — De képzelem, minő lehet. Ismerem az ilyféle olasz Esmeraldákat, kikért a férfiak rajonganak, kiknek az az egyedüli érdemük, hogy könnyen meghódolnak.

— Nos, hát csalódni fogsz-e hitedben, mert olyat, mint ez a leány, még *sohasem láttál*.

Olympia megütközve pilantott férjére, ki se könnyen lelkesülő természet nem volt, sem pedig soha olyat nem mondott, a mi nem úgy volt.

— Te is el vagy bűvölve általa.

— Legkevésbé sem, csak annyit állítok róla,

a mennyi igaz, s erről — ha látod — magad is meg fogsz győződni.

— Csak már látnám! — kiáltott fel oly szenvedélyes kitöréssel Olympia, hogy férje meglepetve nézett reá.

— Azt hinné az ember, hogy szerelmes vagy Fulvióba s onnét ered ez a keserűség és türelmetlenség, — mondá nevetve a gróf, ki meg volt győződve, hogy neje sohasem szeretett rajta kívül senkit.

— Azt tudod, hogy ez nem áll, — viszonzá vállvonítva Olympia s örömmel tekintvén Selika elé, ki futva közelített a házastársak felé, és jövetelével véget szakított a társalgásnak, mely már kényessé kezdett válni.

Fulvió ez idő alatt lakosztályában időzött s a legnyugtalanabb és izgatottabb kedélyállapotban volt. Nem tudva az egyedüllétet kiállni, átment Ithaka szobáiba s az öreg Májával beszélt, kikérdezhén tőle Ithaka kedélyállapotát, mielőtt az a kastélyt elhagyni készült, miként tölté az éjet s az előtte való estét, mintegy megnyugvást és biztosítékot akarván magának szereznia a leány visszajövetelére nézve; kérdezte, vajjon jókedvűen és vidáman vált meg jelenlegi otthonától. Mája nem sok biztatót mondhatott neki. Izgatott és szórakozott volt az egész estén át, majdnem mindig a nyitottablakoknál időzött. Nézte

a felhők változását, a csillagok hullását, tündöklését, figyelt a tenger távolról jövő zúgására, gyakran sóhajtott, szóval nyugtalannak látszott, s Mája azt hitte, hogy az egész éjszaka le sem feküldt; bár ő nem volt a szobájában, s ezt csak abból sejtí, hogy az ágy érintetlenül volt reggel úgy, a hogy ő este megvetette.

Fulvió herczeg növekvő nyugtalansággal, végig hallgatva őt, átment Perugia grófnéhez, kissé szórakozni remélvén a vele való társalgásban.

De ebben is csalódott.

A grófné anyai szíve el volt keseredve leánya miatt, ki oly méltó társa lehetett volna öccsének, a fiatal herczegnek, s a helyett, hogy az Seli-kával foglalkoznék, mint ő remélte, egy paraszt leányért ábrándozik, ki komolyabb hatást látszott tenni Fulvióra, semhogy azt muló szeszélynek lehetne tekinteni.

E keserűséget nem is birta fivére előtt eltitkolni, s éles megjegyzésekben önté ki haragját.

— Ma nem megy a társaság vadászni? -- kérde Fulviótól.

— Úgy látszik egy része elment, de Ossimó és neje a plateaun ülnek.

— Tudod-e Fulvió, hogy te igen különösen viseled magad az elkényeztetett Olympia iránt.

— Azt hiszem, nem vétettem az udvariasság és háziúri kötelességeim iránt.

— Ő nem kötelességekhez van szokva.

— Én sohasem udvaroltam neki!

— Ő nincs ahhoz szokva, hogy előtte egy *más nő* szépségét magasztalják.

— Nem emlékezem, hogy ezt tettem volna, de ha történt is, kevés hatással lehet reá, mert eléggé meg van győződve saját bájairól, s én sohasem tartoztam bámulói közé.

— Nem tagadhatod, hogy még mindig gyönyörű.

— Elismerem!

— Gúnyból mondod ezt?

— Legkevésbé sem, de engem az olyan nők, mint Olympia, sohasem érdekeltek. Semmiben sem szeretek osztozni másokkal.

— Ez nagyon epés megjegyzés.

— Pedig nincs reá okom. Sem elutasított szerelmes nem vagyok, sem pedig készülőképben lévő udvarló.

Perugia grófné kétségbeesett fivére makacságán, melynek eredetét ismerte.

— Végre is, mondá kitorve, — mi czéled azzal a leánynyal?

— Miféle leánynyal?

— A kit nevetséges módon itt tartasz magadnál, bezárva, mint egy himes tollú madarat, kastélyod egyik legpompásabb osztályát adva neki lakóhelyül. Megbotránkoztatva vele nővéredet

és ártatlan hugodat, ki okvetetlen találgatni fogja ama leány ittlétének okát.

— Felteszem róla, hogy úgy van nevelve, hogy semmi rosszat sem tehet fel Ithaka ittlétéről.

— Úgy látszik, e dologról nem lehet veled beszélni.

— Ily modorban nem! Hagyjuk abba, s ha óhajtod, hogy itt maradjak, akkor ne szólj többé róla.

— Én pedig tisztába kívánok e fölött jönni.

— Ugy megyek, — mondá Fulvió, — mert nem vagyok ma abban a kedélyhangulatban, hogy oly dolog fölött, a mi egyedül és *kizárólag* csak reám tartozik, magyarázatokba bocsátkozzam...

És ment. Egyedül hagyta boszankodó nővérét, ki odáig sem juthatott vele, hogy arról beszéljen, a miről tulajdonképen akart: Selikáról, értésére kívánván adni, hogy az halálosan szerelmes bele.

(Vége az első résznek.)

A szép Neville kisasszony. Angol regény, írta Croker B. M.	1.—
Hófehérke. Regény, írta Bródy S.	—50
Ibolya, regény, írta Fílon A.	—50
Kálvária, elbeszélések, írta Békefi Antal	—50
Göröngyös utakon, francia regény, írta Tinszeau Leon	1.—
Andrásfalvy de Andrásfalva. Irta Werner Gyula, 2 kötet	1.—
Noemi. Olasz regény, írta Mercedes	—50
Mindszenti Katalin, regény, írta Borostyány Nándor	—50
A kis hőbortos. regény, írta Mrs. Hungerford	—50

X. évfolyam.

A gyermek joga, írta Ohnet György. Regény	1.—
Almanach az 1895. évre. Szerkeszti Mikszáth Kálmán	1.—
Sibilla, angol regény, írta Mrs. Alexander	1.50
Két leány és egy legény. Regény, írta Beöthy László	—50
Lou. Regény, írta Roberts Sándor	—50
Viola története. Regény, írta Tulsek Anna	—50
A nábob kincse. Regény, írta A. Conan Doyle	—50
Asszonyokról — asszonyoknak. Elbesz. írta Gyarmathy Zsigánd	—50
Angela. Regény, írta Theuriet André	1.—
A napszámokok. Regény, írta Kupa Árpád.	1.—
A komédiásné. Regény, írta Contessa Lara	—50
Lavina. Regény, írta Pekár Gyula	—50

XI. évfolyam.

Régi harag. Regény, írta Ohnet György.	1.—
Almanach az 1896. évre. Szerkeszti Mikszáth Kálmán	1.—
Salamon király kincse. Rider Haggard.	1.—
Knopfmacher. Regény, írta Herman Ottóné.	—50
A párbaj. Regény, írta Csehov P. Antal	—50
Korhadat oszlopok. Regény, írta Tábori Róbert	—50
A Csókás-tanya. Regény, írta Cherbuliez V. 2 kötet	1.—
Nyári felhők. Elbeszélések, írta Szomaházy István.	—50
Az első kedves. Regény, írta Gerolamo Rovetta.	—50
Vadrózsa. Regény, írta Jean de la Bréte	1.—
A szabadító. Történelmi regény, írta Gyalui Farkas.	—50
A rejtélyes ház. Angol regény, írta Warden Florence. 2 kötet	1.—

XII. évfolyam.

Hlába való gazdagság, írta Ohnet György. 2 kötet	1.—
Almanach az 1897. évre. Szerkeszti Mikszáth Kálmán	1.—
Bűn és büntetés, írta Srao Matild. 2 kötet	1.—
Hatalom. Regény, írta Pekár Gyula.	—50
Három Elbeszélés. Irta Zola Emil. Ford. Toth Béla.	—50
Ecce Homo. Elbeszélések, írta Bársony István	—50
Az arany. Dán regény, írta Mueller O. M.	—50
Közvélemény. Regény, írta Beniczkyne Bajza Lenke. 2 kötet	1.—
Az amerikai. Angol regény, írta Gunter A. C. Két kötet	1.—
Két világ közt. Regény, írta Kóvér Ilma	—50
A képviselő leánya. Regény, írta Ohnet György	—50
Két menyasszony és más elbeszélések. Irta Gárdonyi Géza	—50
Az üldözö. Regény, írta A. Conan Doyle	—50

XIII. évfolyam

A favlèresi lelkész. Regény, írta Ohnet György. Két kötet	1.—
Almanach az 1898. évre. Szerkeszti Mikszáth Kálmán	1.—

	évf.	köt.
Kövér Ilma. Damáz Margit.	VII.	18
Két világ közt	XII.	15
Kupa Árpád. A napszámosok, regény	X.	15-16
Letneff. Anjuta. Orosz regény	IV.	17-18
Lindau. Jung Helén, elbeszélés	II.	9
Lázban, regény	VI.	17
Margitay. Megölt lelkek, regény	II.	6
Mercedes. Noemi	IX.	16
Mikszáth. A lohinai fű, elbeszélés	I.	8
A fészek regényei, elbeszélések	II.	16
"Almanach" 1898, 1899, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898-ra		
Mudrony. Ildeiné leánya, ered. reg.	VI.	15-16
Moeller O. M. Az arany.	XII.	10
Ohnet. A bánya, regény	I.	1-2
Lise Fleuron, regény	I.	10-11
A Croix-Mort grófnők, regény	II.	1-2
Sarah grófnő,	II.	10-11
Akarat,	III.	11-12
Rameau orvos	IV.	18-14
Utolsó szerelem	V.	8-9
A Pierre lelke	VI.	1-2
A vasgyáros (hámoros)	VI.	11-12
A gyűlölség adója	VII.	1-2
Nimród és Társai	VIII.	1-2
A gyermek joga	X.	1-2
Régi harag, regény	XI.	1-2
Hiábavaló gazdagság	XII.	1-2
A képviselő leánya	XII.	16
A faviéresi lelkész	XIII.	1-2
Ouida. A freskók, regény	III.	15
Pekár Gyula. Lavina, regény	X.	18
Hatalom	XII.	7
Petelei. A fülemile, elbeszélés.	I.	12
Rákosi Viktor. Téli rege.	VIII.	10
Reade Charles. Titok.	VIII.	14-15
Róberts Sándor. Lou	X.	9
Rovetta G. Az első kedves.	XI.	13
Savage R. Henry. Hivatalos feleség	VIII.	9
Schultz Jeanne. A fogadalom	VIII.	11
Serao. Isten hozád szerelem, olasz regény	VI.	18-14
Bűn és büntetés	XII.	5-6
Suderimann. A kegyencz	VII.	11-12
P. Szathmáry. Balassa Bálint, tört. regény	II.	12
A legszebb hercegnő, regény.	III.	18-14
A klengeszelt átok	VII.	15
Szomaházy István. Nyári felhők.	XI.	12
Tábori Róbert, Nagy játék	VIII.	7-8
Korhadó oszlopok	XI.	9
Tarchetti. A szív küzdelmei.	V.	7
Theurlet. Veszedelemes bűbáj	VII.	9-10
Angela, regény	X.	18-14
Tinseau Leon. A hivek, regény	VI.	18
A tilalom	VII.	16-17
Göröngyös utakon	IX.	12-18
Tolnai. A jubilánsok, regény	I.	6
Turgenyev. Első szerelem. Kipp-Kopp elbesz.	II.	15
Tutsek Anna. Viola története	X.	10
Uchard. Blaisot kisasszony, regény	III.	16
Váradí Antal. Elmúlt évekből.	VII.	8
Verga. Egy apáca története	VII.	6
Warden F. A rejtélyes ház	XI.	17-18
Werner. Szent-Mihály.	IV.	9-10-11
Werner Gy. Anteusz	VII.	12-18
Andrásfalvy de Andrásfalva	IX.	14-15
Zola Emile. Álom, regény	IV.	7-8
Három elbeszélés	XII.	8

Egy egy kötet ára csinos piros vászonkötésben 50 kr.

